

Oy verme, onay verme oyuna gelme!

Ülkemiz egemen sınıflarının, yani emeğimizi çalanların, evlatlarımızı katledenlerin, ürünümüzü tarlada, alınterimizi fabrikada bırakanların, gençlerimizin geleceğini karartanların kendini aklamak, soluk almak ve biz ezilenleri de bu oyuna katmak için kurduğu bir seçim süreci ile daha karşı karşıyayız. Bir kez daha kapımıza dayandılar; televizyonlardan, miting alanlarından, radyolardan, gazetelerden, gittiğimiz kahvelerden, pazarlardan bizlere sesleniyorlar. Öncelikle her ne olursa olsun seçimlere katılmamızı, ama ardından illa da kendilerine oy vermemizi istiyorlar. Bu oyuna gelmemek için, katliamlara, soygunlara, baskılara onay vermemek için oy vermeyelim, oyuna gelmeyelim!

Emperyalist zirvaya karşı direniş zirvesi

G-8 Zirve karşıtı protestolar polisin sıkı güvenlik önlemleri altında start aldı. Bir hafta boyunca süren zirve karşıtı protestolar, üç ana blok tarafından organize edildi. Protestoların ilk günü yani 1 Haziran tarihinde 100 bin eylemci alana ulaştı. Eylemcilerin oluşturulan üç ana kamp alanına yerleşmelerinin ardından ilk protesto gösterisi için Rostock İstasyonu'nda buluşuldu. Açılış mitingi ile başlayan protestolara ATİK, ILPS, YDG, MLKP, TİKB, TKİP ve ADHK gibi Türkiyeli birçok devrimci kurum "Devrimci Enternasyonal Blok" çatısı altında katıldı. Sakin başlayan yürüyüş Amerika delegasyonunun alana geldiği haberi karşısında kitlenin kıpırdanmasının ardından hareketlendi ve kısa süreli bir arbeye yaşandı.

Toplam 80 bin civarında eylemcinin katıldığı ilk yürüyüş, ilerleyen saatlerde polisin 3 bin kişilik "Devrimci Enternasyonal Blok" kortejine saldırmasıyla çatışmayla devam etti. Polisin müdahale ettiği kortejde yer alan birçok ATİK eylemcisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Yaklaşık bir saat süren çatışma polisin geri çekilmesiyle sonlandı.

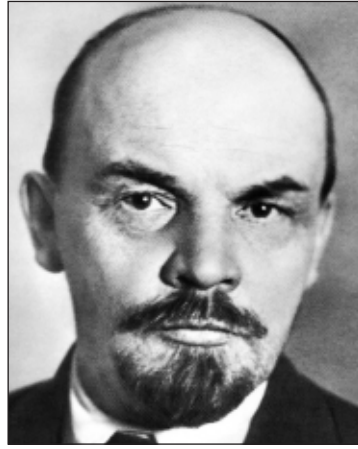
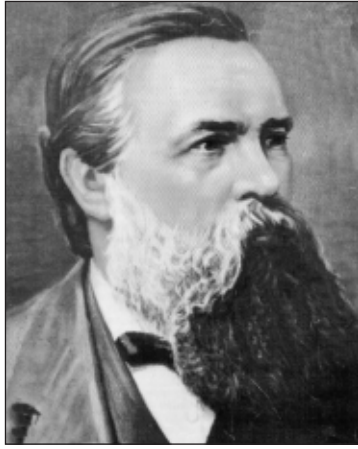
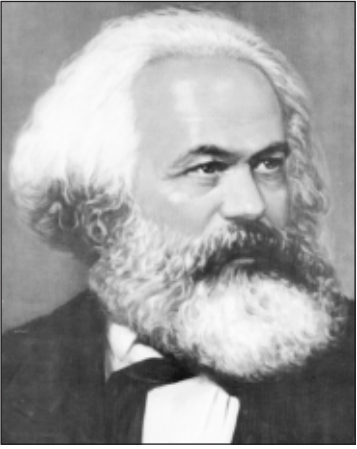
Sayfa 22-23

G-8 Zirve karşıtı protestolar polisin sıkı güvenlik önlemleri altında start aldı. Bir hafta boyunca süren zirve karşıtı protestolar, üç ana blok tarafından organize edildi. Protestoların ilk günü yani 1 Haziran tarihinde 100 bin eylemci alana ulaştı. Eylemcilerin oluşturulan üç ana kamp alanına yerleşmelerinin ardından ilk protesto gösterisi için Rostock İstasyonu'nda buluşuldu. Açılış mitingi ile başlayan protestolara ATİK, ILPS, YDG, MLKP, TİKB, TKİP ve ADHK gibi Türkiyeli birçok devrimci kurum "Devrimci Enternasyonal Blok" çatısı altında katıldı. Sakin başlayan yürüyüş Amerika delegasyonunun alana geldiği haberi karşısında kitlenin kıpırdanmasının ardından hareketlendi ve kısa süreli bir arbeye yaşandı.

Toplam 80 bin civarında eylemcinin katıldığı ilk yürüyüş, ilerleyen saatlerde polisin 3 bin kişilik "Devrimci Enternasyonal Blok" kortejine saldırmasıyla çatışmayla devam etti. Polisin müdahale ettiği kortejde yer alan birçok ATİK eylemcisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Yaklaşık bir saat süren çatışma polisin geri çekilmesiyle sonlandı.

Sayfa 23

ÇAĞRI

Çeşitli Milliyetlerden Göçmen Emekçiler;
35. Kuruluş yılında 8. Parti Konferansımız
yolumuzu aydınlatan bir fenerdir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının öncü gücü partimiz TKP/ML, kuruluşunun 35. yılında gerçekleştirdiği 8. Parti Konferansı ile emperyalizme ve onun ülkemizdeki uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzeni faşist diktatörlüğe karşı meydan okumanın adıdır.

Dünyada emperyalist saldırganlığın alabildiğine arttığı, ülkemizde faşist diktatörlüğün azgınca saldırdığı ağır illegalite koşullarda toplanan 8. Parti Konferansımız başarıyla sonuçlandırıldı. Ve Partimiz başarıyla gerçekleştirdiği 8. Konferansı ile bir kez daha; “**Kitlelere güven, savaşa kitlen, Partiye kazanacağız**” şiarıyla kızıl bayrağımızı yükseklere kaldırmıştır.

8. Parti Konferansımızda alınan kararların emekçiler ve devrimci kamuoyuyla paylaşmak için düzenlediğimiz tanıtım toplantısına tüm göçmen emekçileri, devrimci ve ilericileri yapacağımız toplantıya katılmaya çağırıyoruz.

Tarihler:

- 9 Haziran Zürih
- 16 Haziran Hamburg
- 17 Haziran Hollanda
- 23 Haziran Köln
- 24 Haziran Frankfurt
- 1 Temmuz Stuttgart
- 8 Temmuz İngiltere
- 7 Temmuz Viyana
- 8 Temmuz İnsbruck
- 8 Temmuz Paris

Düzenleyen

TKP/ML-YDK

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Yurtdışı Komitesi

“Kuruluşunun 35. yıldönümünde Proletarya Partisi İbrahim Kaypakkaya güzergâhında ilerliyor” şiarıyla düzenlenen gece coşkunun doruğa ulaştığı bir atmosferde ve kitlesel katılımı gerçeğe dönüştürdü.

Almanya'nın Ludwigshafen kentinde Kaypakkaya geleneğine gönül vermiş 3000'nin üzerinde taraftar, Avrupa'nın birçok şehrinden geceye katılım sağladı. Gece bittiğinde İbrahim Kaypakkaya ve Proletarya Partisi'ne olan gönül bağlarını yeniden güçlendirerek ve sınıf bilinçlerini bileyerek salondan ayrıldılar.

Uzun bir çalışma ve hazırlık sürecinin ardından final günü bütün teknik ve organize hazırlıkları bitirildikten sonra saat 14:30'da, programdaki uluslararası sempozyum ile başlayan gece; 18:00'de kültürel bölümle iki ayrı bölümden oluştu.

35. Kuruluş Yıldönümü Gecesi'nde binlerce kitle buluştu

Uluslararası sempozyuma katılım sağlayan delegasyonlar **Brezilya, Nepal ve Filipinler** oldu. Katılımcılar özellikle kendi ülkelerindeki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin deneyim ve tecrübelerini anlatılar. Hindistan'dan gelecek olan kardeş parti temsilcisi vize alamadığından, Yunanistan'dan yoldaşlar son anda önemli bir işleri çıktığından gecemize katılamadılar. Ayrıca, Türkiye'den araştırmacı-yazar **Temel Demirer** ve Partizan dergisi adına bir temsilci de İbrahim Kaypakkaya'ya dair görüşlerini sundular.

Dinleyiciler bu sunumların ardından uluslararası delegeleri coşkuyla ve slo-

ganlar eşliğinde karşıladılar.

Kültürel bölüm, planlı devrimci bir sanatsal çalışmanın ürünü olarak farklı bir şekilde ele alınmıştı. Devrimci sanat konusunda deneyimli sanatçı yönetici **Yiğit Tuncay** ve **Hilmi Yarayıcı** ile birlikte çalışmalarını başarılı bir şekilde sahneye taşıyan **Frankfurt-Gökkuşluğu Sanat Atölyesi** gençlerin sanatsal-politik sunumları kitlenin büyük beğenisini kazandı. Bu sunum içinde; Anadolu ve Türkiye tarihindeki halkların direnişinden önemli kesitleri ve Mustafa Suphi ve yoldaşlarının faşist Kemalist diktatörlüğü tarafından hunharca katledilmelerini canlandırmışlardır.

Sonraki bölümlerde sanatçı dostlar sırasıyla sahnede yer aldılar. Ve program başarılı bir şekilde sürdürüldü. **Partizan Sanat Topluluğu**'nun sunduğu Proletarya Partisi'nin Marşı ve Gençlik Marşı başta olmak üzere devrimci marşlar ve türküler büyük bir coşku yarattı.

Sonraki bölümlerde **Ahmet Aslan** ve **Diğer** sırayla türkülerini sunmuşlardır.

Özellikle açılış ve bahsi geçen tarihsel sunum esnasındaki gözlemlerinden de etkilenen sanatçı **Pınar Sağ Kaypakkaya** şahsında tüm devrim şehitlerini selamlayarak programa başlamıştır. Kitleler tarafından beğeniyle izlenen Pınar Sağ olumlu konuşmaları ve güzel türkülerleriyle coşku yaratmıştır.

Devrimci ve proleter sloganların haykırılmasıyla son bulan program büyük bir beğeni ve başarıyla mücadele azmimizi yeniden bilince çıkararak son bulmuştur.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Al takke-ver külah

Emperyalizme uşaklıkta kusur etmemesine karşın, miadını dolduran, açık bir yönetememe krizine giren sivil otoritenin, bu durumu fırsat bilerek prestijini yenilemeye ve ülkedeki belirleyici tek otorite olduğunu kanıtlamaya çalışan faşist TSK'nın da dayatmalarıyla aldığı erken seçim kararına ilişkin süreç, son hızıyla işlemeye devam ediyor. Seçim atmosferine bağlı olarak iyice alevlenen siyasi atmosfer ise beraberinde birçok yorumu da getiriyor. En **"iyimser"** yorumlar ise yine çanak yalayıcı burjuva medyadan geliyor. Burjuva medyanın çanak tuttuğu yorumların başında, bu seçimlerin sonucundan, ülkenin önümüzdeki sürecine ilişkin, ön açıcı bir yol haritası çıkacağı gelmekte. Bu yol haritasının ne olduğuna ilişkin çok ayrıntılı bir şey koymasalar bile, sanki hep bir ağızdan **"her şey çok güzel olacak"** demeye çalışıyorlar. Her şeyin kimin için güzel olacağına ise, lafi eveleyip-gevelemelerine rağmen, nedense bir türlü açıklık getirmiyorlar, daha doğrusu getiremiyorlar. Onlar yine bu süreçte de sahiplerinin ağızıyla konuşuyorlar ve seçim fonundan kendilerine aktarılan yüklü meblağların **"hakkını vermeye"** çalışıyorlar.

Kısacası, geniş emekçi yığınların yine ve yeni bir seçim aldatmacısıyla karşı karşıya bırakılmış olması tüm gerçekliğiyle karşımızda dururken, bu yığınları **"en iyi"** ve **"en inandırıcı"** biçimde kimin/kimlerin kandıracağına dair, dört bir yandan amansız bir yarışa girişilmiş bulunuluyor. Bu yarış, at iziyle it izin de giderek birbirine daha çok karışmasını da beraberinde getiriyor kaçınılmaz olarak.

Seçim sürecine damgasını vuran, seçimler arifesinden başlayarak tırmandırılan laiklik-şeriat tartışmaları seçim kampanyalarının merkezine oturtulmayı sürdürürken, hemen tüm partiler şu veya bu vesileyle bu vurguyu öne çıkarırken, vurgunun sahiplerinden faşist TSK da (hızını almamış olacak ki) tartışmaları üst boyutlara çekme çabalarını aralıksız sürdürüyor. Hem de tartışmaların özünde yatan gerçek amacı artık açık açık dilendirmekten çekinmeyerek.

Seçim kararının alınmasını hızlandıran emuhtıranın tartışmalarının henüz sürdüğü günlerde yapılan son **Genel Kurmay** açıklamasının içeriğine bakıldığında, niyetin ne olduğunun artık gizlenmediği de zaten anlaşılmaktadır.

Genelde ülke ve bölge konjonktürüne özelde ise seçim atmosferine denk düşen bu açıklama, seçimlerin sonucuna ve sonrasına ilişkin de yeterince ipucu sunmaktadır.

"Silahsız kuvvetler" görev başına çağırılıyor!

Geçtiğimiz günlerde yaptığı bir konuşmada **"soğuk savaş döneminin sona erdiğini, karanlık savaş döneminin başladığını"** ifade eden Büyükanıt'ın, **"devletlerin bu savaşları karşılayacak yeni mücadele yöntemleri bulması gerektiği"**ne vurgu yaptığı biliniyor. Bu mücadelenin ülkemiz özgülünde kimleri kapsadığı ise, daha açıklamanın yapıldığı saatlerde, DTP'nin Eskişehir'deki il binasına yapılan molotoflu saldırıyla ortaya çıkıyordu. Açıklamada özetle **"Türk halkı teröre karşı gö-**

reve" çağrılmakta. Neye ve kime karşı olduğu ise çok açık: Başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere, tüm ilerici-devrimci güçlere, dahası tüm toplumsal muhalefete karşı. Böylece gelinen noktada silahlı kuvvetler **"silahsız kuvvetleri"** işbaşına çağırarak, **"görevi gereği"** ülkedeki siyasal gelişmelere doğrudan müdahalelerini sürdürüyor.

Tüm TC tarihi boyunca yaşandığı üzere, sivil otorite ve kimi siyasi parti ve oluşumlardan oluşan sivil çevreler ise TSK'nın yeniden **"şaha kalkmaya"** hazırlandığı bu süreci **"en az hasarla"** atlatma gayretindedir.

ABD emperyalizminin desteğini hala yitirmemiş olduğu gözlenen (ya da şimdilik öyle görünen) AKP'nin, bir dizi, polis yetki vb. yasayı alalace çıkarması da, Genel Kurmay'la gizli-açık görüşmeleri de yine bu gayretin ürünü olarak okunmalıdır.

Bu seçim **"kargaşası"**ndan alabildiğine yararlanmaya çalışan TSK'nın, sınır ötesi harekâ-

tı gündemin baş sıralarına oturtma çabalarına, bölgenin belli kesimlerinde OHAL'in devreye sokulmasına, topyekün **"terörle mücadele"** çağrısı adı altında, halkın çeşitli kesimlerini karşı karşıya getirme çabalarına en büyük destek ise öteden (TC'nin kuruluşundan) beri olduğu gibi yine, bu süreçte de CHP'den gelmektedir.

Baykal önderliğindeki CHP'nin faşist yüzü, hiç bugün olduğu kadar açığa çıkmamıştı herhalde. CHP'nin bu süreçte sergilediği açık faşist tutum, ideolojik olarak durduğu gerçek noktanın neresi olduğunu geniş kesimlere göstermekte ve böylelikle bu -bilinçsiz- kesimler açısından da inandırıcılığı giderek ortadan kalkmaktadır. Özellikle de kimi CHP kurmaylarının seçim sürecinde gerçekleştirdikleri **"transferler"** CHP'nin olduğu kadar, **"Sol"** veya **"Sosyal Demokrat"** maskeyle gezen bu kişiliklerin halk düşmanı yüzlerinin iyice teşhirini de beraberinde getirmektedir.

"Seçim transferleri", bilindiği gibi her seçim sürecinde ve de halkın değil kendi çıkarları gereğince, tüm partiler açısından söz konusu bir durum olmakla birlikte, öncekilerle kıyaslandığında, bu seçimlerde yaşanan "transferler", seçim tarihine örnek teşkil edecek nitelikte denebilir.

Emperyalistlerin ihtiyacına göre ve de bağımlı bir ülkenin gerekliliği olarak, liderlik sultasına göre, faşist nitelikte şekillenmiş olan tüm düzen partileri, parlamentoda ve egemen sınıf-

larda bir kan değişimine duyulan ihtiyacın da ürünü olarak ortaya çıkan seçimlere hazırlanırken, adaylarını da sistemin kendilerinden beklentilerini yerine getirmekten kaçınmayacak kişiliklerden seçmeye özen göstermekte. Bu beklentilerin halk düşmanı politikalar olması ve bunun artık hayata geçirilen çok yönlü saldırı dalgasıyla aleni bir hal alması, adayları da bu noktada **"açık olmaya"** itmektedir. Açık olunan noktaların başında ise azgın milliyetçilik gelmektedir. En ırkçı-faşist söylemlerin prim yapması gerçekliği, seçim adaylarını kendilerini bu yönlü **"ispatlamaya"** zorlamaktadır ister istemez.

Ancak, bu süreçte adaylar nezdinde ortaya çıkan pratikler, birilerinin artık gerçek yüzlerini gizlememeleri/gizleyememeleri biçiminde yansırken, bir diğerleri açısından gerçek yüzünü gizlemeye çalışma olarak da yansıyabilmektedir.

İktidara giden yolda her şey mübah!

Örneğin DYP Başkanı **Mehmet Ağar**'ın şu süreçte oy avcılığı adına sergilediği tutum iktidara olma hirsinin, bu kişiliklerin iktidara giden yolda her şey mübah anlayışına somut örnek teşkil etmektedir.

Genelde tüm halka özelde ise Kürt halkına düşmanlığı tescilli biri olarak Mehmet Ağar'a -tüm partiler gibi- Alevi oylarına göz dikmek yetmemiş olacak ki, Kürt oylarını da kapmanın telaşına düşmüş. Hem de Kürt illerinde yaptığı seçim çalışmalarında kitlelere Kürtçe hitap edecek kadar.

Özellikle de 1990'lı yıllarda bölgedeki faili meçhullerin gerçek faili ya da failerinden olduğunu **"bin operasyon yaptık"** sözleriyle itiraf eden bu azılı

halk ve özellikle de Kürt düşmanı, ülkenin son birkaç on yıllık, katliamlarla dolu karanlık geçişinin baş aktörlerindendir.

Kontra faaliyetlerin damgasını vurduğu **"yükselişi"** **"baba mesleği"** olan polisliğe adım attığı 1972 yıllarında başladı. '70'lerdeki devrimci yükseliş yıllarında İstanbul Emniyet Müdürlüğü yapan Ağar, çok sayıda devrimcinin işkencelerden geçirilmesine, infazına imza attı.

Ancak yıldızı esas olarak Özal'lı yıllarda **"parladı"**. Özallara, özellikle de Semra Özal'a yakın duruşu, O'nun sonraki yıllardaki dokunulmazlık zırhının temellerini oluşturdu.

Özallarla başlayan yükselişi, Susurluk olayları sırasında **"Bu ülke için kurşun atan da kurşun yiyen de onurumuzdur"** benzeri söyleminin sahibi, kontra faaliyetlerin **"anası"** **Tansu Çiller** döneminde taçlandı. Bu dönemde Emniyet Genel Müdürlüğü'ne getirildi.

Bu göreve gelir gelmez, Milli Güvenlik Kurulu'na "Özel Tim" in güçlendirilmesi ve PKK'nın büyük şehirlerdeki finans kaynaklarını kurutmak gibi gerekçelerle **"Terörü bir yılda yok edecek"** bir plan hazırlayıp sundu ve Özel Harekat Timi'nin PKK'yi bir yılda **"silip süpüreceği"** açıklamaları yaptı. Devrimcilere ve Kürt yurtseverlere dönük birçok saldırının ardında da yine aynı süreçte **"teröre karşı"** kurduğunu iddia ettiği ülkücü ordusunun olduğu açığa çıktı. Kontra faaliyetlerinde mafyayla ne kadar iç içe çalıştığı, mafyaya sağladığı 2 binin üzerinde silah özgülünde kanıtlanan Ağar'ın

Kürtlere karşı düşmanlığının en bariz kanıtı ise, Emniyet Genel Müdürlüğü yaptığı yıllarda, bölgedeki faili meçhullerin artmasıdır. Ağar sadece Kürt düşmanı değil, aynı zamanda insanlık düşmanı olduğunu da, **ANAYOL** hükümeti döneminde Adalet Bakanlığı yaptığı yıllarda kanıtlamıştır. O'nun Adalet Bakanlığı döneminde artan baskılara ve hak gasplarına karşı gerçekleştirilen Ölüm Oruçlarındaki bilinçli tutumu, 12 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesine mal olmuştur.

Ağar'ın üzerinde en çok tartışıldığı dönemin başında ise **Susurluk Kazası** gelmektedir. Kazanın ortaya çıkardığı devlet-mafya-polis ağına ilişkin delillerin karartılması çabaları, O'nun, başta MİT olmak üzere, devletin birçok kademesinin, devrimcilere ve Kürt yurtseverlere dönük bir çok katliamda tetikçilik yaptırdığı **Abdullah Çatlı** gibi azılı bir faşistle olan ilişkisini gizleyemedi. Bu ilişkinin en somut kanıtı ise, sözde aranma durumu olan Çatlı'nın pasaportundaki ve silah ruhsatındaki Ağar imzalarıydı.

Ellerinde devrimcilerin, sayısız Kürt yurtseverin kanı olan Ağar'ın dokunulmazlık zırhı, açığa çıkan bunca karanlık (özde açık) ilişkiye, şaşırtıcı olmayan bir biçimde kırılmadı.

Şimdi bu kanlı eller, kanını döktüğü Kürt halkına sözde **"barış eli"** uzatarak, Kürt oylarıyla hükümete gelmeyi hedefliyor.

Gerek Kürt halkına gerekse Türk halkına, bir bütün olarak da Türkiye halkına karşı dürist olmayan, onları iktidara gelmenin aracı, oy potansiyeli olarak gören ve ülkenin değerlerini emperyalistlere ve onların tekellerine peşkeş çekme görevini yerine getirmede tereddüt etmeyecek olan sadece Mehmet Ağar değil hiç şüphesiz. Ancak öncelikli ve tekrar tekrar teşhir edilmesi gerekenlerden biridir Ağar. Teşhirde kendisine öncelik verme nedenimiz de budur.

Sandığa gitme!

Bu seçim süreci aynı zamanda, Ali'nin külahı Veli'ye Veli'ninki Ali'ye veya al takke ver külah denebilecek gelişmelere de sahne olmakta.

Duruşa ilişkin omurgasızlık örneği olan bu gelişmelerin aktörlerinden biri ve en öne çıkanı sanırız, eski **"solcu"** yakın zamanın **"Müslüman Sol"** temsilcisi, seçim süreciyle birlikte de üzerindeki "Sol" kimliğe ait tüm yükten kurtularak, AKP'ye geçen **Ertuğrul Günay**'dır.

Ancak Ertuğrul Günay'ı ve daha birçok ismin halk düşmanı yüzlerini açığa çıkarmaya, bu yönlü gerçekliklerini teşhir etmeye, seçim süreci boyunca işleyeceğimiz seçim gündemli yazılarımızda devam edeceğiz. Bu bizim halka karşı yerine getirmemiz gereken bir görevdir. Emekçi kitlelere, ezilen milyonlarca insana karşı duyduğumuz devrimci sorumluluk da bunu gerektirmektedir. Bu sorumluluk aynı zamanda, faşist rejimin meşrutiyetini sağlama ve bu niteliğini gizleme adına ve de geçen seçimlerdeki düşük oy oranını artırma telaşıyla yapılan sandığa gitme çağrılarını boşa çıkarmaya dönüktür. Onların sandığa gitme çağrılarını, ezilenlerin faşist sistemin faşist partilerinin kurduğu oy sandıkları etrafında değil, onları gerçek kurtuluşa götürecektir olan devrimci örgütlülükler etrafında toplanmaları gerektiği çağrısıyla, **"sandığa gitme"** çağrısıyla cevaplayalım!

Sınıfsal Yaklaşım

KARANTİNALI “KARANLIK SAVAŞ” KOŞULLARINDA GÖLGE OYUNU

Genelkurmayın, 07.06 tarihli bildirisinde sözünü ettiği, “**kitlesel karşı koyma refleksi**”; 2005'te başlatılmakla beraber, ivmesi ve tansiyonu gidüşata bağlı olarak inişli çıkışlı bir grafik izleyen “**topyekün mücadele**” hareketinde, **yeni** bir sürece işaret etmektedir. Bu süreç, Yaşar Büyükanıt'ın son birkaç ay içerisinde yaptığı ve birbirini tamamlayan çeşitli konuşmalarda da açıkça vurgulandığı üzere; Kürt Ulusal dinamikleri başta olmak üzere, komünist, devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever bütün güçlerin azgın bir devlet terörüyle ezilmesi, kıyım uğratılması ve bastırılmasını hedeflemektedir.

Askeri kayıplar ve provokasyonlar bahanesiyle halkı kitlesel reaksiyona sevk ederek, hem linç vb. saldırıların çapını büyütme amaçlamakta, hem de devletin gerçekleştireceği katliamlar için atmosferi daha **elverişli** hale getirmeye çalışmaktadırlar. Faşist Türk Ordu'sunun şefleri, tribünlerden kendilerine yoğun ve coşkulu tezahüratı içeren bir destek arzulamakta, aynı zamanda saha ya inilmesinin de gerekli hale geldiğine dair mesajlar vermektedir. PKK'yi “**faşist**” olarak niteleyecek kadar kendi rolü ve kimliği ile ilgili sıkıntısını deşifre etmek zorunda kalanların, düştükleri durum her haliyle anlaşılırdır.

Kamuoyu “**sınır ötesi**” hareket tartışmasıyla oyalanırken, “**sınır içi**” operasyon tam gaz devam etmektedir. Hak-kari, Şırnak ve Siirt için “**Geçici Güvenlik Bölgesi**” adı altında başlatılan “**karantina**” uygulaması (şimdilik 9 Haziran-9 Eylül), Olağanüstü Hal ve Sıkıyönetim'den daha ağır şartlar getirmektedir. “**Savaş koşulları**” nedeniyle giriş-çıkışların yasaklandığı “**tampon**” öncelikli bu uygulamanın, kısa sürede çok daha geniş bir alana yayılacağı açıktır. Korucu sayısı yeni yasayla **30** binden **40** bine çıkarılmış, hükümete bunu **60** bine çıkarma yetkisi verilmiştir. Diğer yandan, yeni yasal düzenleme ile, polis daha **rahat/pervasız** öldürme ve saldırma, fişleme ve damgalama yetkileriyle donatılmıştır.

Hakim sınıfların faşist partileri, “**milli mesele**”de doğal olarak ortak bir tutum içerisinde. Bir numaralı sorun olarak “**terör**”den dem vurulmakta; çözüm, imha ve inkar eksenindeki resmi devlet politikasında “**sebat ve kararlılık**” olarak tarif edilmektedir. Bu kararlılık, en üst perdeden ifadeyle, A. Necdet Sezer paşanın “**son terörist yok oluncaya**

kadar” (10.06) çıkışında kendini bulmaktadır.

Parlamento seçimleri bu atmosferde yapılmaktadır! Bir takım çevrelerin, bundan bir süre önce yaratılan “**laikçi-şeriatçı**” dalaşmasına tutulan dev aynasından etkilenerek yaptığı tespitlerin aksine, seçimlere damgasını vuracak olan **esas sorun**, esas çatışma alanı ve esas kışıma zemini budur. Bu zeminde, faşist Türk devleti açısından hem meşruiyet sorunu, hem de **süreğen ve derin** bir kriz bulunmaktadır. Kitlesel tepkiye çağrı ve keskin kararlılık ifadesi içeren saldırgan üslupları bunun sonucudur. Büyük çaplı **hazırlık ve tahkimat** bunun eseridir.

Atmosferin böyle olduğu koşullarda, zaten faşizmin pespaye bir oyunu olan seçimlerin görüntüyü kurtarma bakımından dahi herhangi bir fonksiyon icra edebileceğini ileri sürenler **var mıdır?** Ülkenin “**temel sorunu**” ve bunun çözümü adına yapılacaklar ile TSK'nın bu işteki konumu belliye, hakim sınıf partileri arasındaki “**yarış**” ne kadar anlamlıdır? Diğer meselelerdeki aynışma (empyalistlerle ilişkiler, ekonomik ve sosyal politikalar, temel hak ve özgürlükler) konuları bir yana, bilhassa Kürt Ulusal Sorunu'na yaklaşımın belirleyici olduğu seçim zemini, tümünü **tek potaya** toplamıştır.

Öyleyse, konuya ilişkin tam da hedef konumunda bulunan Ulusal Hareketin destek verdiği DTP'nin “**bağımsız adayları**”na yönelik nasıl bir yaklaşım gösterilmelidir? Bu seçimlerde, ileri kitleleri, konuya duyarlı kesimleri ve devrimci çevreleri açmazla düşüren **en önemli sorun** budur. EMEP, ÖDP ve SDP gibi reformist partilerin DTP ile tamamen **parlamentarist** hayallerle ve **pragmatist** bir temelde kurduğu ilişki, çeşitli farklılıklara karşın özde aynıdır. ESP'nin süreçten dışlanmasına karşın benimsediği yöntemin diğerlerinden daha ilkesiz ve geri bir temelde şekillendiğinin altı çizilmelidir. MKP ise aynı kulvara girerken, bağımsız adaylar için ileri sürdüğü, “**ezilen Kürt ulusunun demokratik hak ve özgürlüklerini merkeze alma**” şartının ne anlama geldiğinin ya farkında değildir, ya da farkında değilmiş gibi davranmaktadır. Beraberinde, en iyimser yorumla, “**safiyane**” biçimde sıraladığı “**ilkeli**” (“**bütün dost müttefik güçlerle birleşik devrimci eylem birliği temelinde, ancak propaganda ve ajitasyon özgürlüğünü yadsımayan bir**

perspektifle belirlenmiş”) şartların ise bu “**seçim aleminde**” hükmü yoktur!

2002 seçimlerinde barajı geçememe olasılığı çok yüksek olduğu halde **2** milyona yakın oy alan DTP, Kürt Ulusunun iradesine ipotek koyma hakkına sahip değilse de ciddi bir **potansiyel ve dinamik** adına hareket etmektedir. Ne var ki, **silahlı ekonomizmin** kaçınılmaz bir biçimde sürüklendiği teslimiyetçi ve icazetçi yönelim, bu potansiyel ve dinamiği tüketen bir karaktere sahiptir. Önceli yasal partiler gibi DTP'nin **trajik** pozisyonu da buradan kaynaklanmaktadır. UKKTH'ndan bireysel kültürel haklara, savaştan barışa, direnişten teslimiyete, özgür ülke idealinden üniter devlet bayraktarlığına savrulmak kolay değildir. Savaş ile yaratılan yılların birikimi, reformist bir çarkta kırılmakta ve faşist-Kemalist Türk devletinin dişlileri arasında öğütülmektedir.

Parlamento, Ulusal Hareket için tek “**çözüm**” yeri olarak gösterilmektedir. Kurtuluşa giden yolda, **çıkışın** bu kanaldan yapılacağı propaganda edilmektedir. **Silah** buna tabi olarak kullanılmakta, her şey ona göre şekillenmektedir. Dolayısıyla, seçimlere ilişkin her türlü baskı, haksızlık, engel ve tuzak karşısında, cepheden karşı koyma, protesto, boykot gibi **net ve onurlu** duruşlar yerine, “**kaptan kovulma halinde bacadan girme**” yöntemi tercih edilmektedir. Zira, parlamento amaç olarak benimsenmenin ötesinde, rejime **rüştünü ispat** için fırsat aracı kılınmak istenmektedir. Mecliste nasıl bir politika izleneceğine dair bizce **malumu ilan** niteliğindeki şu satırlar, DTP'nin eşbaşkanı ve Diyarbakır'dan “**bağımsız aday**” olan Aysel Tuğluk'a aittir:

“**Kurtarıcı motif, tarihsel imge Mustafa Kemal ve onun tarihsel eylemselliğinin büyüklüğü kendisini gösterdi ve gösterecek. O bir mucizedir, ölümsüzdür. Uluslaşmada temel direktir. Türk halkının ortak bilincinde Sevr ve büyük kurtarıcı imgesi çok güçlü bir enerjiyle ortaya çıkmaya başladı. (...) Burada Kürtlerin gayet açık ve samimi olması gerekiyor. Şu önkabulle başlangıç yapılabilir: Misak-ı Milli sınırlarını mutlak surette koruyarak Kürt sorununa çözüm bulunmalıdır. (...) Tarihsel toplumsal perspektif içinde yaratıcı demokratik yaklaşımlar sergilemek yeni dönem siyaseti açısından beklenen bir tutum olacaktır; parlamento çatısı altında sürdürülecek böylesi bir siyasi ve toplumsal duyarlılıkla karşılıklı güvenin oluşturulabileceğine inanmak gerekiyor.**” (Radikal İki, 27.05.07)

Böyle bir **stratejik yönelim** içerisindeki DTP'nin gösterdiği adayların, faşist diktatörlüğün günümüzdeki azgın saldırı koşulları gerekçe gösterilerek desteklenmesi, politik perspektifi sorunlu, yanlış bir tutumdur. DTP ya da Kürt Ulusal Hareketi ile eylem ve işbirliği içe-

risinde olunabileceği gerçeğinden, ne her türlü platformda bir araya gelme ne de kayıtsız koşulsuz bir destek ilişkisi yaratılabilir. Komünistlerin, koşullar ne olursa olsun, hiçbir oluşuma politik varlıklarını inkar edecek nitelikte bir **tabiyetinden** söz edilemez.

Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü savaşla ortaya çıkan dinamikler başta olmak üzere, komünist, devrimci, demokratik, ilerici bütün mevizlere yönelik saldırılara karşı koymak için; DTP'nin tam da bu dinamizmi eritmek amaçlı bir strateji doğrultusunda yöneldiği parlamentoya “**bağımsız adaylar**” gönderme planına/taktiğine destek vermek, nesnel olarak hakim sınıflara hizmet eden bir tutumdur. Şu iyi bilinmeli ve açıkça vurgulanmalıdır; bir tavır nihai olarak ya devrime ya da karşı-devrime hizmet etmektedir, **gerçek budur!**

Yön verecek merkezi çizgisinin saktığı bir yana, DTP'nin “**bin umut**” listesi; kendi partilerini kaosa ve sıkıntıya sürükleyen, ayrıca türlü pazarlıklar yürüten Ufuk Uras, Akın Birdal, Levent Tüzel vd. şahsiyetlerden, DTP geleneğinin elitlerine, Kürt eşrafının kodamanlarından, Ulusal Hareket sürecinin sorunlu ama şöhretli tiplerine kadar son derece **arızalı** bir bileşene sahiptir. Esasen bu yönüyle diğer parti listelerine hem hazırlanma hem de şekillenme açısından benzemiş, meclise **yakışan** bir özellik kazanmıştır. Halkımız teveccüh gösterirse düzen ile **uyumlu** bir rota izleyeceklerine şüphe yoktur. Nitekim küçümsenmeyecek sayıda azgın şovenist-faşist burjuva yorumcuları ve akıl hocaları dahi, DTP'nin meclise girmekten öte grup oluşturmasının, “**çok yararlı**” bir gelişmeye yol açacağından söz edebilmektedir.

Karantinalı “**karanlık savaş**”larına linç kampanyaları eşliğinde tam gaz vermeye çalışan hakim sınıfların seçim aldatmacası, tam bir **gölge oyununa** dönüşmüştür. Bütün faşistler, ellerinde savaş baltası, sandık etrafında dans etmeye başlamıştır. Bu “**kurban ayinini**” reddetmek, bu tezgahı elimizin tersiyle itmek, faşizmin bu iğrenç yüzünü deşifre etmek, **her zamankinden** daha fazla önemli ve gereklidir. **Sandığa gitmeyenler çoğaldığı oranda korkuları büyüyecek, panikleri artacaktır!**

Faşist diktatörlüğün sivil faşistleri de devreye sokarak geliştirmekte olduğu azgın terör hareketine karşı koymak, **öncelikle** tam da saldırı noktasında aktif bir tutum sergilemekten geçmektedir. Bu, Kürt ulusal sorunu ile ilgili **net** bir tutum takınmaktan başka, silahlı mücadelenin doğru bir temelde –**Halk Savaşı** bağlamında- savunulması ve **pratikleştirilmesiyle** mümkündür. Diğer yandan, kitlelerin bu yönde aydınlatılması, bütün devrimci, demokrat güçlerle bu çerçevede **en geniş güç birliğine** gidilerek, **aktif bir mücadele hattı** oluşturulması gerekir.

PETKİM işçisinden düzen partilerine oy yok!

Uzunca bir süredir özelleştirme kapsamında olan PETKİM işçileri, bu duruma karşı yıllardır kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdürüyorlar. Yaklaşan seçimlerle beraber birçok vaatle bulunarak geçen süreçte yaptıklarını unutturmaya çalışan partilere işçi sınıfı güvenmemektedir. Hükümetin dışında kalan partilerin “biz gelince her şey düzelecek” söylemine de kanmayan, onların hiçbir zaman yanlarında olmadıklarını çok iyi bilen PETKİM işçileri, bu durumu yaptıkları eylemde açık bir şekilde dile getirerek, düzen partilerine oy vermeyeceklerini söylediler.

Aliğa PETKİM işçileri, özelleştirme politikaları, seçimler ve devam eden Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri ile ilgili tepkilerini dile getirmek amacıyla eylem yaptılar.

6 Haziran günü servislerden inen PETKİM gündüz vardiyası işçileri, PETKİM Kavşağı'nda toplanarak, kortejler oluşturdu. “Memleketi

babalar gibi satanlara cevabı 22 Temmuz'da sandıkta vereceğiz” ve “PETKİM özelleştirilemez” pankartları ile Aliğa Demokrasi Meydanı'na doğru yürüyen işçiler, PETKİM'in özelleştirilmesini ve uygulanan IMF programını protesto eden dövizler taşıdı. Eyleme katılan yaklaşık bin 500 işçi, alkışlar eşliğinde “Susma haykır KİT'ler halkındır”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz”, “Zafer direnen emekçinin olacak” vb. sloganlar attılar. Demokrasi Meydanı'na kadar 5 kilometre yol yürüyen işçiler adına Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül, bir açıklama yaptı.

Özelleştirmeler ile elde edileceği söylenen faydaların hiçbirinin olmadığını ifade eden Doğanül, “Özelleştirme bütün emekçi halkın zararına” dedi. Doğanül ayrıca, 4.5 yıldır IMF programları ile ülkeyi yöneten AKP'nin seçimden sonra da aynı programı devam ettirmekte kararlı olduğunu söyledi ve

“Biz bu partilere işçiler olarak, Aliğa halkı olarak oy vermeyeceğiz” şeklinde konuştu. Hükümetten hiçbir temsilcinin Aliğa'da seçim çalışması yürütemeyeceğini ifade eden Doğanül, “AKP dışındaki diğer partilerin Aliğa ilçe örgütlerinin ‘biz de özelleştirmeye karşıyız’

demeleri yetmiyor” dedi.

Doğanül, TİS'de anlaşma yaşanmaması durumunda greve gidecekleri uyarısını da yaptı. Açıklamanın ardından sloganlarla Petrol-İş Aliğa Şubesi'ne yürüyen işçilere, çevrede bulunan halk da alkışlarla destek verdi. (İzmir)

DİSK sermayenin gücüne sığıyor

Kuruluşundan bu yana, reformist çizgisinden kaynaklı adındaki “devrimci” tanımına uygun bir pratik içinde olmayan/olmayan DİSK, bir kez daha temsil ettiği işçi-emekçi yığınların haklarını onların üretimden gelen gücünü eyleme dökerek değil, sistemle uzlaşarak “almaya” çalışıyor.

Bu yönlü son pratiğini ise, hükümeti, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) gibi, özü emperyalist ekonomi politikalarına hizmet eden kuruluşa “şikayet” etmekle sergiledi.

Sendikal hak ve özgürlükler önündeki engellerin kaldırılmasını talep eden ve bu yönlü engellere dikkat çekilen raporu ILO'ya sunan DİSK'in bu “şikayeti”nin emekçi yığınların taleplerini çözmede işe yarayıp yaramayacağı ise şüpheli.

ILO sözleşmeleri BM İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, BM Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi vb. bir dizi sözleşme

leşme aracılığıyla, sözde denetlenmektedir. Ancak bu sözleşmelerin emperyalist ülkelerin ve onların kurumlarının aracılığıyla ortaya çıktığı düşünüldüğünde, bu denetimin kimin lehine olduğu veya sözleşmedeki şartların ne kadar yerine getirileceği ya da getirilme koşullarının ne kadar yaratılacağı da malum. Kısacası bu sözleşmeleri yapanlar, aynı zamanda bu sözleşmeleri en fazla ihlal edenlerdir. Ve incelendiğinde görülecektir ki, hemen hepsinin içeriğinde “ancak”la başlayan ve sermayeyi koruyan maddeler bulunmaktadır.

Bunun içindir ki, DİSK'in ILO'ya ilettiği ve sendikal hak ve özgürlüklerin engellenmesine dair bir dizi istatistiği kapsayan, hükümeti “şikayet” niteliğindeki rapor hiçbir işe yaramayacaktır. DİSK'in, işçi sınıfının geleceğini, onları ezen ve sömüren sermaye güçlerinin insafına bırakmaya tekabül eden bu pratiği aynı zamanda sınıfı temsil etmekten ne kadar uzak olduğunu da bir göstergesidir.

Emekçinin Gündemi

Oyuna gelmeyelim, seçimleri boykot edelim!

22 Temmuz seçimlerinin ön günlerini yaşadığımız şu günlerde burjuva-feodal siyasetin yozlaşmasının ve çürümesinin ne kadar derinleştiğini görmekteyiz. Hiçbir sistem içi siyasi parti, işçi ve emekçilerin sorunlarını hangi ekonomik, sosyal ve siyasal yaklaşımla çözeceğini ortaya koymamakta, bu sorunu tartışmamaktadır bile. Hangi parti iktidara gelirse gelsin aslında uygulayacağı politikaların IMF ve DB gibi kuruluşların dayattığı politikalar olduğunu baştan kabul etmiş durumdadırlar. Tam da böylesi bir gerçeklikte sistem partilerinin amaçlarının iktidara gelmek, ama bu iktidarı egemen sınıfların, bunlar içinde de kendine yakın kliklerin sermayesini katlamak için kullanacağı gibi bir gerçeklik söz konusudur. Burjuva-feodal basında yer alan ve sistem partileri içinde sağdan sola, soldan sağa transfer olduğu yönlü belirlemeler ise gerçeği yansıtmamaktadır. Zira sistem içindeki hiçbir partinin solu, sosyalizmi, emekçi halkı temsil etmediği açıktır. Sistem partileri, faşist niteliklerini korumaktadır. Bugün bu gerçeklikler özellikle CHP açısından daha fazla açığa çıkmış durumdadır.

İşçi ve emekçilerin IMF ve DB'nın dayattığı ekonomik ve sosyal politikalarından kaynaklı yaşamlarının daha çekilmez bir hale geldiği açıktır. İşsizlik, açlık ve yoksulluk şimdiye ka-

dar hiç olmadığı kadar artmıştır. Toplumsal doku uyuşturucu, fuhuş, mafyalaşma vb. ile daha fazla bozulmaya başlamıştır. Tarım tasfiye edilmektedir. Sendikal örgütlenmeler yok edilmeye çalışılmaktadır. Tüm bu sorunlar orta yerde dururken sistem partileri bu sorunları yaratan ekonomik ve sosyal politikalarda tam bir mutabakat içindedir. Kitlelere yaptıkları propaganda esasta ırkçılık ve şovenizm üzerinden gelişmektedir. Kürt ulusunun, ulus olma gerçekliğini tanımama üzerinden gelişen politikaları, egemen sınıfların partilerinin kitlelere yönelik daha fazla şovenist propaganda yapmalarına yol açmaktadır. Son olarak Sakarya'da 3 Diyarbakırlı Kürt gencin Ahmet Kaya'nın fotoğrafının olduğu tişört giymeleri üzerine uğradıkları linç girişimi, sistem partilerinin kitlelere yönelik şovenist propagandalar yapmalarının ürünüdür.

Sistem partilerinin vaadlerde aynılaştığı, temsiliyet hakkının % 10 barajıyla sınırlandırıldığı, bunun da ötesinde ekonomik, sosyal politikaların ve siyasetin askerlerin ve emperyalistlerin vesayeti altında olduğu bir Meclis'in bağımsızlığından söz etmek mümkün değildir. Böylesi bir Meclis, esasta emperyalist tekelle-re ve onların işbirlikçilerinin çıkarına çalışır. İşçi ve emekçilerin hakları korunmadığı gibi, kazanılmış hakları ise gasp edilir. Böylesi bir Mec-

lis'in halkı temsil etmediği açıktır. Emekçi halkımızın bu Meclis'in meşru olmadığını ve bu Meclis'ten hiçbir beklentisinin olmadığını göstermesinin en iyi yolu ise seçimleri boykot etmesidir. Mevcut sistem içinde farklı düşünenlerin hasıraltı edildiği, cezalandırıldığı bir gerçektir. Geçmişte Meclis'e giren farklı görüşte olan milletvekillerinin uğradıkları akıbet hafızalarda tazeliğini korurken, yenden benzer adımlar atmak ve Meclis'i bir çözüm alanı olarak görmek yaşananlardan doğru sonuç çıkarılmadığının bir göstergesidir.

Söylediklerimizi toparlarsak; seçilecek Meclis'in seçime giren partilerden hangisi hükümet olursa olsun emekçi halkın sorunlarına; işsizliğe, yoksulluğa, açlığa çözüm üretebileceğini, uyuşturucu, fuhuş ve mafyalaşmanın önüne geçebileceklerini düşünüyor muyuz?

İşçi ve emekçilerin kendilerini ifade eden örgütlenmelerinin yaratılmasını ve özgürce gelişmesini sağlayacak engellerin ortadan kaldırılabilirliğini düşünüyor muyuz?

İşçi ve emekçilerin dizginsizce sömürülmesinin ve baskılara uğratılmasının önüne geçilebileceğini düşünüyor muyuz?

Eğitim ve sağlık gibi sosyal hizmetlere herkesin parasız, eşit ve özgürce ulaşabileceğini düşünüyor muyuz?

Düşünce özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılabilirliğini düşünüyor muyuz?

Tarımın tasfiyesine yönelik emperyalist partentli politikaların uygulanmasına son verilebileceğini ve toprak reformu yapılabileceğini düşünüyor muyuz?

Kürt ulusunun gerçekliğini tanıyacak ve bunun için çözüm üretecek adımların atılacağını, diğer bir deyişle Kürt ulusunu ve diğer mil-

liyetlerden azınlıkları yok sayan egemen anlayışının değiştirilmesi ya da değiştirilmesi yönünde adım atılabileceğini düşünüyor muyuz?

Bu seçime giren partilerin ya da mevcut sistemin emperyalist tahakkümden kurtulma amacı taşıdığı ve bu yönlü adımlar atılabileceğini düşünüyor muyuz?

Her renkten sistem partilerinin geçmişleri ve gelecekleri bu tür sorunları kendilerine dert edinmediğini göstermektedir. Onlar emperyalistlerle ve sistemin egemen sınıflarıyla birlikte kendi çıkarlarını korumanın telaşı içindedirler. Planları içinde emekçi halkın yukarıda saydığımız sorunları yoktur. Bu sistem, burjuva feodal egemen sınıfların çıkarlarını korumak için vardır. Beş yılda bir yaptıkları seçimler ise sömürü, talan, baskı, yok sayma politikalarına meşruiyet kazandırmak için iyi bir manüplasyon aracı işlevi görmektedir. Meclis perdedir. Perdenin önünde demokrasi oyunu arkasında ise faşizm vardır. Öyleyse perdenin önündeki oyunu değil, arkasındaki faşizmi esas alıp, ona karşı mücadele etmeliyiz.

Emekçi halk olarak emperyalistlerin uşağı burjuva feodallerin oyunlarına gelmeyelim. Biz yok sayanlara, sömüren, aç ve yoksul bırakılana cevabı seçimleri boykot ederek verebiliriz. Burjuva-feodal düzenin yıkılması ve emekçi halkın çıkarına uygun bir sistem oluşturmak için diğer bir deyişle Demokratik Halk İktidarı kurmak için her alanda örgütlenmeye ve mücadeleye hız verelim. Sorunlarımızın çözümü ancak ve ancak böyle mümkündür. Seçilecek diğer yol köleliği pekiştirmekten ve acılarımızı büyütmekten başka bir sonuç doğurmayacaktır. Geçmiş on yıllarda atılan her oy ve ortaya çıkan sonuç bunun ispatıdır.

TİS görüşmeleri tıkanan İZELMAN işçisi grevde!

Yaklaşık 4.700 işçiyle İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin birçok hizmet biriminde görevli olan Genel-İş'te örgütlü İZELMAN işçileri, TİS görüşmelerinde "eşit işe eşit ücret" istiyorlar. Ocak ayından bu yana yapılan TİS görüşmelerinde ücretlerle ilgili maddelerde yaşanan tıkanıklıklar nedeniyle geçtiğimiz Haziran ayı başında grev kararını asan İZELMAN işçileri, Belediye bünyesinde çalışan kadrolu işçilerle eşit iş yaptıklarını, ancak kadrolu işçilerin kendilerinden daha fazla maaş aldıklarını belirterek Belediye'ye bağlı işyerlerinde kadrolu, şirket ve taşeron işçi ayrımı yapılmamasını istedikler. **Aradaki farklılıkların huzursuzluk yarattığını söyleyen işçiler, bu uçuşurumun düşürülmesini isteyerek başlattıkları grevin yanı sıra sakal bırakma eylemi de yapıyorlar.**

Yaklaşık 4.700 İZELMAN işçisi Genel-İş 1 ve 3 No'lu şubelerde örgütlüler. İşçiler

Genel-İş'te örgütlü İZELMAN işçileri "eşit işe eşit ücret" istiyorlar.

adına TİS görüşmelerini yürüten Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı yaptığı açıklamada "Bugün İZELMAN işçisi hastane, ilaçlama,

park bahçe, katı atıklar, Harmandalı çöplüğü, ulaşım gibi bütün birimlerde hizmet üretmektedir. Hükümetin çıkardığı anti-de-

mokratik yasalar çerçevesinde 6 aylık vize-li işçiler kadrolu yapıldı. Bu işçilerin ücretleri iki katına çıkarıldı. Yıllardır çalışan İZELMAN işçilerine karşı büyük adaletsizlik yapıldı. Bunun dışında TİS süreci ile ilgili olarak her iki sendikanın yöneticileri bir araya gelerek önümüzdeki süreçte izleyeceğimiz eylem ve etkinlikleri birlikte kararlaştıracağız" dedi. Otobüs şoförlerinin örgütlü olduğu 1 No'lu Şube Başkanı **Saim Geylani** ise 67 maddelik sözleşmede ücretlere dayalı 16 maddede tıkanıklık yaşandığına değinerek 1. grupta çalışan işçilerin ücretlerinin asgari ücrete eşitlendiğini, aynı işi yapan diğer işçilerle aralarındaki farkın 10 YTL'yi aştığını söyledi. "Eşit işe, eşit ücret" talebiyle başlattıkları grevin yanı sıra erkek işçilerin sakal bıraktıklarını, kadın işçilerin ise tepkilerini dile getirmek için "insanca yaşanacak ücret istiyoruz" yazılı kokart taktıklarını belirtti. (İzmir)

KESK ek zam istedi!

Hükümet olduğu günden bu yana ekonomik ve sosyal alanlarda yaptıkları "devrimleri" anlatan AKP'nin, gerçek yüzü emekçiler tarafından da görülmeye devam ediyor. Emekçiler de güçleri oranında, tarımdan sanayiye, kamu emekçisinden emekliye kadar birçok alanda AKP övgülündeki devlet politikalarına karşı durdu-

lar/durmaya da devam ediyorlar. Geçtiğimiz günlerde benzer eylemler süreci KESK tarafından gerçekleştirildi.

İstanbul

İstanbul'da Taksim Tramvay Duranğı'nda biraraya gelen emekçiler, "Ek zam istiyoruz", "Sefalet teslim olmaya çağız" dövizleri taşıdılar. Kamu emekçileri adına açıklama yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı **Nizamettin Aktepe**, AKP'nin özellikle de yaklaşan seçimler öncesi ekonomiyi güllük gülistanlık gösterdiğini ifade etti ve "Bu tablo kamu emekçilerine yansımıyor, hükümet bu kara tabloyu rakamlara boğarak görünmez hale getirmeye çalışıyor" dedi. KESK MYK

Üyesi **Sevgi Göyçe** ise kamu emekçilerinin kendilerini sefaletle iten düzen partilerine oy vermeyeceklerini belirtti.

Ankara

KESK Ankara Şubeler Platformu çağrısıyla Kızılay'da toplanan kamu emekçileri, Başbakanlık binası yakınına kadar yürüdü. Burada açıklama yapan KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, geçtiğimiz yıl toplu sözleşmelerde ilk beş ayda bile enflasyon % 4.5 çıktığı halde, emekçilere % 3'lük zam yapıldığını söyledi. Ek zam istediklerini belirten Tombul, çizilen pembe tablolarla da dikkat çekerek, zenginlerin kasasına giren paranın arttığını, oysa emekçilerin büyümeden pay alamadıklarını savundu.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu da Basmane Meydanı'nda bir eylem yaptı. Dönem sözcüsü **Musa Sever**, hükümetin 4.5 yıllık icraatlarının halkın yaşamında yarattığı tahribatları görebilmek için çarşı-pazara bakanın yeterli olduğunu ifade etti. Sever ayrıca, "AKP hükümeti 4.5 yıldır sergilediği emekçi karşıtı tutumu artık bir kenara bırakarak taleplerimize kulak vermelidir. Hükümet ek zam talebimizi dikkate alarak en düşük kamu emekçisi maaşını insanca yaşayacak asgari ücret düzeyi olan 1.100 YTL'ye getirmelidir" dedi.

KESK ayrıca **Adana**, Diyarbakır, **Urfa**, Dersim, **Kilis**, Mardin, **Bingöl** ve **Batman**'da da ek zam talebiyle alanlara çıkarak protesto eylemleri yaptı. (H. Merkezi)

Özelleştirmelerde sıra limanlarda!

Ülkede satmadık yer bırakmayan AKP hükümeti, şimdi de limanlara yöneldi. Yolları, fabrikaları büyük bir aymazlıkla satan ve bundan da gurur duyan AKP hükümeti, önce Mersin ardından da İzmir Limanı'nı satmak için kolları sıvadı.

Bu durumu protesto eden Liman-İş Sendikası'na üye işçiler, **6 Haziran** günü Liman girişinde basın açıklaması yaptı. Liman önünde "AKP'nin imamı, sata-mazsın limanı", "Katil ABD işbirlikçi AKP" vb. sloganları atan işçiler adına Liman-İş Sendikası Şube Başkanı **Niyazi Tuncer** bir açıklama yaptı. Tuncer, Türkiye'nin ihracatının büyük bölümünün **İzmir Limanı'ndan yapıldığını belirterek, son 4 yıldır hiçbir yatırım yapılmamasına rağmen limanın yılda 70**

milyon Dolar kâr eden bir kurum haline geldiğini ifade etti.

530 işçinin çalıştığı Limanın 1.2 milyar Dolara satılmak istenmesinin kabul edilemez olduğunu vurgulayan Tuncer, "Geçtiğimiz aylarda özel sektöre devredilen Mersin Limanı'nda son bir ay içerisinde yanlış işletmecilik sonucu bazı can kayıpları yaşanmış, ithalat ve ihracatçılar limandan konteynır çekemez duruma gelmişler, liman hizmetleri iki kat zamlanmış, gemiler günlerce dışarıda bekler duruma gelmişlerdir" dedi. Yaşananların özel sektörün bu işi daha iyi yapacağı söylemlerini çürüttüğünü belirten Tuncer, limanın satışının bir an önce iptal edilmesi gerektiğini söyledi.

(İzmir)

Böbreğini istiyorsan sendikadan istifa et!

Dicle Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan işçiler Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye olduktan sonra patronların baskılarına maruz kalıyorlar.

Taşeron firmada çalışan işçiler, sendikal hakları için mücadele ederek sendikaya üye olmuşlardı. Taşeron firmanın patronları, sendikal örgütlenmeyi engellemek için hiçbir sınır tanımıyor. Son olarak böbrek rahatsızlığı olan **Hanifi Sülün** isimli bir işçiden sevk kâğıdının imzalanması karşılığı sendikadan istifa etmesini isteyen patronlar sendikadan korkularını da böylece gösteriyor. Yaptığı başvurulardan sonuç alamayan ve "istifa et" söylemleri ile karşılaşan Sülün bunalıma girerek intihara kalkıştı.

Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** şirketin yaptığının hukuk dışı olduğunu söyleyerek, bu baskıların ilk olmadığını altını çizdi. Daha öncede iki işçinin sendikadan istifa etmediği için işten atıldığını dile getiren Çerkezoğlu; sendikalı olmanın anayasal bir hak olduğunu belirtti.

İşçileri sağlıksız koşullarda, açlık sınırında bir ücretle çalıştırarak daha fazla sömürmek isteyen taşeron firmanın, bu baskılarına karşı işçiler mücadeleyi seçmiş ve hastanede çalışan **900 işçiden 700'ü sendikaya üye olarak patronların tüm bu engellemelerini boşa çıkar-mışlardır.**

(H. Merkezi)

Seçimler ve köylülüğün alacağı tavır üzerine...

Bu tabloda hepsinin payı var!

Ülkemiz köylüsü, özellikle '80'li yıllardan sonra izlenen emperyalist patentli ekonomi politikalarla günden güne giderek yoksullaşmış, toprağını ekemez, hayvanına bakamaz bir duruma sürüklenmiştir. **Bunun devamında, ülkemizde tarımsal ve hayvansal üretim azalmış ve birçok ürünün dışarıdan alınma durumu ortaya çıkmıştır.** Ve yine kırsal kesimdeki büyük bir nüfus, yoksullaşmaya paralel şehirlere göç ederek (2005-2006 yıllarında bu rakam 1.5 milyondur.) sosyal ve ekonomik dengenin alt üst olmasını sağlamıştır. Bu süreç egemenlerce ve Meclis'teki temsilcilerince yavaş işletilmiş ve oldukça sancılı olmuştur.

Bu yıkımın nasıl gerçekleştirildiğini iyi incelemek gerekiyor. Her seçim sürecinde hükümete taşınan partiler, emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşaklarının çıkar ve istemlerine uygun hareket etmişlerdir. Öncelikle Meclis'ten geçirilen yasalarla (şeker, tütün, mısır vb. ürünlerle ilgili) fabrikalar kapatıldı, tarımsal işletmeler özelleştirildi. Tarımsal üretime getirilen kotalarla (pancar, tütün, çay, buğday vb.) köylünün üretimi kısıtlanıp, budandı. Çok uluslu şirketlerle ve ülkemizdeki araçları vasıtasıyla ülkeye sokulan ürünlerle hem köylülerin ürettiği ürünlerin para etmemesi yani zarar etmesi sağlandı; hem de tarımsal ve hayvan-

sal üretimin birçok önemli sorununu aşmasını sağlayacak milyonlarca dolarlık kaynak dışarıya aktırıldı, bir avuç emperyalist tekelin ve ülkemizdeki işbirlikçilerin kasaları dolduruldu.

"Tohumculuk Kanun Tasarısı" ile tohum alım, satımı ve

dağıtımını özelleştirilerek, GDO'lu (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalı) ürünlerin satışı ve pazarlanması yasallaştırıldı. Çok değil 10-20 sene önce kendi kendine yeten ülke olmakla övünen Türkiye, bugün tarımsal ve hayvansal alanda her şeyi ithal eden ülke konumuna getirilmiştir. (Bugün Türkiye'nin 6.5 milyar Dolarlık tarım ürünü ithalatı var.) Tarımsal ve hayvansal üretime ilişkin kayda değer hiçbir yatırım yapılmamıştır. Tarımsal desteklemeler ve sübvansiyonlar kaldırılarak (daha öncesinde 3 milyar dolar civarında olan desteklemeler de budanarak, 1.5 milyar dolara çekilmiştir), DB'nin finanse ettiği Doğrudan Gelir Desteği uygulaması ile bir yandan büyük toprak sahiplerine büyük miktarda para akışı sağlanırken, küçük üretim yapan köylülere sus payları ile yaşatılacak yıkımın acısı hafifletilmeye çalışılmıştır. **Tarımsal KİT'ler özelleştirilmiş, kapatılmış ya da işlevsiz duruma getirilmiştir.** Et Ve Balık Kurumu, Süt Endüstrisi Kurumu özelleştirildi. Bu özelleştirmelerle üreticiye kredi sağlayan, ürünlerini değerlendiren örgütler ortadan kalktı. Bununla birlikte üreticinin teknik bilgi ve desteğini sağlayan uzman kuruluşları ortadan kaldırıldı. Aşama aşama üreticinin kolu ve bacağı budanarak, sahipsiz bırakıldı. Köylülerin örgütlenmesine karşı önemli politik ve ekonomik engellemeler getirildi. **Çukobirlik, Antbirlik, Pankobirlik, Marmarabirlik ve Fiskobirlik** gibi üretici birlikleri ve Köy Koop gibi kooperatifler işlevsizleştirildi.

Sözleşmeli Çiftçilik ile köylü kendi toprağında köle durumuna itilirken, alternatif ürün aldatmacası ile her yıl farklı ürüne yönlendirilen köylümüz, kendisine sunulan hangi ürüne el attı ise elinde kaldı, zarar etti. **Son olarak, üretici yüksek girdilerden dolayı her yıl daha pahalı üretirken, düşük fiyat**

politikası nedeniyle ürününü daha ucuza satmak zorunda kalmıştır. Yani üretim maliyetinin artması ve Pazar fiyatlarının düşmesi köylülüğü üretemez konuma getirmiştir. Sulama

sorunu aşılammıştır. (Bugün GAP gibi büyük bir projeye rağmen tarım alanlarının ancak yarısı sulanabilmektedir.) Ortaya konan bu tabloya birçok şey daha eklenebilir. Şurası çok açık ki

bu tablonun oluşmasında tüm düzen partilerinin payı bulunmaktadır.

Tüm vaatler yalan!

22 Temmuz'da yapılacak olan erken genel seçimlerde, gerek üretim içerisindeki konumu ve ülke ekonomisine sağladığı katkı, gerekse de nüfusun hala önemli bir bölümünü teşkil etmesi nedeniyle köylülüğün seçimlere dair düşünceleri ve izleyeceği pratik adımlar önemli bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Egemen sınıfların, politik arenadaki temsilcisi her renkten burjuva faşist partiler, bunun bilinci ile daha şimdiden köylülüğe yönelik vaatlerini açıklayarak, çalışmalarına başlamış bulunuyorlar. AKP köylülüğe ne kadar destek çıktığına, kendi hükümeti zamanında köylülüğün daha çok kazandığına dair "belki inanan çıkar!" diye düşünerek açıklamalar yaparken ve özellikle son günlerde üreticilere rüşvetler dağıtırken, muhalif partiler ise "bir de bizi deneyin, bakın biz sizleri düşünüyoruz!" diyerek bol keseden vaatlerle köylülerin karşısına çıkıyorlar. Tüm çabalar köylülüğü bir kez daha kandırıp arkalarına alarak, bir avuç patron-ağa ve onların ağa babaları olan emperyalistlerin çıkarlarına hizmet ederek bu sistemin ve devletin bekasını sağlamak içindir. Bu nedenle IMF, DB gibi emperyalist kredi ve finans örgütlerince hazırlanan tarımsal politika ve icraatları ile her geçen gün daha da yoksullaşan ve fakirleşen ülkemiz köylüsünün seçimlere ve seçimler nedeniyle dile getirilen vaatlere yaklaşımı önemlidir. **Ülkemiz köylüsü bugün, ya onlarca yıldır yaşadıkları ile öğrendiklerine sırtını dönerek, yine, her seçim sürecinde bol keseden atılan vaatlerin peşine takılarak, en iyi ve en inandırıcı yalancıya umut bağlayacak, oy verecek ve böylece geleceğine bir pranga daha vurulmasına neden olacak.** Ya da "artık yeter!" diyerek yalanlara sırtını dönecek ve geleceği eline alma yönünde önemli bir iradi tepki ortaya koyarak, "BOYKOT" diyecek. Birinci yaklaşım onlarca yıldır denenen ve her seferinde daha çok fakirleşme, daha çok ürettiğinin karşılığını alamama ve köyünden, toprağından, hayvanından kopma ile sonuçlandı. Çünkü

iktidara(!) taşınan her parti, seçimlerin hemen ardından kendisine sırtını döndü, vaatlerini unuttu ve gerçek efendilerine hizmete koyuldu. Hangi renkten, hangi maskeyi takarsa taksın (ister sol etiketli ister sağ; isterse liberal, milliyetçi veya muhafazakâr din maskeli olsun) burjuva faşist partilerin hepsinin yaptığı bu oldu. Bu nedenle, köylülerimiz bugün artık kendisine sürekli yeni bir umut olarak yansıtılan seçimlerin niteliğini ve dolayısı ile seçimler zamanı kapısını çalan ama daha sonrasında yüzüne bakmayan, sorunları ile ilgilenmeyen tersine sorunlarının daha da büyümesine neden olan bu her renkten burjuva faşist partinin ve onların meclisinin niteliğini görmek ve buna paralel tavır belirlemek zorundadır.

Bizden oy isteyenler, patron ağaların temsilcileridir!

Seçimler bu ülkede "millet iradesinin yansıtılması, demokrasinin varlığı ve işletilmesi" vb. yalanlarla bezenmesine rağmen esasta, egemenlere hizmette en önde yer alabilecek ve bunun yanında ezilen-sömürülen kesimlere yönelik saldırı yasalarını, uygulamalarını 5 yıldan 5 yıla egemenlerin hangi temsilcisinin yaşama geçireceğinin belirlenmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. **Oylarımıza talip olarak bizlere binbir çeşit vaat eden partiler emperyalistlerin, ülkemizdeki uşak egemen sömürücü sınıfları, patron ve ağaların çıkarlarını koruyan ve kollayan örgütlerdir.** Ve son olarak bunların toplamından oluşan Meclis de bu çevrelerin emekçi sınıflara yönelik saldırılarını yasalarla meşrulaştıran bir "burjuva ahıdır." Kaldı ki bunu biz söylemiyoruz. Yaşamın kendisi bizlere bu durumu net bir şekilde ifade etme olanağı veriyor. Sadece köylülükle ilgili olarak, son 20-25 yılda izlenen tarım politikalarına ve sonuçlarına dair yazımızın başında ortaya koyduğumuz tabloya bakmamız yetiyor. **Her seçim sürecinde köylülere söylenenle, vaat edilenle seçimlerden sonra yaşama geçirilenler bu gerçeği bizlere gösteriyor.** Bu nedenle geçen seneler patron ağaların saldırılarına karşı, ülkenin birçok yerinde alanlara çıkarak, protesto eylemleri yapan, ürünlerini yollara dökken, yol kesen ve çatışan köylüler, bu seçim sürecinde hesap sormak için sandık başına gitmeyerek, tepkilerini ortaya koymalıdır.

Bugün seçimlere katılmak, sandık başına gitmek, izlenen yıkım politikalarına ve sonuçlarına razı olmak ve daha ileri bir süreçte daha da boyutlandırılacak olan saldırılara açık destek vermek olacaktır.

Bugün köylülerin ve diğer emekçilerin çıkarlarını değil de emperyalist efendilerinin, bir avuç yerli uşaklarının çıkarlarını koruyan, kollayan ve güvenceye alan her renkten burjuva-feodal faşist partiye "Oy Yok!" denmelidir.

Gün patron ağaların demokrasi oyununa son verme ve geleceği eline alma zamanıdır.

"Tohumculuk Kanun Tasarısı" ile tohum alım, satımı ve dağıtımını özelleştirilerek, GDO'lu (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalı) ürünlerin satışı ve pazarlanması yasallaştırıldı.

Dersim Komitesi'nden devrimci ve demokrat kamuoyuna açıklama

27 Mayıs günü Dersim Çemişgezek ilçesi Paşacık köyünde çıkan çatışmada şehit düşen gerillalardan Mahmut Polat iki günlük bekletmenin ardından Gazi Mahallesi'ne getirilmiş ve burada sloganlarla uğurlanmıştır. Hidir Uğur'un cenazesi de Dersim'de toprağa verilmişti. Partizan olarak bizler de iki gerillanın düşman karşısındaki onurlu duruşları, direniş geleneğini sürdürmeleri üzerine onları devrim şehitleri olarak sahiplenmiştik. Olayın ardından elimize e-mail yoluyla ulaşan Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Dersim Komitesi imzalı açıklama "Devrim savaşçıların direnişini selamlıyoruz" denilerek ve gerillaların mücadele yaşamlarının anlatılması ile başlıyor. Hidir Uğur ve Mahmut Polat'ın geçmişlerinin özetlendiği açıklamada Uğur'la ilgili "1991-97 yıllarında, MKP önceli örgütlenme içinde gerilla olarak mücadele yürüten Uğur, 1997 yılında, bu örgütlenmeden, içindeki kimi gelişmelere tepkileri sonucunda ayrılmış ve gerilla sürecini, daha sonra yeniden başlatmak üzere sonlandırmıştır. Yurtdışına çıkan Uğur burada devrimci mücadeleye uzak kalmamış devrimci örgütlerle ve partimizle ilişkiler kurmuştur. Devrimci mücadeleyi Kaypakaya çizgisi temelinde yürütmek gereğine inanan Uğur, kurduğu bu ilişkileri adım adım geliştirmiş ve nihayet 1999 yılında Partimiz saflarında örgütlenmeyi benimsemiştir. Yeniden ülkeye dönmek ve gerilla faaliyetlerine katılmak yönündeki talebini kısa zamanda partimize ilet-

miştir. Uğur'un bu talebi 2004 yılında gerçekleşmiştir.

2004 yılında ülkeye dönerek Partimizin Dersim'deki gerilla çalışmalarına katılmasıyla yoldaşın yeni süreci başlamıştır. Ancak bu süreç gerek Hidir Uğur'un kimi farklı yaklaşım, beklenti ve istemleri ve gerekse de partimizin Dersim'deki çalışmalarının olanak ve gerçeklikleri arasındaki çelişkilere dolayı sancılı yaşanmıştır. Bunda Uğur'un güvensizlikleri, daha önce karşılaştığı sorunlarla bağlantılı yaklaşımları, mücadelenin genel seyrine ilişkin karamsarlığı belirleyicidir. Yine de belirtmek gerekir ki, geçmişten gelen sancılı sürecine karşı mücadele partimiz saflarında sürdürme eğilimi son zamanlara kadar ağır basmıştır. Bunda inatçı özelliğinin ve yaşamını devrim uğruna devam ettirme isteğinin etken olduğunu düşünüyoruz. Birkaç kez karamsarlığa kapılıp, mücadeleyi mevcut koşullarda sürdüremeyeceğine inanıp kopma noktasına gelse de, bundan vazgeçmiştir. En son, 2007 yılında, verdiği özeleştirilere, yeniden kendi duruşunu sağlamlaştırmaya söz vermesine karşı partimizle ilişkisini sürdürülemez görmüş ve ayrılmaya karar vermiştir. Bu kararından sonra PKK'li dostlarımızla ilişkiye geçmiş ve yanlarında misafir statüsünde kalmaya başlamıştır. Partimizle ilişkisi bu noktadan itibaren kesilmiştir" denilmektedir.

Mahmut Polat'la ilgili olarak da; "MKP saflarında Dersim'de gerilla olarak mücadele yürüten Mahmut Polat, örgütüyle yaşadığı

önemli sorunlar sonucunda partimizle ilişki kurmaya karar vermiştir. Partimiz MKP içindeki sorunlardan ve yoldaşın eleştirilerinden bağımsız olarak, bu örgütle ilişkisini tamamen sonlandırması durumunda bunun mümkün olabileceğini kendisine iletmiştir. Mahmut Polat MKP ile ilişkisini sancılı bir süreçten sonra noktalayınca başvurusu değerlendirilmiş ve saflarımızda gerilla olarak örgütlenmesi sağlanmıştır.

Çalışkanlığı, sahip olduğu tecrübe ve taşıdığı sınıf kını nedeniyle bu süreçteki çalışmalarımıza olumlu katkıları olmuştur. Ancak anlayış düzeyinde önemli sorunların var olduğu da her zaman bir gerçeklikti. Her şeyden önce partimize katılım süreci sağlıklı değildir. İçinde yer aldığı örgütlenmeyle yaşadığı sorunların niteliği ve kendince maruz kaldığı uygulamalar onu yıpratmış ve aynı zamanda başından itibaren partimize belli önyargılarla yaklaşmaya devam etmiştir. Bu ön yargıların ve farklı anlayışların pratik yansımaları çözümlenemediği oranda partimizle ilişkisi zayıflamıştır. Nitekim 2006-2007 barınak sürecinde partimizle bütünleşemediği, sorunlarını çözemediği daha net olarak açığa çıkmıştır. 2007 bahar aylarında saflarımızda yapmadığını belirterek mücadeleyi PKK saflarında yürütmek istediğini açıklamıştır. Bu talep çeşitli yönleriyle değerlendirilip PKK'ye bildirilmiş ve Polat bu andan itibaren PKK gerillası olarak örgütlenmiştir" denilmektedir.

"Hidir Uğur ve Mahmut Polat arkadaşlar, gerek öncesinde ve gerekse de partimiz saflarında mücadele yürüttükleri süreç boyunca devrim için mücadele etmekte hiçbir kişisel kaygı yaşamamışlardır. **Canlarını bu uğurda feda edecek cüreti her zaman taşımışlardır.** Ancak partimizle ilişkilerinde gerek koşullarımızın ve gerçekliğimizin getirdiği objektif sonuçlar ve gerekse de anlayış bazındaki farklılıklarımız bu cüretlerini partimiz saflarında kalarak ortaya koymalarına engel olmuştur. Çok açık

olarak her iki arkadaşımızın da savaş konusundaki azimlerini ve düşmana yönelik kinleri örnek niteliktedir. **Bunu şehit düştükleri son çatışmada da ortaya koymuş, düşmanın, koşullarını hazırlamasına karşı yaptığı teslim ol çağrılarına 'asla' yanıtını vererek de göstermişlerdir.** İki devrim savaşçısının direnişini ve can feda ruhlarını asla unutmayacağız. Saflarımızdan kopsalar da, faşist iktidarın ve onun her türlü şiddet aygıtının karşısında dirayetle duran tüm savaşçılar gibi onları da devrimimizin tarihine 'direnen savaşçılar' olarak yazıyoruz; anılarını yaşatacağımıza söz veriyoruz" şeklinde devam eden 31 Mayıs 2007 tarihli açıklama "**Hidir Uğur ve Mahmut Polat kavgamızda yaşayacak!**" ve "**Devrim savaşçıların direnişini selamlıyoruz!**" sloganları ile sona eriyor.

Linç edilmek için Kürt olmak yeterli!

5 Haziran günü Sakarya'da üzerlerinde Ahmet Kaya resimli kıyafetler giyen ve Gündem Gazetesi okuyan mevsimlik Kürt işçileri linç edilmek istendi. Alışveriş yapmak için çarşıya çıktıklarında Gündem gazetesi alan ve üzerinde Ahmet Kaya tişörtü olan iki işçinin yanına yaklaşan ve kendini astsubay olarak tanıtan biri "**kapat gömleğini**" dedikten sonra, 40 kişilik bir grupla "Kahrolsun PKK" sloganı atarak ilerledi. İşçilerden biri, kendisini polis arabasına atarken, diğeri de bir apartmana sığındı. Bütün linç provalarında olduğu gibi 40 kişinin sayısı bir anda 1000'e yükselirken; kalabalık sık sık "**Teröristleri teslim edin**" sloganlarıyla Kürt işçileri linç etmek istedi. Yaklaşık 2 yıldır Sakarya'da bir inşaat firmasında çalışan işçiler, daha önce de birçok kez aynı caddede Gündem gazetesi okuyarak ve Ahmet Kaya tişörtlerini giyerek dolaştıklarını, ancak ilk defa böyle bir olayla karşılaştıklarını anlatıyorlar.

Çünkü 2 yıl önce tohumları atılan linç kültürü bugün boy vermiştir ve her tarafta da büyütülmeye çalışılmaktadır. Yozgat Sorgun'da fuhuş yaptıkları gerekçesiyle alana çıkararak insanların evlerini yakan, sözde duyarlı vatandaş öзде ise faşizmin örgütlü kesimi, Sakarya'da elde taşınan Gündem gazetesinden dahi kendisine yeni alanlar açmaya çalışıyor.

Şovenist politikaların her yerde hayata geçmesini ve sağlamlaşmasını hedefleyen faşizm, 22 Temmuz'da yapılacak olan seçimler yaklaştıkça bu tür yöntemlere daha fazla başvurarak kitlelerin geri yanlarından daha fazla beslenecek gibi görünüyor. (H. Merkezi)

Devrim şehidi Mahmut Polat toprağa verildi

Mahmut Polat, 1 Haziran Perşembe günü Gazi Mahallesi'nde dostları ve akrabaları tarafından yapılan anma ile toprağa verildi.

Bir süredir "**kimlik tespitinin yapılmadığı**" gerekçesiyle Elazığ Adli Tıp Morgu'nda bekletilen, ailesine verilmeyen Mahmut Polat'ın cenazesi, 1 Haziran günü ailesinin yaşadığı Gazi Mahallesi'ne getirilerek, Cemevi'nde yıkandıktan sonra kitlesel bir yürüyüşle Gazi Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Partizan, DHP, Köz, Mücadele Birliği, ESP, HÖC gibi birçok devrimci kurumun katıldığı yürüyüşte sık sık "**Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı**", "Hidir Uğur, Mahmut Polat ölümsüzdür", "**Bedel ödedik bedel ödeteceğiz**", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar", "**Ağa patron devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız**" vb. sloganlar haykırıldı.

Gazi Mezarlığı'nda cenazenin defin işlem-

lerinden sonra kısa bir anma gerçekleştirildi. Anma, Hidir Uğur ve Mahmut Polat şahsında bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra marşlar söylendi ve şiirler okundu. **Daha sonra Partizan adına bir açıklama okundu.** Partizan adına yapılan açıklamada; emperyalistlerin son dönemlerde uyguladıkları saldırılarla Ortadoğu halklarına terör estirerek, katlettiği vurgulanarak, "emperyalizmin yeminli uşağı faşist TC devleti bu terör politikalarının başta gelen uygulayıcısıdır" denildi.

27 Mayıs'ta Dersim'de katledilen gerillaların bombalanmış ve yakılmış bedenlerinin faşizmin katliamcı yüzünü ortaya koyduğu belirtilerek, "**aynı zamanda bu katliam ege-men sınıfların ve onun faşist aygıtı olan patron ağa devletinin halktan ve halkın öncülerinden ne kadar korktuğunun ispatıdır**" denildi.

Son olarak açıklama, devrim şehitlerinin anılarına ve ideallerine olan bağlılık yemini ile bitirildi. Bu açıklamadan sonra **DHP, Odak, Köz** ve Mücadele Birliği Platformu'ndan temsilciler söz alarak konuşmalar yapıldı. Anma söylenen marşlar ve kavga sloganları ile sonlandırıldı. (İstanbul)

Halkımıza giderken izleyeceğimiz yöntemler üzerine...

Mücadelede amacımıza ulaşmak için doğru stratejinin belirlenmesi önemlidir. Doğru stratejinin belirlenmesi meselesi ise ideolojiye hâkim olup, onun ülkemize, somut şartların somut tahlili ilkesinden yola çıkarak uygulamasına yani doğru bir analiz-sentez sürecinden geçirilmesine bağlıdır.

Yereldeki sorunlara ilişkin üretilen politikalar genelden kopmamak şartıyla kitleyi harekete geçirecek tarzda olmalıdır. Yani genelden kopmadan özeli genelle birleştirme, işte tüm mesele budur.

Bu bilinçle **Şahin Mahallesi'**nde tarım işçilerinin yevmiyelerin yükseltilmesi, bunun yanında Yeni Demokrat Gençlik'i mahalle halkına tanıtmaya amacıyla başlattığımız çalışma bizler için önemlidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi her süreçte olduğu gibi kitleyi örgütleyip harekete geçirme gibi bir misyona sahibiz. **Özellikle Kürt emekçi semtlerinde olan insanların çoğunun ulusal harekete başına rağmen Kürt ulusunun kurtuluşunun burada olmadığı aksine Demokratik Halk Devrimi'nde olduğu gün gibi ortadadır.** Biz YDG'liler olarak ürettiğimiz politikalarla bu gidişata dur demeli ve halkımızı örgütlemeliyiz. Bundan yola çıkarak başlattığımız süreçte YDG'nin sorunlarına değinen ve halk gençliğinin sorunlarına onlarla beraber çözüm arayan bir misyona sahip olduğunu anlatıp YDG'yi onların gözünde meşrulaştırmayı hedef aldık.

Tüm bunları hayata geçirmek için öncelikle YDG'liler olarak kendi içimizde bir

toplantı aldık ve daha sonra bunu kitlesel bir toplantıyla sonuçlandırdık. Buradan çıkan kararları uygulamaya koyulduk. **İlk olarak yevmiyelerin yükseltilmesi talebini belirledik.** Yaptığımız pratik sonucunda kitleyi işe göndermemeye, insanları 1 günlük uyarı amaçlı grev yapmaya yönlendirmeye karar verdik. Ancak sonuçtan bakıldığında görmekteyiz ki, bunu başarmamız söz konusu değildi. Fakat bizler bu durumu yok sayarak bu kararı aldık, süreç içerisinde olumsuz yanlarımızdan bir tanesi de buydu. **Tavırlarımız ve kararlarımız gücümüz oranında olmalıdır. Bu durumu doğru bir şekilde kavramadığımızda başarılı giden sürecimiz birden tersine dönebilir.**

Herkesin dilinde aşına olmuş fakat gerçekliğini koruyan **"devrim kitlelerin eseri olacaktır"** belirlemesi pratikte kitlelerle bulunduğu anda gerçekleşecektir. Eğer bizler bu belirlemeyi yapıp bunu yaşama geçiremiyorsak lafazanlıktan başka bir şey yapamıyoruz demektir. **Çünkü devrimi kitleler yapacaksa bu mücadeleyi sa-**

hiplenen yalnızca bizler değil esas olarak kitleler olmak zorundadır. O zaman bizler kitlelerin önderliği misyonunu yüklenmişsek bize düşen görev, kitleyi bu mücadeleyi sahiplendirme ve harekete geçirme görevidir.

Politikalarımız götürülen kesime yanıt olmalıdır. Kitlenin iyi bir analiz yapılmadan üretilen politikaların hiçbir anlam ifade etmeyeceğini pratiğimiz bizlere sürekli göstermiştir. **Tepepeden inme politikaların kitleye yabancı olacağı ve bu doğrultuda ne kadar bu politikayı pratiğe geçirirsek geçirelim hiçbir yararı olmayacağı bilmemiz gerekmektedir.**

Bu çalışmaya öncelikle mahallede bulunan emekçi halkımızın evlerini ziyaret edip, onların görüşlerini almakla başladık. Ev gezilerinde bizlerin konuşmasından çok onları dinleme ve anlama yönlü bir karar aldık ve bunun uyguladık. Bu yöntemin bize çok yararı oldu. **Çünkü yazılan bildirilerin ve onlara çekilen ajitasyon ve propagandanın onları yansıtmaması gerekiyordu. Ve bu da onların bize anlattıklarından bağımsız olamayacağı ve bizim ürettiğimiz politikaların onların bağrından çıkacağı için öncelikle onları dinlemek ve onları anlamak daha mantıklı ve daha doğru olanıydı.**

Edindiğimiz diğer bir deneyim ise kitleyi, mutlaka ve mutlaka sorgulatmamız gerektiğidir. Bizlerin onlara sürekli sorular sorarak yasaklanmış düşüncelerinin açığa çıkmasına ve onların kafasında birçok soru işaretinin oluşmasına neden olmamız gerekmektedir. **Bunun yanında sorduğu-**

muz sorulara aldığımız yanıtlar bizler için hayati önem taşımaktadır. Bu yüzden bizler kitleye karşı sürekli konuşan, söz hakkı vermeyen bir kimliğe bürünemeyiz. Temel şiarımız onları konuşurma yönü olmalıdır. Kafalarında oluşan soru işaretlerine yönelik de bizler ve politikalarımız yanıt olmalıdır.

Başarılı diye nitelendireceğimiz diğer bir kıstasta kitleyi bu mücadeleye dâhil edebilmemizdir. Bu politikayı sahiplenen ve sorunlardan gerçekten de sıkıntı çekenleri hiç çekinmeden bildiri dağıtımlarına ve pratiğe sokma cesaretine sahip olmalıyız. Bunu bu pratiğimizde başardığımızı söyleyebiliriz. Kitlesel başladığımız bildiri dağıtımlarına kitlenin de ses vererek dağıtması bizleri daha da kitleselleştirdi ve kitlede bilincin açılmasına neden oldu. Hatta dağıtımlarda işçilerin ve mahalle halkının da yer alması semt içerisinde olan farklı milliyetlerin birbirlerine karşı güvensizliği de yıkmasına sebep oldu. Çünkü bu insanlar birbirlerine güvenmeyip suçu birbirlerine atıyorlardı.

Bizler **Yeni Demokrat Gençlik** faaliyetçileri olarak halkımızın sorunlarına isteklerine yönelik politikalarımızı üretip hayata geçirdiğimizde başarıların kaçınılmaz olduğunu göreceğiz. Unutulmamalıdır ki, halkımız tava gelmiş toprak gibidir. Bizler ise bu toprağa ekilecek ve yeşerecek tohumlar olmalıyız. Bunu başarabildiğimiz oranda halkımızla bütünleşeceğiz ve mücadelemiz noktasında kazanımlar elde edip geliştireceğiz. Yeter ki bizler içimizde karamsarlığa düşmeyelim her zaman için umut aşılayan bir misyonu yüklenelim.

(Tarsus YDG)

Başka bir enerji mümkün, ama başka Munzur yok!

Faşist TC devletin, Dersim'de, tüm tepkilere rağmen uzun bir süredir yaşama geçirmek istediği barajlar projesine tepkiler devam ediyor.

5 Haziran Dünya Çevre Günü nedeniyle TUDEF (Tunceli Dernekleri Federasyonu) Taksim'de bir eylem gerçekleştirecek, devletin Munzur suyu üzerinde inşa ettiği 8 barajla ilgili projeyi protesto etti ve **"Dersim'e sahip çıkalım"** çağrısı yaptı.

3 Haziran Pazartesi günü öğlen saatlerinde Taksim Galatasaray Lisesi önünde toplanan federasyon üyeleri ve çok sayıda duyarlı insan, **"Dünya milli parklara sahip çıkıyor, biz sularla boğuyoruz"**, "Munzur'uma dokunma", **"Bize hayat veren bir candır Munzur, bizde Munzur'a hayat borçluyuz"**, "Küresel şirketler Munzur'dan defolun!" vb. pankart ve dövizler açtı. Daha sonra **İstiklal Caddesi** boyunca slogan, alkış ve zılgıtlarla yürüyen kitle, tramvay durağında yürüyüşü sonlandırdı ve bir basın açıklaması yaptı. Kitle adına basın açıklamasını okuyan TUDEF Munzur Vadisi Ve Çevresini Koruma Kurulu sözcüsü **Hasan Şen**; "Tunceli coğrafyası DSI tarafından projelendirilen 8 barajla yok edilmek istenmektedir. Bu barajlar hayata geçer-

se Munzur'da hayat, binlerce yıllık tarih, kültür ve içinde barındırdığı yüzlerce türü ile yok edilmiş olacak" dedi.

Şen, ayrıca şunları ifade etti; **"Sağlıklı çevrede yaşam hakkı, hukukun üstünlüğü ilkesi gereğince kamu yararına aykırı olan bölgemizdeki altın madenlerinin faaliyetlerine, baraj yapımına ve orman yangınlarının çıkarılmasına hemen son verilmelidir. Munzur'da Türkiye'de ve dünyada hayati enerji istemiyoruz!"**

Şurası açıktır ki, yüzlerce bitki çeşidini, onlarca hayvan türünü bünyesinde bulunduran, ülkemizin en büyük milli parklarından biri olan Munzur Milli Parkı'nın yok edilmesi umurlarında bile değil. **Yine onlarca köyün ve toprak arazisinin sular altında kalacak olması ve buralarda yaşayan binlerce insanın yaşam alanlarını terk etmesi durumu onları ilgilendirmiyor.** Çünkü onlar bu amaçla bu coğrafyaya saldırıyor ve

amaçlarını parça parça yaşama geçiriyor. Bu nedenle faşist devletin Dersim'de Munzur **Suyu üzerinde yaşama geçirmek istediği barajlara karşı sadece Dersimliler, çevreciler ve doğaseverler değil aynı zamanda demokrat, ilerici ve devrimci tüm güçlerin harekete geçmesi gerekmektedir.** Ve bugün sadece barajların yapımına karşı yürütülen mücadelede destekleyici değil aynı zamanda örgütleyici olunmalıdır.

HPG gerillası işkence ile katledildi

Van'ın **Muradiye** ilçesinde yürütülen operasyonlar sırasında çıkan çatışmada şehit düşen HPG gerillası **Tahir Oğuz'un** cenazesi, ailesinin yaşadığı Adana'ya getirildi. Akrabalarından Davut Oğuz, yeğenin işkence ile öldürüldüğünü söyledi. Van Adli Tıp Kurumu'nun **"iç organ harabiyeti"** sonucu yaşamını yitirdiğine dair rapor hazırladığını belirten Oğuz, yeğenin vücudunda, göğsüne ya da iç organlarına isabet edecek kurşun izine rastlamadıklarını söyledi. Cenazeyi yıkadıkları sırada gördükleri karşısında şok olduğunu

söyleyen Oğuz, yeğenin sadece bacağında ve kolunda kurşun izi olduğunu belirterek şunları ifade etti:

"İki kurşun izi vardı. Biri kolunda, biri de bacağında. Bu iki yere sıkılan kurşunlar da öldürmez. Kollarında büyük yaralar vardı. Sanki çengel atıp etini çekerek kemikleri gözükecek kadar oyluymuş gibiydi. Kafasından çok büyük darp izleri vardı. Kafası ezilmişti. Yüzünde daha çokta gözlerinin altında yumruk izleri, boğazında, vücudunun diğer yerlerinde cop izleri, kalçasında çok sayıda kırık vardı. Kurşunun değdiği yer sağlamdı.

Derisi tamamen soyulmuştu. Yani yerde sürüklenmişlerdi. Gördüklerim vahşetti, insanlık dışıydı. Benim yeğenim işkenceden öldü."

Cenaze yüzlerce kişinin eşlik ettiği yürüyüşle, Dağlıgözü Caddesi'nden Küçükoba Mezarlığı'na doğru yola çıkarıldı. Yürüyüş sırasında PKK bayrakları açan kalabalık, **"Şehit namının"** ve **"Tahir yoldaş ölümsüzdür"** şeklinde sloganlar attı.

Mezarlıkta dini vecibeleri yerine getirilen cenaze, yine sloganlarla toprağa verildi. Cenazeyi yıkayan görevliler, cenazede darp izleri bulunduğunu ileri sürdü. Adana'daki çeşitli kurum temsilcileri Oğuz ailesine taziye ziyaretinde bulundu. (Mersin)

Devrimci tutsaklar uygulanan hak gasplarının yanısıra sağlık sorunlarına karşı da direniyor...

Tekirdağ'da hak ihlalleri devam ediyor!

Tekirdağ I No'lu F Tipi Hapishanesi'nde mektupla her ay kamuoyuna hak ihlalleri listesini sunan devrimci tutsakların yazdıkları, aylar geçse de hak ihlalleri noktasında olumlu bir değişim olmadığını gözler önüne seriyor. Devrimci tutsaklar gönderdikleri mektupta Mayıs ayında yaşanan hak ihlallerini şöyle sıraladılar:

* **18 Mayıs'ta** revire çıkmak için dilekçe veren **Turhan Günana** revire çıkartılmış, ancak burada saldırıya uğramıştır. Günana, doktorun muayene etmeden ilaç yazması üzerine itiraz etmiş, bunun üzerine doktorun 'işimi bana öğretme' sözü ardından başlayan tartışmayı bahane eden gardiyanların saldırısına uğramıştır. Saldırı sonucunda Günana'nın vücudunda morluklar ve çeşitli yerlerinde ağrılar oluşmuştur. Sonrasında ise hapishane idaresi 'doktoru tehdit ettiği' gerekçesiyle Günana hakkında soruşturma açmıştır!

* **Turaç Solak, Erkan Salduz, Özgür Kabadayı** isimli tutsaklar aylardır yaptıkları yer değişikliği talebine herhangi bir cevap alamamıştır.

Tutsaklar sağlık sorunları ile boğuşuyor

Devrimci tutsakların daha önceki aylarda yaşadığı sağlık hakkı ile hak gaspları devam etmektedir. Tutsakların muayene ve tedavi olmalarının önünde sağlık hakkının da tredmanın bir parçası haline getirilmesi vardır. "Ehlileştirme" politikasının bir parçası olarak, en doğal hak olan teşhis ve tedavi hakkı da belli yaptırımlara tabi tutulmakta, Hipokrat yemini eden doktorlar hapishane görevlisi gibi davranmaktadır. Tutsaklar İCİ'ye yazdıkları mektupla sağlık durumlarını da şöyle özetlediler.

* **Ayhan Güngör;** böbreklerinden rahatsızdır. Röntgen çekilmeden önce ilaç içirilmesi gerekirken böyle bir ilaç alımı olmadan röntgen çekilmiştir.

* **Coşkun Akdeniz;** Son 4-5 aydır görme kaybı var. 3-4 metre ötesini bulanık görüyor.

* **Hüseyin Uzundağ;** Midede yanma, kulaklarda çınlama oluyor. İlaç kullanmasına rağmen rahatsızlığı devam ediyor.

* **Erol Volkan İldem;** 2000 Ölüm Orucundan kaynaklı sindirim sisteminde bozukluk var. Bazen ayaklarda yanma oluyor. Yine benzer nedenlerden dolayı hafıza kaybı oluyor.

* **Sinan Gülüm;** Sinüzit var. Kronik denilerek tedavisi yapılmıyor.

* **Nihat Konak;** Bel ve boyun fitiği var. Ayakta problemler var. Herhangi bir tedavi görmüyor.

* **Gökhan Oruç;** Mide problemleri var. Genel bir teşhis konulamamakta beraber "reflü" deniliyor.

* **Cihan Karaman;** Reflü var, ilaç tedavisi uygulanıyor. Sürekli baş ağrıları oluyor. Son zamanlar kulak arkasında şiddetli ağrılar oldu. Kalp bölgesinde iğne batarcasına şiddetli sızılar oluyor.

* **F. Ergin Arpaç;** 2 yıl önce yaşanan bir

kaza sonucu göğüs kafesinin sağ tarafından darbe almıştır. İç kanama yaşadı. O günden bugüne soğuk havalarda darbenin olduğu yerde ağrılar oluyor.

* **Cihat Özdemir;** Hepatit B, kronik otit var. Sol kulaktan kemik alındı ve sürekli iltihaplanıyor. Sol kulağın zarı yok, sağ kulak zarı yırtık.

* **Murat Karayel;** Kulaklarda çınlama, kan dolaşımı bozukluğu, omuzlardan itibaren kollarında ve ayaklarda uyuşma. Sol gözde ileri derecede görme kaybı var.

* **Nezir Adıyaman;** Kalpte, sık sık sıkışma oluyor.

* **Menaf Orak;** Böbreklerde rahatsızlık var. Böbrek çökmesi oluşmuş.

* **Ayhan Güngör;** Kalp kapakçılarında düşme var. Ölüm Orucundan dolayı, gözlerde sızı var.

Kitap değiştirmek yasak!

Kocaeli I No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutsakların okudukları kitapları kendi aralarında değiştirmesini yasaklayan Adalet Bakanlığı kararına, Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nden de onay geldi. Böylece hapishanelerdeki keyfi uygulamalar Yargıtay kararı ile onanmış oldu. Yani "sarsılmaz" olduğu için hapishaneye sokulmasına izin verilen kitapların tutsaklar, arasında değiştirilmesi yasaklandı. Tutsaklar arasında kitap alışverişini yasaklayan karar, "Tüzükte böyle bir yasak yok" diyen mahkemelerden döndü ama Yargıtay'a takıldı.

* **Kamil Turanlıoğlu;** Aldığı kurşun yarısından dolayı bacadan 3 kez ameliyat oldu. Bacak yıprandı; en son ameliyatında kaynama olup olmadığı belli değil.

* **Resul Kocatürk;** Wernice Karsokoff nedeniyle verilen ATK Tekirdağ Devlet Hastanesi'nce raporlar var. Orta derecede bellek bozukluğu, yeniye hatırlamada problem oluyor. Zaman zaman kol-bacaklarda uyuşma; uyku düzensizliği oluyor.

* **Umut Binbir;** Vücutta sürekli yorgunluk-halsizlik oluyor sese karşı, aşırı duyarlılık var.

Haberleşmeye sürekli engel

Devrimci tutsakların haberleşme ve iletişimle ilgili uğradığı hak ihlalleri ise şöyle:

* Normal posta ile gönderilen mektuplar adresine ulaştırılmamaktadır. Mektupların kayboluşu ile ilgili herhangi bir bilgi verilmemektedir. Bu yüzden mektuplar APS ile gönderilmekte, bu da ek bir külfet getirmektedir. Ayrıca kaybolan mektuplar için yapılan başvurulara

herhangi bir yanıt verilmemektedir.

Adalet Bakanlığı'nın en son çıkardığı genelge ile Tekirdağ I No'ludaki devrimci tutsakların kullanmaya başladığı sohbet alanlarının kullanımı ve telefon hakkı ile ilgili olarak ise şunlar sıralanmıştır:

* Genelgede herhangi bir şarta bağlanmaması gerektiği belirtilen sohbet alanlarının kullanımını **açık görüş** haftalarında gasp edilmekte ve sohbetlere çıkmak engellenmektedir.

* Tutsakların belirleyeceği söylenen sohbet gruplarının oluşturulmasında idarenin keyfi uygulamaları devam etmektedir. Bu yüzden tutsaklar idare ile görüşüp taleplerini ilettikten sonra durumu protesto ederek hücrelerine geri dönmektedir.

Devrimci tutsaklar Adalet Bakanlığı'nın çıkardığı genelge sonrası daha önceden hakları olup da kullanmadıkları bazı hakları kullanmaya başladıklarını, ancak hapishane idaresinin keyfi sorunlar çıkartarak zaman zaman bunları engellemeye gittiklerini belirtmişlerdir. **Bu keyfi uygulamalardan biri de telefon kullanım hakkında olmuştur.** 14 Mayıs tarihinde yapılacak olan telefon görüşmelerinde devrimci tutsaklara görüşme yapabilmeleri için 'soy isimlerini söylemeleri gerektiği' dayatılmıştır. Aylardır böyle bir uygulama olmadan görüşme yapılmasına rağmen yapılan bu dayatma, tamamen keyfidir. Tutsaklar bunu kabul etmeyince telefon kartları çekilerek görüşmeleri engellenmiştir. 3 gün boyunca sürdürülen bu dayatma daha sonra tutsakların devam eden protestoları sonucu geri çekilmiştir.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsaklar da, idarenin kendilerine verilen hakları kullandığını belirterek, hapishanedeki ortamın gerildiğine dikkat çekti.

Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği aracılığıyla basına ulaştırılan 23 tutsağın imza attığı mektupta hapishanelerdeki hak gasplarına dikkat çekildi. 10 saatlik ortak kullanım alanını kullanılamaması, Kürtçe kitap-gazete okuma ve Kürtçe konuşma noktasında idarenin engellemeleriyle karşılaştıklarını belirten tutsaklar, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı. (H. Merkezi)

Sincan'da ardı ardına yasaklar!

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nden mektup yoluyla bizlere ulaşan kadın tutsaklar, aldıkları cezaları ve yaşadıkları sorunları özetlediler. TKP/ML dava tutsağı **Fadime Özkan**'ın ilk üç aylık mektup yasağının başladığını, henüz onaylanmamış 5 ay yasağının daha beklediğini, yine aynı davadan yargılanan **Resmiye Vatanserver**'in ise önceden başlayan 3 ay mektup, 3 ay ziyaret ve 15 gün hücre cezası eklendiğini vurgulayan tutsaklar, "**16 Mayıs tarihinde Fadime Özkan Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı geceye ve İK Ankara Bürosu'na birer tane faksla mesaj göndermişti. İdare 'sakıncalı ibareler kullandığı' gerekçesiyle el koydu. Bu tamamen keyfi bir durum**" dediler.

Faksler konusunda idarenin engelleyici tavrının keyfi bir şekilde devam ettiğini vurgulayan tutsaklardan **Zeliha Bulut**, 14 Mayıs'ta ailesine gönderdiği faksın da çeşitli gerekçelerle engellendiğini belirtti.

Yine tutsakların Savaş Kör'le dayanışma etkinlikleri için gönderdiği mesajlara da el konulmuştur. 25 Mayıs tarihinde hastaneye götürülen Zeliha Bulut yaşadıklarını şöyle anlatmıştır. "**Asker muayene anında odadan çıkmadığı için tedavi olmadım. Doktorun da müdahale edip askeri çıkarması gerekiyor o da müdahale etmedi. Sonuçta bu keyfi uygulamalardan dolayı tedavi olmadım**" dedi. (Ankara)

F tiplerindeki uygulamalardan avukatlarda paylarını alıyor!

F tipi hapishanelerdeki devrimci, demokrat ve yurtsever tutsaklara yönelik saldırılar devam ederken, bu uygulamalardan müvekkilleriyle görüşmek için giden avukatlar da etkileniyor. **Daha önce onursuz bir şekilde üst aramasına maruz kalan avukatlara, şimdi de müvekkilleriyle görüştükleri için dava açılıyor.**

Bunun son örneği İzmir'de yaşandı. **Nazilli Hapishanesi'nden İzmir 2 No'lu Kırıklar F Tipi Hapishanesi'ne** sevk edilen müvekkilleri Hikmet Yılmaz ve Yahya Kezer'in yaşadıkları sorunlara ilişkin bilgi almak ve görüşmek için giden İzmir Barosu'na kayıtlı avukatlar **Mehmet Bayraktar** ile **Nezahat Bayraktar**, hem müvekkilleri ile görüştürülmedi, hem de haklarında "**Görev başındaki memura hakaret**" iddiasıyla açılan davadan ceza aldılar. Avukatlar, Cezaevi Müdürü hakkında yaptıkları suç duyurusuna "**takipsizlik**" verilirken, kendileri hakkında düzmece beyanlar doğrultusunda ceza verilmesinin hukuksuzluk olduğunu belirterek, haklarında verilen kararları AİHM'e taşıyacaklarını kaydettiler.

Avukatlar, **24 Mart 2004** tarihinde müvekkillerinin durumunu öğrenmek için Kırıklar F Tipi Hapishanesi'ne gitti. Ancak Hapishane İdaresi, avukatların müvekkilleri ile görüşmesine izin vermezken, avukatların Baro ve Savcılık nezdinde yaptıkları girişimler ise sonuçsuz kaldı. Bunun üzerine avukatlar hapishane idaresinden "**görüşme taleplerine ilişkin**" dilekçeyi işleme koymalarını talep etti. Hapishane İdaresi bu talebi de geri çevirince, avukatlar Müdür Kemal Gülüşür hakkında "**Görevi kötüye kullanmak**" iddiasıyla suç duyurusunda bulundu.

Savcılık her zaman ki gibi, işkence yapanları koruyan bir karar verdi, suç duyurusuna ilişkin takipsizlik kararı verirken, Müdür Kemal Gülüşür avukatların görüşme sırasında kendilerine hakarete bulunduğu ve "**Dağa çıkın dağda görüşelim**" şeklinde tehditlerde bulunduğu iddiasıyla dava açtı. Her iki avukat hakkında İzmir 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "**Görevli memura tehdit ve hakaret**" gerekçesiyle açılan dava sonuçlandı. Dava sonucunda Av. Mehmet Bayraktar'a 6 aya kadar hapis cezası verildi. Av. Nezahat Bayraktar'a da 1.500 YTL para cezası verildi. Nezahat Bayraktar'a verilen ceza daha sonra ertelendi. (İzmir)

“Bir ışık daha sönmesin!”

7 Haziran Perşembe günü saat 20:00'de, Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu tarafından, bir dayanışma etkinliği düzenlendi. “Bir ışık daha sönmesin!” şiarıyla düzenlenen etkinlik, Divriği Kültür Derneği'nin müzik grubu Laser'in dinletisi ile başladı. Ardından bir konuşma yapan Erol Zavar'ın eşi Elif Zavar, eşinin sağlık durumu hakkında bilgilendirme yaparak, “Erol'un bedeninden 40'a yakın tümör alındı, 9 tane ciddi ameliyat geçirdi. Buna rağmen, hukuk dışı bir şekilde hala hapisanede tutuluyor. Bu sorun tüm tutsakların ve bizlerin sorunudur, onun için herkesi daha çok sahiplenmeye çağırıyoruz” dedi. TUYAB adına konuşan Yusuf Can ise, tecride karşı sadece içeride değil dışarıda da direnişin sürmesi gerektiğini belirtti.

Ardından Erol Zavar'ın ve Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Direniş Hareketi dava tutsaklarının gönderdiği mesajlar okundu. Daha sonra yapılan sinevizyon gösteriminde ise, Zavar'ın sağlık ve hukuki durumu-

na ilişkin bilgiler kamuoyuna sunuldu. Etkinliğe Özgür Radyo, Mihri ve Sevim Belli, EHP, Partizan ve SDP de destek verdi. Sonrasında sahne alan Grup Kızılırmak söylediği türkülerle, coşkulu ve renkli anlar yaşattı. Etkinlik, Kızılırmak'tan sonra sahne alan Hakan Yeşilyurt'un söylediği türkülerin ardından, saat 23:30'da sona erdi.

Etkinlik sonrasında bazı katılımcılara genelde F Tipi hapishanelerde yaşanan sorunlara özelde ise Erol Zavar'ın durumuna ilişkin sorular yönelttik. İlk olarak görüşünü aldığımız, Erol

Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu Sözcüsü Turan Yıldırım şöyle konuştu: “Tecrit sürdükçe mücadele sürecektir, bugün Erol yarın başkası, isimlerin değil genel olarak tutsakların onurlu direnişi yanında durmalıyız.”

Yine görüşlerini aldığımız sanatçı İlkay Akkaya ise: “Sorun tutsaklarla ilgili değil sadece, onların yakınlarını da kapsayan çok daha geniş bir kesimde tahribatlarını gösterdi/gösteriyor. Bugün ile geçmiş arasındaki en büyük fark, eskiden insanların gün-

Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu tarafından “Bir Işık Daha Sönmesin” şiarıyla 7 Haziran Perşembe günü Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde bir etkinlik düzenlendi.

demine giriyordu hapishaneler sorunu, şimdi girmiyor. Yani toplumsal yanı çok zayıfladı. Bunun en önemli nedenlerinde birisi devrimcilerin hakla olan ilişkilerinde bir gerileme yaşanması. Devrimcilerin bu sorunu, kitleselleşerek halkın gündemine daha çok sokmaları ile ilgili bir durum.”

Son olarak Odak Dergisi Yazı Kurulu'ndan Çetin Ali Nergiz şunları söyledi: “İnanıyoruz ki Erol ve Savaş gibi görece daha öne çıkan isimlerle üzerinden sağlanan kamuoyu tepkisini yükseltmemiz gerekecek.”

(Kartal)

“Gözaltında kayıp”ların fotoğrafları sergilendi

31 Mayıs tarihinde İHD İstanbul Şubesi önünde biraraya gelen, Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma Derneği (YAKAY-DER), Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (İCAD) ve İHD üyeleri, burada “kayıp”ların fotoğraflarını sergiledi.

Geçtiğimiz sayımızda 17-31 Mayıs tarihleri arasındaki Kayıplar Haftası etkinliklerine yer vermiştik. Haftanın son etkinliği 31 Mayıs tarihinde yapılan fotoğraf sergisi ve oturma eylemi oldu. “Kaybedilen”lerin fotoğraflarını İHD İstanbul Şubesi önünde sergileyen kayıp yakınları, kaybedenlerden hesap sorulmasını istedi.

31 Mayıs tarihinde İHD İstanbul Şubesi önünde biraraya gelen, Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma Derneği (YAKAY-DER), Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslara-

rası Komite (İCAD) ve İHD üyeleri, burada “kayıp”ların fotoğraflarını sergiledi. Katılımcılar adına açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Rıza Dalkılıç, “kayıp”ların akıbetinin açıklanmasını ve kaybedenlerden hesap sorulmasını istediklerini belirtti.

Aynı akşam İHD İstanbul Şubesi önünde yapılan oturma eyleminde de bir konuşma yapan Dalkılıç, polislin yetkisini artıran yasal “düzenleme”lere dikkat çekti. Kaybedenlerden hesap sorulmasını isteyen Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak ise toplu mezarların açılmasını istedi. Kayıp yakınları, “Kaybedenler kaybedecek”, “Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun”, “Kahrolsun MİT, JİTEM, Kontrgerilla” sloganları eşliğinde eylemlerine son verdi.

Dalkılıç, “Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası” kapsamında 17 Mayıs'ta başlattıkları etkinliklerine, son verdiklerini açıkladı.

(İstanbul)

Adana'da protesto eylemi

1 Haziran 2007 tarihinde ilerici, devrimci ve demokrat kamuoyu üzerindeki baskıların bir ayağı olan Polis Vazife ve Salahiyeti Konum Tasarısı'na karşı İnönü Parkı'ndan AKP il binasının önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 18:00'de başlayan eylemde, daha önce yasal dayanağı olmayan polislin yaptığı katliamların polise verilen yetkilerle nasıl katmerleşeceği ve bu saldırıların yaklaşan ortamını terörize edeceği vurgulandı. Eylemde sık sık “Faşizme karşı omuz omuza”, “Polis devleti istemiyoruz”, “Savaşa değil emekçiye bütçe” vb. sloganlar atıldı. Partizan, ESP, İHD üyelerinin katıldığı eylem basın metninin okunmasıyla sona erdi.

(Adana YDG)

“Mücadele edildiğinde haklar kazanılabiliyor”!

- **Çalışma koşullarınızdan ve sektörde neler yaşandığından söz eder misiniz?**

Özgür: Ben 15 yıldır bu işi yapıyorum. İnsanları işsizlik ortamında yozlaştırdılar. İçine kapanık bir işçi sınıfı yarattılar bu sektörde. Ben bugün iki üç arkadaşım ile ancak konuşabiliyorum. “Bir şeyler yapalım” diye konuşuyoruz. İşsizlik, ücretlerdeki gerileme üzerine konuşuyoruz. Ama piyasa açıldığında insanlar hemen dükkâna kapanıyorlar ve diktikleri 40-50 çift ayakkabıdan dolayı mutlu oluyorlar. Durum o kadar kötü. İşçiler, atölye sahipleri birbirine güvenmiyor. Rekabet var. Fiyat düşürüyorlar. Eskiden bu işin sanatı vardı. O dönemlerde ustalar sanatı tercih ediyorlardı. **Şimdi ucuz işgücü önemli.**

Artık 10 milyona ayakkabı satıyorlar. Semtlerde, varoşlarda alışveriş zincirleri kuruldu. Bunların hepsi de Çin malı. İnsanlar da gittiklerinde ucuz olduğu için iki çift alıyorlar.

Umut: Ben de 14-15 yıldır bu meslekteyim. Ama nasıl çalıştığımı bilmiyorum. Herhangi bir birikimim yok. Büyük atölyesi olanlar daha da büyüyor, ama biz küçük atölyesi olan insanlar giderek geriliyoruz. Yazlık 3 ay, kışlık 3 ay toplam 6 aylık süren bir sezon var. Bizim kazanacağımız parayı da onlar belirliyorlar.

Özgür: İşçiliğe baktığımızda aşırı derecede gerileme var. 2 sene önce işçi ücreti 350 milyon iken 300'e kadar düşmeye başladı. Bu durum insanları işçilik dışında arayışlara itiyor. Birçok insan bizim gibi küçük atölyeler kurmaya yöneliyor. Makineleri çok ucuz taksitlerle alabiliyoruz. Çünkü piyasada iş yok, makineler firmanın elinde kalıyor.

Ama fabrikalardan bir o kadar da ayakkabı çıkıyor. Mesela; sektördeki en büyük firmalardan biri Zilan'ın, Çin'de fabrikası var. Çin diyor ki “ben senden vergi almaya-çagım”, hammaddeyi ucuza veriyor elektrik

su parası almıyor, işçi ücretleri de çok düşük. Fabrikalarda makinelerle 60 kişi ile haftada 700-800 ayakkabı yapıyorlar. Şu anda fabrikalardan aldığımız işlerde hiçbir pazarlık hak-

kımız yok. **Büyük firmalar bildik örgütlenmelerini yapmışlar pazar onların elinde.** Türkiye genelinde sektörü elinde tutan Gezer. Bunlar Çin'den mal alıyorlar ve depolarda saklıyorlar. Bu da bizim kesatımızı uzatıyor. Belli başlı büyük firmalar işçilerin kazanılmış haklarını da ellerinden aldı.

Sedat: Sayanın fiyatını patronlar belirliyor. Fabrika sahipleri ayakkabıyı bize fason şekliyle getiriyor. Biz bunu dikiyoruz. Her firmanın her modele verdiği fiyat farklı oluyor. O işte kaç çift dikersen o kadar para alıyorsun, bir haftalığın, bir maaşın yok. Sosyal güvencen sigortan yok. Dükkânın parasını ödüyorsun malzeme alıyorsun.

Aymakoop'ta 5 bin civarında çalışan var. 40-60 kişi çalıştıran büyük fabrikalar var. Bunlarla ilişkilerimiz çok sınırlı. Çalışma saatleri çok fazla, 12 saatten az çalışmıyorlar. Patronun akrabaları ve tanıdıkları dışında kimse kadrolu çalışmıyor. Sadece iki-üç ay

çalışanlar var.

- **İşçilerin bu koşullara yönelik bir tepkisi olmuyor mu? Örgütlenmeye dair herhangi bir çalışma var mı?**

Sedat: 89'da Gedikpaşa'da bir eylem yapıyor işçiler, polisle çatışıyorlar, bir kişi ölüyor.

Bu yaşananlar şunu gösteriyor ki; mücadele edildiğinde haklar kazanılabiliyor. Bunun için mücadele etmek mutlaka gerekiyor. Burada da 2004 yılında bir eylem oldu. O zamanda büyük bir kesat olmuştü. (İşin olmadığı süre.) Çıktık bir eylem yaptık, iyi de bir katılım oldu, ancak arkasını getiremedik.

Sedat: İşçilerin örgütlenmesine dair de herhangi bir çalışma yok. Devrimcilerin çalışması yok denecek kadar az. Aktif bir çalışma yok. 1 Mayıs vb. gündemlerde bildiri dağıtımları, çağrılar oluyor. Önemli mitingler oldu-

ğunda onunla ilgili geliniyor.

Aslında bu sektör Deri-İş'e giriyor. Birkaç yıl önce Deri-İş burada örgütlenmeye başlamıştı. Birkaç kadrosunu buraya gönderdi. Aymasan direnişi yeni bitmişti. Deri-İş örgütlenmeye çalıştı, ancak onların da baraj so-

runu var. Örgütlenmesi için en az 50-100 kişinin çalıştığı fabrikaların olması lazım. Biz ise 4-5 kişi çalışıyoruz. Ayrıca bizim sendikali olabilmek için sigortalı olmamız gerekiyor. Yani birinci hedefimiz sendika değil sigorta. Sigortalı olmadığımız sürece sendikaya da üye olamıyoruz. Dernekleşme olabilir.

- **Meslek odası vb. örgütlenmeler yok mu?**

Umut: Şu anda Sayacılar Odası var. Bu da patronları kurduğu bir oda. İlk kurulduğu 80'li yıllarda içinde işçiler de vardı. Şimdi yok. Fiyatları kendileri belirliyorlar. Bunlar işçilerin örgütsüz olmasından güç alıyorlar.

Özgür: Odadakiler büyük patronlara çalışan büyük sayacılar. Geçen gün beni aradılar gece yapacaklarmış, biletin fiyatı 100 milyon. Bizim Odaya kayıt yaptırmamızı istiyorlar. Böylece bizden aidat alacaklar. Çalışmaları ile ilgili bize mail gönderiyorlar, ama işçilerle ilgili hiçbir şey yok.

- **Fabrikalarda çalışan sayacıların çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?**

Umut: Fabrikalarda çalışma süresini uzatıyorlar. Mesela dışarıda 7 ay çalışıyorsak fabrika işlerinde 10 ay çalışabiliyoruz. Ücret düşük oluyor belki ama daha uzun süre çalışabiliyoruz.

Özgür: Sayacılar zor koşullarda çalışıyor. Kendi atölyeyle fabrikada çalışıyorsun her şeye patron karar veriyor, senin hiçbir söz hakkın yok. Kesinlikle dışarı iş yapamıyorsun. Kira, elektrik vermiyorsun ama parça başına aldığın ücret düşüyor ayrıca sigorta da bu ücretten düşüyor.

Sayacı: Ayakkabının üst deri kısmının imalatını yapıyor. Ayakkabı, tabanı hariç parça halinde sayacıya geliyor. Sayacı bunları birleştiriyor. Kalıba veriliyor, kalıptan tabana, temizlik ve son olarak da ayakkabı çıkıyor.

(İstanbul)

Görme engelliler rant hırsıyla kör olanları uyardı!

Görme engelliler 11 Haziran günü “Rant hırsıyla kör olanlar insani olana kör bakar” şiarıyla Unkapanı SSK önünde eylem yaptı.

Altı Nokta Körler Derneği, Altı Nokta Körler Vakfı, **Görme Özürlüler Derneği (GÖZDER)** ve bu derneklere bağlı İstanbul Şubesi tarafından **İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Emirgan Rehabilitasyon Merkezi'ni** boşaltma kararını protesto etmek için eylem yaptı. **11 Haziran** günü Unkapanı SSK binası önünde toplanan görme engelliler “**Rant Hırsıyla Kör Olanlar İnsani Olana Kör Bakar**” pankartı ve “**Hani sosyal devlet, hani adalet**”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz”, “**Cezaevi açma okul kapama**”, “Eğitim hakkımız engellenemez” vb. dövizler açarak ve sloganlar atarak,

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdüler. Belediye önünde çok sayıda Çevik Kuvvet polisleriyle sarılan engellilerin bina önünde toplanmasına izin verilmedi. Belediye Başkanı ile görüşme istemleri kabul edilmeyen eylemciler burada bir süre daha eylemlerini sürdürdüler. Basına yaptıkları açıklamalarda, **İstanbul Büyükşehir Belediyesi** ile başlarının dertte olduğunu söyleyen görme engelliler, bunun nedeninin de 33 yıldır görme engellilere rehabilitasyon hizmeti veren Altı nokta Körler Rehabilitasyon Merkezinin “**Arsamı işgal ediyorsunuz**” denilerek kapatılması olduğunu belirttiler. (İstanbul)

Gazi Cemevi ve **Gazi Mahallesi** muhtarlarının birlikte organize ettikleri **2. Geleneksel Yaz Şöleni** yapıldı.

10 Haziran Pazar günü Gazi Ormanı'nda yapılan yaz şölenine binlerce kişi katıldı. **Grup Munzur,** Grup Yorum, **Grup Vardiya** gibi çok sayıda devrimci grubun yanı sıra **Hasan Sağlam,** Erdal Bayrakoğlu, **Ferhat Tunç** da katıldı.

Gazi halk şenliği yapıldı

Şölen akşam geç saatlere kadar sürdü. Şölen sırasında kitle tarafından sık sık “**Birlik mücadele zafer**”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “**Yaşasın devrim ve sosyalizm**” gibi sloganlar atıldı.

Şölen sırasında birçok devrimci ve demokrat kurum tarafından şölen alanında pankart ve stantlar açıldı. “**Umut Seçimlerde Değil Demokratik Halk İktidarında!**” yazılı Partizan imzalı pankartın açıldığı şölenle ayrıca **Umut Yayımcılık** da kitap standı açarak Gazi halkı ile buluştu.

Şölen son olarak Grup Munzur'un söylediği Kürtçe, Zazaca ve Türkçe marşlarla akşamın geç saatlerinde son buldu. (İstanbul)

Dershane çalışanlarının durumu üzerine...

Sorunların en yoğun yaşandığı bir eğitim sektörü de, kamuda çalışamayıp özel sektörde çalışan öğretmenlerin yaşadıklarıdır. Hakları dahi çeşitli bahanelerle ellerinden alınmış binlerce eğitim emekçisi kardeşimiz bulunmaktadır. Bu emekçiler dershanelerde veya özel eğitim kurumlarında mecburen çalışmak zorunda bırakılmıştır.

Bu kurumlardaki öğretmenlerin durumları, devletin eğitim kurumlarında çalışanlarından daha da vahimdir. Biz de dershane öğretmenlerinin yaşadıkları sorunları dile getirmek için, onlara ulaşarak sorunlarını paylaştık;

Özel kurumların felsefesi; çok iş az para!

- Merhaba, kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?

- Merhabalar. Burada 5 yıldır çalışıyorum.
- Niçin dershane çalışmayı tercih ediyorsunuz?

- Başladığım yıllarda dershaneçilikte iyi bir gelecek olduğunu zannediyordum. Sonra böyle olmadığını gördüm. Bir de devlet tarafından atanma durumumuz olmadığı için özel öğretmenliği tercih ettim.

- Özel eğitim kurumunda çalışmanın zorlukları nelerdir?

- Affedersiniz, bizi it gibi çalıştırıyorlar. Emegimizi sömürüyorlar. Çok iş, az para diyorlar. Ücretimiz az olmasına rağmen, onu da zamanında alamıyoruz.

- Sağlık güvenceniz var mı?

- Tam sigortam var. Ama gelecekte beni neyin beklediğini bilmiyorum. Bu sene çalıştığım kurum stajyerlikten dolayı tam yatırmak zorunda kalıyor. Bunu kurumun kendi vermiyor, benim maaşımdan düşürülüyor.

- Sendikanız var mı? Yoksa haklarınızı nasıl almaya çalışıyorsunuz?

- Sendikamız yok. Haklarımızı arayamıyoruz. Sözleşmelerimiz işverenden yana, bir şekilde onlar haklı çıkıyor. Hareket edeceğimiz bir kurum veya sendika olmasını çok isterdim.

- "Bedava çalışın diyorlar!"

- Merhaba, kaç yıldır çalışıyorsunuz?

- Merhabalar. 2 yıldır çalışıyorum. Ama halen üniversiteden mezun değilim, okula devam ediyorum.

- Niçin dershane çalışmayı tercih ediyorsunuz?

- Mecburen, başka işim yok. Mezun olduktan sonra da başka güvencem yok. Öğretmenlik için artık pedagojik formasyon hakkımız azaldı. Formasyonu olanlar dahi bizimle nerede ise aynı durumda.

- Sağlık güvenceniz var mı?

- Kendime ait yok. Babamdan dolayı var. Onun da öğrencilik bitince işlevi kalmayacak.

- Özelleştirme hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Özel sektörde sömürülüyoruz. Az ücret (hatta bedava çalışmamızı istiyorlar sözde öğretmenlik öğreniyorsunuz diye) çok iş istiyorlar. Şu an ben mezun değilim diye 150-200 YTL arası ücret veriyorlar. Hatta yol parasını bile kendi cebimden veriyorum. Öğle yemeği bile vermiyorlar.

- Sendikanız var mı? Yoksa haklarınızı nasıl almaya çalışıyorsunuz?

- Sendikamız ya da birlikte hareket ettiğimiz bir kurum yok. Haklarımızı kendi çabamızla arıyoruz. Sözleşmeler hep işverenden yana, işsiz-

liktan dolayı kabul etmek zorunda kalıyoruz.

- "Öğretmen değil köleyiz!"

- Merhaba, dershane kaç yıldır çalışıyorsunuz?

- Merhabalar... 2 yıl stajyerlik olmak üzere dershaneçilikte 7. yılımı doldurmak üzereyim.

- Niçin dershane çalışmayı tercih ediyorsunuz?

- Devlet tarafından atamamız yapılmadığı için, dershane çalışmak zorunda kaldım. Çünkü devlet Fen Edebiyat Fakültesi mezunlarının öğretmenlik hakkını tamamen elinden aldı.

- Özel eğitim kurumunda çalışmanın zorlukları nelerdir?

- Dershanelerde çok iş az ücretle hep karşı karşıya kalıyoruz. Ben şu anda haftanın altı günü sabah sekizden akşam beşe kadar çalışıyorum. Aldığım ücret ise brüt olarak 650 YTL. Doğru dürüst bir sosyal güvencem yok. Neden kabul ettiğimi merak ediyorsanız, şu anda ülkemizde benim branşım olan Biyoloji Bölümü mezunu 20 bine yakın işsiz var.

- Sağlık güvenceniz var mı?

- Var, ama yetersiz. Çünkü çalıştığım özel kurum kısmi sigorta adı altında haftanın iki ya da üç günü sigortalı gösteriyor. Bunu zaten benim maaşımdan karşıyorlar. Eğer ömrüm yeterse yaklaşık 160 yaşında sigortadan emekli olurum herhalde!

- Teşekkür ederiz, bize zaman ayırdığınız için.

- Asıl ben teşekkür ederim. Bütün işçi-köylü okurlarına sizin aracılığınız ile saygı ve selamlarımı sunarım. (Maraş DDSB)

Maden halkı hakkını istiyor!

Yaklaşık 2000 kişinin yaşadığı ve 25 yıllık bir mahalle olmasına rağmen hala suyu, altyapısı olmayan Maden Mahallesi Dereiçi Sokak halkı 5 Haziran günü 14.00'te "İnsanca Yaşamak İçin Su İstiyoruz" talebiyle Maden Mahallesi Merkez Camii önünde toplanarak Sarıyer Belediyesi Meclis toplantısının yapıldığı Sarıyer Halk Eğitim Merkezi önüne yürüdüler.

Yürüyüş sırasında üzerlerinde "İnsanca Yaşamak İçin Su İstiyoruz", "Halkın Barınma Hakkı Var" yazılı önlükler giyen mahalleliler, yol boyunca yaptıkları konuşmalarla yaşadıkları sıkıntıları dile getirdiler. Meclis önüne gelindiğinde Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülün, Maden Mahallesi halkıyla muhatap olmak istemediğini, yapılan Meclis toplantısına halkın girmeyeceğini söyledi. Maden Mahallesi

Toplumsal muhalefeti sindirmeye dönük pratiklerin giderek hız kazandığı, ilerici ve devrimci kişi ve kurumlara dönük saldırıların, ırkçı-şoven dalga eşliğinde gerçekleşen linç girişimleri ve çeşitli saldırılarla tırmanışa geçtiği şu günlerde, devrimci ve sosyalist basına dönük saldırılara bir yenisi daha eklendi. 7 Haziran 2007 tarihinde, gazetemizin Kartal Temsilciliği'ne dönük gerçekleşen bu son saldırıda, gazetemizin kapısı gece saatlerinde kırılarak içeri girildi ve eşyaları talan edildi. Bilgisayarların yerlere atıldığı, dolapların karıştırıldığı ve bürodaki her şeyin kelimesinin tam anlamıyla "elden geçirildiği" bu saldırıda hiçbir eşya alınmazken, alınan tek şeyin büronun dış cephesinde asılı olan ILPS flaması olması, olayın siyasi boyutunun somut göstergesidir.

Konuyla ilgili 11 Haziran Pazartesi günü saat 17:30'da, Kartal Meydanı'nda bir basın açıklaması yapan Kartal'daki devrimci kurumlar açıklamada şöyle dediler:

"Emperyalistlere en iyi uşaklığı kimin yapacağı yarışını sürdüren ülkemiz faşist egemen sınıfları, bu yarışın bir parçası olarak toplumsal muhalefete dönük saldırılarını da boyutlandırmaktalar. Özü emperyalist politikaların ülkede ve bölgede engelsiz hayata geçirilmesini içeren bu saldırılar kapsamında, bir yandan Kürt halkına dönük imha-inkar politikalarına hız verilirken, diğer yandan da toplumun ilerici-devrimci-demokrat kesimleri sindirilmeye-susturulmaya-gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Aylar öncesinden hız verilen bu sindirme-susturma-gözdağı verme pratiklerine ise her gün yenileri eklenmektedir".

"Tüm bu açık gelişmelere karşın, büroda inceleme yapmaya gelen olay yeri inceleme ekibi, benzer saldırılarda olduğu gibi, 'tek bir ize rastlayamamıştır!' Oysa bizler tüm izlerin nereye gittiğini çok iyi bilmekteyiz: İzler bizi açık bir biçimde faşist devletin, sivil-resmi faşist güçlerine götürmektedir.

Bizler, İşçi Köylü Gazetesi'ne dönük gerçekleşen ve ilerici-devrimci kurumlara ve de özellikle devrimci-sosyalist basına dönük son aylarda hızla artan saldırıların bir parçası olan ve ilk olmayan bu saldırıların artarak süreceğinin bilincindeyiz. Bunun en somut göstergelerinden biri ise, polisin sınırsız yetkilerle donatılmasına dönük yasadır.

Ancak ne faşist devletin faşist güçleri ne de onların çeşitli yöntemlerle gerçekleştirdikleri saldırılar, devrimci-sosyalist bir çizgide yayın yapan, emekçi halkımıza sistemin yüzünü teşhir etmeyi kendine ilke edinen, egemenlerin emekçi halklar üzerindeki tüm oyunlarını boşa çıkarma çabasını sürdüren, bu saldırı özgülünde İşçi-Köylü'nün ve Partizan'ın, genelde ise tüm devrimci-sosyalist basının sesini kısımaya yetmeyecektir. Aynı zamanda ILPS Türkiye Seksiyonu'na dönük olarak da algılanması gereken bu ve benzeri hiçbir faşist baskı ve saldırı onurlu yürüyüşümüzü durduramayacaktır!" şeklinde devam eden açıklamayı Partizan Dergisi, İşçi-Köylü Gazetesi Kartal Temsilciliği, Yeni Demokrat Gençlik, ILPS Türkiye Seksiyonu, Kartal Emekçi Kadınlar Derneği, Atılım Gazetesi Kartal Temsilciliği örgütlerken eyleme Kızılbayrak ve Devrimci Demokrasi de destek verdi. (Kartal)

bir yaşam istiyoruz", "Maden burada Belediye nerede" sloganlarının atıldığı eylemde çevredeki insanlara mahallede yaşananlarla ilgili bildiri dağıtımı yapıldı.

Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında olan mahallelerini savunan halk "İşgalci değil, hak sahibiyiz" yazılı dövizler de açtı. (H.Merkezi)

J. Maria Sison

1956 ve 1966 Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD)'nden bu yana modern revizyonizme karşı Marksist-Leninistlerin mücadelesinin öneminden bahsetmek istiyorum. Ve ayrıca bu geniş konu ile ilgilenirken daha önce bahsedilen bu tarihi olayların etki ve sonuçları olarak Filipinler Komünist Partisi'ni değerlendirilmek istiyorum.

İlk olarak şunu söyleyebilirim ki; FKP'nin azmi, militan, sağlam ve başarılı duruşu, ölçülemez boyutlarda revizyonizme karşı mücadeleden ve yoldaş Mao tarafından önderlik edilen BPKD'den gelmektedir. Bunlar FKP'nin kuruluşunda güçlü katkılar sağladı.

Modern Revizyonizme karşı mücadele

1963 yılında Filipinli devrimciler, **Filipin Adaları Komünist Partisi'nin** (1930-1938) ve eski komünist ve Sosyalist Partilerin (1938-1968) birleşmesi sonucu oluşan partinin tarihi deneyimlerinin analizini yaptılar ve bunlardan sonuçlar çıkardılar. Biz silahlı devrimi yeniden başlatmaya istekliydik ve daha öncekilerin neden başarısız olduklarını bilmek istiyorduk.

Marksizm-Leninizm'in devlet ve devrim teorisini rehber edindik ve tabii ki derin bir şekilde yoldaş Mao'nun **Halk Savaşı** yolu ile **Yeni Demokratik Devrim** (YDD) gerçekleştirme çabasından etkilendik. Devrimci fırtına Güneydoğu Asya ve diğer yerlerde hızlı bir şekilde geliyordu.

Bu tarihlerde ML çizgi ile modern revizyonist çizgi arasındaki mücadele, başta Sovyetler ve Çin Komünist Partisi arasında olmak üzere, zaten ortaya çıkmıştı. Biz Filipin proletaryası, eski partinin önde gelen kadroları, esasta bu iki parti arasında bir çelişki olmadığı noktasında ısrarlı olunmasına rağmen, mücadele metodu hakkında tartışma yürüttük ve ML çizgide durduk.

Biz proleter devrimciler işçi sınıfı önderliğinde Halk Savaşı yolu ile Yeni De-

Anti-Revizyonist mücadele ve Kültür Devrimi'nin FKP üzerindeki sonuçları

Filipinler Komünist Partisi Kurucu Başkanı Jose Maria Sison-31 Mart 2007

FKP'nin azmi, militan, sağlam ve başarılı duruşu, ölçülemez boyutlarda revizyonizme karşı mücadeleden ve yoldaş Mao tarafından önderlik edilen BPKD'den gelmektedir.

mokratik Devrimi gerçekleştirmek için kitle hareketinin geliştirilmesi gerektiğini belirledik. Biz kesin bir şekilde burjuva popülizmi ("tüm halkın partisi", "tüm halkın devleti") ve burjuva pasifizm ("barışçıl geçiş", "barışçıl rekabet", "barış içinde bir arada yaşama") çizgisi olan Kruşçev revizyonizmine karşı çıktık.

Biz ML'yi ve sosyalizmi yıpratmak için Sovyet partide, devlette, ekonomi ve kültürde bir merkezden idare etmemenin ve karmaşık yeniden organizasyonun yapıldığının farkına vardık. **Kruşçev'in, toprak reformunu ve merkezi planlamayı reddeden Tito revizyonizmine övgüler yağdırmasını nefretle karşıladık.** Kruşçev'in 20 yıl içinde komünizme ulaşmak için verdiği sözün, burjuva ekonomik reformlar ile Sovyet toplumunun kültürel ve niteliksel temellerini değiştirerek, ekonomizme ve oportünizme dönüştüğünü gördük.

Açık beceriksizliğin sonucu olarak Kruşçev'in yeri 1964'te Brejnev tarafından alındı. SBKP ile ÇKP arasındaki tartışmanın sadece mücadele yöntemi noktasında olduğuna inanan bazı önde gelen kadrolar, Brejnev'in yükselmesini, ML ideolojinin ve sosyalist devrimci pratiğin ve inşanın güçlendirilmesi anlamında düşündüler. **Çünkü diğer uygulamaların yanı sıra, yenilenmiş-süslenmiş Sovyet devrimci söylemleri edilmeye başlanmış ve Kruşçev zamanında bir merkezden idare edilmeyen bakanlıkların yeniden bir merkeze kavuşturulması sağlanmıştı.**

Biz Kruşçevsiz Kruşçevizmin anlamının ne olduğunu anladık. SBKP'nin ideolojik, politik ve örgütsel çizgisinde Kruşçev tarafından açılan revizyonist gedik, sosyalist devlet, ekonomi ve kültür alanında Brejnev tarafından daha da genişletildi, bürokrasi bürokrat tekelci kapitalizm lehine yeniden merkezileştirildi, ordu sosyal emperyalizmin daha güçlü olması amacıyla güçlendirildi. Bu arada küçük burjuvazi ve zengin köylülük ekonomide inisiyatifli hale geldi. Böylece gelişen büyük burjuvazi, hile ve hırsızlık yolu ile devlet teşebbüslerini ve depolarını ele geçirdi.

Büyük Proleter Kültür Devrimi

FKP'nin yeniden inşası Marksist-Leninistlerin Lava revizyonizmine karşı mücadelesinden ve yoldaş Mao'nun uluslararası

sı alanda Sovyetler Birliği merkezli modern revizyonizme karşı yürüttüğü mücadeleden faydalandı. Üstelik yoldaş Mao'nun 1966'da başlattığı BPKD, proletarya diktatörlüğü altında devrimin süreklileştirilmesi ile revizyonizme karşı mücadele, kapitalizmin restorasyonundan korunma ve sosyalizmi güçlendirme teori ve pratiğinden özellikle faydalandı.

Tabii ki Halk Demokrasisi devrimine önderlik edecek FKP'yi yeniden inşa etmek ile sosyalist Çin'deki BPKD arasında büyük fark var. Ama biz Filipinli Marksist-Leninistler olarak BPKD'ye sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonundan korunma yöntemi olarak yaklaşıyoruz ve komünizme giden yolda, öngörülülmanın büyük faydasını ve sosyalizmin tarihsel gelişimine olan güveni kazandığımızı fark ediyoruz.

Biz yoldaş Mao'nun komünizmin kalıcı zaferinden emin olmak için proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teori ve pratiği ile ML'yi yeni ve daha ileri bir düzeye taşıdığını anladık. BPKD sürecinde Çin'e delege gönderme avantajına, süreci izleme ve açıklamaları dinleme fırsatına sahip olduk.

Yoldaş Mao, kendinden önceki Sovyetler Birliği deneyiminden herkesin hata yapabileceğini öğrendi. Örneğin Stalin, sınıfların ve sınıf mücadelesinin sonlandığını ilan etti ve tek mücadelenin emperyalizm ve Sovyet halkı arasında olduğunu kabul etti, çünkü ekonomik ve legal bir tanımlama olarak kapitalistler ve toprak ağaları yaşamıyordu. Stalin'den sonra Sovyet revizyonistleri de sürekli bir şekilde işçi sınıfının görevini başarı ile tamamladığını duyurdu. Ayrıca Çin revizyonistleri sınıf mücadelesinin de öldüğünü ilan ettiler.

Mao, sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin varlığının inkârının ve kapitalizmden komünizme kısa bir sosyalist geçiş olacağını sanmanın nasıl büyük bir tehlike olduğunu fark etti. O, devrimci politikanın sınıf mücadelesine kumanda edecek temel bağlantı olduğunu vurguladı.

Çin'deki devrimin başarıya ulaşmasından sonra, sosyalist devrimdeki ve inşadaki öncülüğünden kaynaklı, Sovyetler Birliğinin Çin'de büyük prestiji ve etkisi oluşmaya başladı. Epeyce bir Çinli devrimci önder, zamanını doldurmuş olmasına, Çin'in koşullarına uygulanamaz olmasına ve revizyonizm tarafından karakterize edilmiş olmasına rağmen Sovyet modeli-

ne taptı. **Daha sonra 1949'da Çin devriminin zaferinden sonra, tam da revizyonizmin güçlendiği ve baskın olduğu bir süreçte, pek çok Çinli öğrenci ve işçi Sovyetler Birliği'ne gidip eğitim aldı.**

Sovyet revizyonizminden de etkilenen, ama asıl olarak Çin koşullarında ortaya çıkan Çinli revizyonistlere karşı durma ihtiyacı, proletarya diktatörlüğü altında sürekli devrimin teori ve pratiğinin ortaya çıkmasını sağladı. Mao **8. Parti Kongresi**'ni kullanarak sosyalist çizgiyi baltalamaya çalışan, önce Büyük İleri Atılım'a, sonra da Sosyalist Eğitim Hareketi'ne karşı olan ve onu raydan çıkarmaya çabalayan Çinli revizyonistlerle mücadele etmek zorunda kaldı.

Mao proletarya diktatörlüğü altında Çin Devrimi'nin sosyal temelini ve üst yapısını tamamıyla değiştirmek, işçi sınıfı ve onun partisinin öncülüğünden emin olmak için, insanlık tarihinde böylesi büyüklükte ilk defa tecrübe edilen bir demokrasi, tüm partiyi birleştiren, proletarya ve halkı kapitalist yolda ilerleyen parti kişiliklerine karşı yönelen, genç devrimcilere devrimci tecrübe elde etme ve kendilerini deneme fırsatı sağlayan, kafa ile kol emeği, köylü ile işçi, köy ile şehir arasında var olan çelişkilerin sürekli çözümüne yönelen, fabrikadaki kadroları, kitleleri ve uzmanları kaynaştırmak ve uyum içine sokmak, kırsal alanda sanayileşmeyi inşa etmek, komün yaşamını genişletmek, kitleler arasında güçlü ilişkiler kurarak yeni temelde devrimci halk komiteleri oluşturmak olan Kültür Devrimi ile sürekli devrim pratiğini ve teorisini ortaya koydu.

Marksist-Leninistlerin Bakış Açısı

Eski sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonu ve ekonomik, sosyal, politik ve kültürel alandaki hızlı yozlaşma 1956'dan bu yana anti-revizyonist mücadelenin doğruluğunu ve proletarya önderliğinde BPKD yolu ile sürekli devrimin teori ve pratiğini haklı çıkardı.

Ama Çin'deki sosyal karışıklığın kötü sonuçları, Doğu Avrupa'daki revizyonist rejimlerin parçalanması ve Sovyetler Birliği'nin çökmesi ABD'nin başını çektiği emperyalistlerin "sosyalizm tamamen ve sonsuza kadar yok oldu" çığırkanlıklarına neden oldu.

Emperyalistler proletaryaya ve halka karşı her türlü ideolojik, ekonomik, sosyal ve kültürel saldırıyı gerçekleştirdi. Onlar sosyalizmin umutsuzluğa ve başarısızlığa neden olduğunu, insanlığın, tarihin sonu olan kapitalizm ve liberal demokrasiden öteye gitmeyeceğini iddia ettiler. “**Neo-liberal Küreselleşme**” teorisini ortaya atarak, burjuva devletin sosyal olma sahteliğini ve kriz önleme aygıtı olarak devlet müdahalelerini tamamen reddetmeye başladılar. Ancak kısa bir zaman içinde, başta “**neo-liberal küreselleşme**” tarafından en iyi örnek olarak gösterilen ABD ekonomisi olmak üzere, tüm sistemin ekonomisi benzeri görülmemiş bir krize girdi. Dünya kapitalist sisteminin krizi günden güne kötüye gidiyor. Ekonomik ve finansal kriz politik krizi yaratıyor ve devlet terörü ve saldırı savaşları gitgide yayılıyor. **Bu durumlar ise proletaryayı ve halkları her çeşit devrim mücadelesine itiyor, buna zorluyor.**Tüm

bunlara karşın, biz hala modern emperyalizm ve proleter devrimler çağındayız. Şu an itibarı ile anti-emperyalist hareket, ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için

yeniden ayağa kalkmakta.

Proleter Devrimci Partiler, sadece acil devrimci görevler için değil, uzun vadede komünizme kadar sosyalizmin inşası he-

defiyle, bilimsel rehberlikten aldığı güvenle, kitle hareketlerine önderlik ediyor. Bu güvenin kaynağı, Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında sürekli devrim pratiği ve teorisidir.

Şimdi ve gelecekte, devrimci iyimserliğin ve güvenin kaynağı olarak, dünya kapitalist sisteminin kötüleşen krizini gösterebiliriz. Bu krizler, sömürü ve baskının, şovenizmin, ırkçılığın, dini bağnazlığın, faşizmin ve saldırı savaşlarının artmasının nedenidir. Bu durum halkın devrimci direnişini yaratmaya dönecektir. **Sosyalizmin inşası için hala sosyalist devrimlerin başarısını ve sosyalizmin geçmişteki inşasını bilgi kaynağı olarak alabiliriz.** Ve biz BPKD'nin sosyalizmi geliştirmek ve revizyonizme karşı durabilmek için sağladığı temel prensip ve metotları, insanlığın emperyalizmi tüm dünyadan defedip, komünizm amacına ulaşana kadar sürdürdüğü mücadelede temel alabiliriz.

PARTİZAN (İŞÇİ-KÖYLÜ) GAZETESİNE SUNUM

MLPD olarak, **01 Nisan 2007**'de Den Haag'da gerçekleşen, “**Büyük Proleter Kültür Devrimi ve İşçi Sınıfı Açısından Dersler**” açık forumu inisiyatifi selamlıyoruz. Bu etkinlikte bir delegasyonla yer almak ve forumun başarıya ulaşması için bir sunumda bulunmak, MLPD açısından olması gereken bir durumdu. Partizan'ın BPKD'nin önemine ve bu noktada bizim düşüncelerimizin ne olduğunu aktarmamıza dair ricasını memnuniyetle yerine getiriyoruz.

BPKD'ye ilişkin duruş, revizyonizmin, sosyalizme ihanetinden doğru dersler çıkarılıp çıkarılmadığı noktasındaki ayrım çizgisini oluşturmaktadır. Bu durum, tüm diğer ülkelerdeki sınıf mücadelesi açısından da geçerlidir, çünkü revizyonizmin sosyalizme ihanetinden doğru dersler çıkarılmadığı sürece, sosyalizm mücadelesinde yeni bir yükseliş mümkün olamayacaktır. Bunun içindir ki, BPKD etkinliğini düzenleyenlere, sunumda bulunanlara ve tartışmalara katılanlara, ilgileri için teşekkür ediyoruz. Ancak daha geniş kapsamlı ve Hollanda'daki emekçilerin de yoğun katılımının sağlandığı bir etkinlik olması daha da güzel olurdu.

1956'daki 20. Parti Kongresi'yle birlikte, Sovyetler Birliği'nde iktidarı, elinde SBKP-Parti kitabı bulunan, Kruşçev önderliğindeki küçük burjuva bürokrasi ele geçirdi ve proletarya diktatörlüğünü parçaladı. **Bunun te-**

İnsanlığın kurtuluşunun ideolojik, siyasi önkoşulu; Marksist-Leninistlerin devrimci işbirliğidir

01 Nisan 2007 tarihinde Hollanda'da yapılan Büyük Proleter Kültür Devrimi etkinliğine katılan MLPD'nin, özeldde bu etkinliğe, genel de ise BPKD'ye ilişkin, gazetemize gönderdiği yazıyı sunuyoruz

Mao Zedung, 1966 yılında Çin'de milyonlarca kitleyi harekete geçirerek, kapitalizmin restorasyonu tehdidini engellemeye ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmaya dönük en doğru cevabı buldu.

Sınıf mücadelesi, kapitalist üretimin uluslararasılaşmasıyla ya da bir diğer deyimle uluslararası üretimin kendini yeniden örgütlemesiyle birlikte, daha önceki ulusal biçimlere de bürünmekte. **Bugünkü sorunların çözümü, ancak birleşik Sovyet devletlerini kurmaya dönük enternasyonal bir devrimle mümkün olabilecektir.** Reformist ve revizyonist anlayışları (hayalleri) alt etme mücadelesini, modern anti-komünizme karşı mücadeleyle birlikte ele almak, bu devrimci dönüşümün önkoşuludur. Bunlar, saldırgan anti-komünizmden farklı olarak, sosyalizmin güzel bir fikir olduğunu ancak hayata geçirmenin mümkün olmadığını yaymaktadır.

Sovyetler Birliği'nin 1991'deki ekonomik ve siyasal yıkılışındaki yoğun anti-komünist kampanya şu şiar altında gerçekleşiyordu: **“Sosyalizm/komünizm tamamen yıkıldı; Kapitalizm tarihin sonudur!”**

Ancak iflas eden sosyalizm değil, bilakis revizyonizmdi! Sosyalizm yıkılmadı, bilakis, tüm eski sosyalist ülkelerde restore edilen bürokratik kapitalizm yıkıldı!

1956'daki 20. Parti Kongresi'yle birlikte, Sovyetler Birliği'nde iktidarı, elinde SBKP-Parti kitabı bulunan, Kruşçev önderliğindeki küçük burjuva bürokrasi ele geçirdi ve proletarya diktatörlüğünü parçaladı. **Bunun te-**

mel nedeni, küçük burjuva düşünüş tarzının partinin önder faaliyetçilerinde, devlette ve ekonomide kendini dayatması ve üstün gelmesiydi. Söz konusu olan: Kişisel çıkarlar, yakınlarını kayırma, kariyerizm, yetkinin suistimali, zenginleşme vb. şeylerdi. Biz MLPD olarak, Stalin'in, ML klasikçisinin, soysuzlaşan bürokrasi temsilcilerine karşı kitleleri seferber etmemesini, O'nun temel hatalarından biri olarak görmekteyiz. Bir diğer temel hatası ise, ideolojik mücadeleyi küçümsemeye yatmaktadır. Revizyonizm eski sosyalist ülkelerde sadece bir yıkıma neden olmadı, aynı zamanda bu ülkeleri sosyal emperyalizmin sömürgesi konumuna getirdi, dünya devrim hareketinin devrim merkezini elinden aldı, devrimci partileri parçaladı ve uluslararası komünist ve işçi hareketinde, kafa karışıklığı, bölünmeler ve tasfiyecilik yarattı.

Proleter sınıf mücadelesinde ve anti-emperyalist mücadelede tahribatlar yarattı ve ağır bedelleri olan yenilgilere götürdü; enternasyonal proleter devrim süreci onlarca yıl geriye gitti.

Dünya çapındaki Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin en büyük kazanımı ise, revizyonizme karşı mücadeleye girişmek ve bu mücadeleden 50 yıl içinde önemli deneyimler kazanmak olmuştur. **Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'ni** kuru kuruya savunmanın zamanı geçmiştir. Gerçek sosyalizm için verilen mücadelede yeni bir yükselişi yakalayabilmek için, enternasyonal Marksist-Leninistlerin ve işçi hareketinin, revizyonizmin yenilgisinden ve buna karşı verilen 50 yıllık mücadeleden dersler çıkarılması

kaçınılmazdır. MLPD parti programında şunu çok net bir biçimde koymaktadır: **“Küçük burjuva bir düşünüş tarzıyla sosyalizmi inşa etmek mümkün değildir. Aksine, sosyalizm aşınacak, altı oyulacak ve en sonunda da yıkılacaktır. Sosyalizm ancak proleter, sosyalist düşünce tarzı hâkim olursa zafere ulaşabilir. Bunu gerçekleştirebilmenin etkili yöntemi ise, tüm alanlarda sorumlu düzeydeki bürokrasinin düşünüş tarzı üzerinde denetim sağlamak ve kitlelerin proleter düşünüş tarzını geliştirmek ve sağlamlaştırmaktır.”** (MLPD Parti Programı, Syf. 46/47)

İnsanlığın kurtuluşunun, en önemli ideolojik siyasal ve örgütsel ön koşulu, dünya çapında ML partilerin inşası, dağınlığın aşılması ve enternasyonal devrimci işbirliğidir.

Tek tek ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin ortak örgütlenmesi ve devrimleştirilmesi, parti inşasında karşılıklı dayanışma, enternasyonal Marksist-Leninist ve işçi hareketinin daha ileri düzeyde ortaklaştırılması, yaratıcı, dayanışmacı, proleter mücadele kültürü - tüm bunlar revizyonizme ve gelecekte onun devamı olacak yeni-revizyonizme, yeni darbeler indirecek ve ML'ye üstünlük sağlayacak bir güç verecektir.

21. yüzyıla büyük bir umutla bakıyoruz: “Uluslararası finans kapitalin kıyamet günü yaklaşmıştır. Bugün yeni bir dünya düzeninin arifesidir- dünyanın birleşik sosyalist devletlerinin!”

(Stefan Engel'in “ ‘Yeni Dünya Düzeni’ üzerindeki kıyamet” Syf. 577)

**Klaus Arnecke, MLPD MK
Daniela Müller, MLPD**

Türkiye Kürdistanı'nda bildiğimiz O-HAL

Geçtiğimiz yıldan beri temcit pilavı misali ısıtılıp ısıtılıp önümüze sürülen "sınır ötesi operasyon"da yeni bir süreç daha başlatıldı. Geçtiğimiz yıl Irak sınırına 250 bin askeri güç ve mühimmatla yapılan yığınakla planlanan saldırı, efendi ABD'den alınmayan izin nedeniyle gerçekleştirilememiştir. Aylarca sınırdaki yapılan yığınak daha sonra geri çekilmişti. Ancak özellikle TSK'nın "terörün kökünü kazmak için operasyon şart" söylemleri bu dönemde hiç bitmedi. Esasta ABD'den izin çıkmaması üzerine yapılmayan operasyon tartışmaları, Genel Kurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın hükümetten "izin" istemesi üzerine yeni bir polemik süreci başlattı. Kendisine atılan bu topu Başbakan Tayyip Erdoğan "TSK isterse izin çıkarırız" sözleriyle geri pas olarak atmıştı. Ancak her iki kurumun da bu paslaşmaları fazla birşeyi değiştirmiyor. Çünkü ipler Irak'ta işgalci konumunda bulunan ABD'nin elindedir. Ve bugün için olumlu bir sinyal gelmemiştir, Rice'in son günlerdeki "sınırlı operasyon" söylemi dışında.

Bilindiği üzere Irak batağında çırpınan işgalcilerin buradaki en büyük destekçileri, işbirlikçi Kürt liderleridir. Kürt liderler ise bugün açısından sınır ötesi operasyona karşıdır. Bu konuda tavırlarını "TC Irak'a müdahale ederse, biz de Diyarbakır'a müdahale ederiz" diyerek gösteren işbirlikçi Kürt liderleri, PKK'ye karşı savaşmayacaklarını da ortaya koymaktadırlar.

Son günlerde Tayyip Erdoğan'ın yaşananlarla ilgili Irak Kürtleriyle görüşme yapıp yapmayacağı yönünde gelen sorulara cevabı, "Kabile reisleriyle görüşmem" şeklinde oldu. Yaklaşan seçimleri de dikkate alan Erdoğan'ın, yoğunlaşan HPG eylemleri sonucu her gün gelen asker cenazeleri üzerine boyunu aşan böyle bir açıklamada bu-

lunması günü kurtarmak amacıyla yapılan bir açıklama olarak değerlendirilebilir. Zira daha önce benzer açıklamalara rağmen, emperyalist ABD'nin isteği (talimatı) üzerine "kabile reisi" denilen kişilerle görüşmeler yapılmıştı.

Yine bu dönemde iki Amerikan F16'sının Türkiye'nin hava sahasını ihlal etmesi de bir süre gündem oldu. **Bu gelişme üzerine Türk hakim sınıfları ABD'ye nota verdi. ABD ise "bir yanlışlık oldu" diyerek "özür diledi".** Ancak bu notadan birkaç gün sonra İncirlik Üssü'nün ABD'nin Irak'taki işgali kapsamında lojistik amaçlı kullanılması için verilen izin bir yıl daha uzatılması kararı Bakanlar Kurulu'nun gündemine alındı. **Bu durum TC'nin emperyalizm karşısındaki uşaklığını belirleyen bir durum olarak karşımızda dururken; işin diğer tarafında ise yapılacak sınır ötesi operasyon için ABD'den izin koparılmasına yönelik bir atak olarak okunabilir.** "Biz sizin İncirlik izniniz uzatalım, siz de bize operasyon için izin verin" mesajı ABD emperyalizmi tarafından nasıl yorumlanır bilinmez ancak şu çok açık ki, ABD sınır ötesi operasyona izin vermese dahi TC İncirlik iznini vermek zorundadır.

ABD Dışişleri Bakanı **Condelezza Rice**, sınır ötesi operasyon için "öyle ya da böyle, o sınırdaki daha fazla çatışma Irak'ın istikrarına yardım etmeyecek" açıklamasıyla Türkiye'nin beklediği onayın henüz çıkmadığını gösteriyor. New York Times "Türkiye'nin liderleri, Irak'taki büyük bir askeri operasyonun, Türkiye'yi PKK'nin yapabileceklerinden çok daha fazla olumsuz etkileyecek bir dizi bölgesel savaş ve yeni gruplaşmaları tetikleyebileceğini anlamalı... Türk hükümeti böylece bir şey olursa bir felaketten başka hiçbir şey elde edemeyeceğini bilmeli" diyerek uyarıyor. TÜSİAD Türkiye ekonomisini olumsuz etkileyeceğini söyleyerek operasyona karşı çıkıyor. Hükümet seçim sürecini etkileyeceğini bildiğinden açıktan karşı duramıyor, ancak yaptığı açıklamalarla desteklediğini söylüyor. Türk hakim sınıfları gerek kendi içlerinde yaşanan klik çatışmaları, gerekse de Mayıs ayının sonundan itibaren PKK tarafından artırılan eylemler ve bölgeden her gün gelen yeni cenazeler karşısında da çare-

OHAL ilan edildi. Şırnak, Hakkari ve Siirt "Geçici Güvenlik Bölgesi" ilan edilerek kapatıldı. Yaylalara ve meralara çıkış yasağı konuldu. 9 Haziran-9 Eylül tarihleri arasında

**SINIR ÖTESİ
OPERASYONA
HAYIR!**

"tatbikat" adı altında giriş ve çıkışları kapatılan bölgede OHAL uygulamaları devreye sokulmuş durumda.

siz bir durumdadır. Bu durum halk üzerinde de TC açısından olumsuz bir hava yaratmaktadır. Bu olumsuz havayı dağıtmak, yeniden (özellikle TSK açısından) "güveni" tesis etmek için bir manevra olarak sınır ötesi operasyonu gündemleştirmektedir.

Tüm bu gelişmelerle birlikte TSK Irak Kürdistanı sınırına 50 bin askeri bir o kadar korucusu ve özel timleriyle, her türlü teknolojik donanıma sahip askeri, mühimmatıyla yığınak yaptı. Bu yığınak giderek arttırılırken, bir taraftan da Irak Kürdistanı'ndaki haber ajansları sınır köylerinden Haftanın, Zap, Çemço, Avaşın ve Xakurke'nin yoğun biçimde top ateşine tutulduğu haberlerini geçiyor. Yaşar Büyükanıt'ın yaladığı bu gelişme Irak Kürdistanı'ndaki hareketliliği de arttırdı. **Irak hükümetinin siyasi parti ve hükümet temsilcilerinin yaşadığı evlerin fotoğraflarını çeken Türk askerleri, peşmergelerin silahlarla yakalandı.** Bunun üzerine Irak Kürdistanı'nda Türkiye sınırına askeri yığınak yapılarak olası bir operasyonda yanıt vermeye hazırlanılıyor. Bu gelişmeleri her ne kadar Genel Kurmay Başkanı faşist Yaşar Büyükanıt reddetse de, Irak'ta bulunan kukla yönetim tarafından TC'ye bombalamaya bir an önce son verilmesi için nota verildi.

Sınırdaki yaşanan bu hareketlilikle birlikte Türkiye Kürdistanı'nda da yeniden OHAL ilan edildi. Şırnak, Hakkari ve Siirt "Geçici Güvenlik Bölgesi" ilan edilerek kapatıldı. Yaylalara ve meralara çıkış yasağı konuldu. 9 Haziran-9 Eylül tarihleri arasında "tatbikat" adı altında giriş ve çıkışları kapatılan bölgede OHAL uygulamaları devreye sokulmuş durumda. 3 ay boyunca giriş çıkış yapılamayacak olan bölgede neler yaşandığına dair dışarıya ancak Genelkurmay'ın izni doğrultusunda haberler taşınacak. **2001 yılında kağıt üzerinde bitirildiği açıklanan, ancak fiili olarak sürdürülen OHAL'le birlikte yeniden köylerin ve ormanların yakıldığı haberleri gelmektedir.** Yıllarca sokağa çıkma yasaklarıyla, baskınlarla, katliamlarla boğuşan bölge halkı yeniden resmi olarak bu uygulamaların hedefi yapılmaktadır.

Bu durumun etkilerinden biri de **22**

Temmuz'da yapılacak seçim çalışmalarının engellenmesi şeklinde olacaktır. Seçimlere bağımsız olarak giren DTP'nin milletvekili çıkarma olasılığının en yüksek olduğu bir dönemde bu uygulamanın başlatılması, buralarda yapılacak seçim çalışmalarının bir anlamda durması anlamına da gelmektedir. Bu planların bir bölümünü oluştursa da, esas amaç bölgede gerilla faaliyeti sürdüren PKK'nin imhasına yöneliktir. Halk üzerinde yaptığı baskıyla gerillanın lojistik olarak beslenmesini engellemeyi planlayan faşist TC, bir taraftan da sürdürdüğü operasyonlarla, gerillayı toplu bir şekilde imhanın planlarını yapmaktadır. Ancak son Dersim Pülümür'deki karakol baskınında da görüldüğü gibi, gerilla küçük bir güçle dahi olsa sürekli hareket halinde olması, vur-kaç taktiğini kullanması nedeniyle düşmana büyük zararlar verebilmektedir.

Gelinen aşamada Kürt halkına yönelik bölgede artırılan baskılar, diğer illere de yayılmaya çalışılmaktadır. Yaşar Büyükanıt'ın, "halkımız bu eylemlere kitlesel tepki göstermelidir" söylemi yeni linçlerin, saldırıların önünü açarak, milliyetçi dalganın bir kez daha yükseltilmesine yöneliktir. Nitekim linç saldırılarında baş sırada gelen Sakarya'dan ilk "tepki" geldi. Ahmet Kaya tişörtü giyen iki Kürt işçisi sivil faşistler tarafından feci bir şekilde dövülerek linç edilmek istendi. Aynı şekilde faşist İşçi Partisi ise bu provokasyon ortamını körüklemek için Diyarbakır'da daha önce yapılan "Cumhuriyet Mitingleri"ne benzer bir miting yaptı. Bu mitingleri T. Kürdistanı'nın diğer illerine de taşıyacağını söylemektedir. Yine devlet tarafından Şırnak'ta polis, korucular ve askerlerin katılımıyla bayraklı miting yaptı. Bunu da halkın yoğun katılımı olarak yansıtmaya çalıştı. Ancak egemen sınıflar da dahil herkes bilmektedir ki, bu manevralar içine girdikleri çıkmazı daha da derinleştirecektir. **Bu dönemde Kürt halkına dönük saldırılar giderek tırmandırılacak, yeni katliamlar yaşanacaktır.** Sonuçları bugünden çok net bir şekilde görülen bu saldırılara karşı durmak, refleks göstererek cevap olmak büyük bir sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Katletmenin yetkisi olur mu?

Her fırsatta AB uyum yasalarının yetkilerini kısıtladığını, ellerinin kollarının bağlandığını, bunun da "suç" oranını artırdığını söyleyen polise hediye olarak yetkilerini artıran yasa çıkarılıyor.

Demokrasi kelimesini ağızlarına sakız yapan ülkemiz egemen sınıfları, anti-demokratik yasa ve uygulamalarla çürümüş, parçalanmış yapılarını devam ettirmenin gayreti içerisinde. On yıllardır kapılarını aşındırdıkları AB'ye girebilmek için "demokratik"miş gibi görünen çeşitli yasalar çıkardılar son yıllarda. **Göz boyamak için çıkarılan her yasa devrimci, demokratik güçlere, işçi ve emekçi kesimlere yoğun saldırılar olarak geri döndü.** Ancak bu saldırılar her defasında faşist sistemi ve bekçilerini tatmin etmediği için, yeni yasalarla ve yetkilerle azgın bir terör ortamı yaratmaya devam etmektedirler.

Son zamanlarda ülke gündeminin Temmuz ayında yapılacak olan genel seçimlerle meşgul olması ve Ankara Anafartalar Çarşısı'nda patlayan bombanın bahane edilmesiyle AKP tarafından polise yeni saldırı ve katliam yetkisi veren "**Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu**"nda değişiklik öngören teklif CHP'lilerin de verdiği destekle Meclis'te kabul edildi. Mevcut hükümetler her saldırı yasa öncesi veya sonrası ülke gündemine çok farklı olaylar yerleştirerek (**burjuva-feodal medya aracılığıyla, futbol maçları, magazin haberleri, burjuva partiler arası atışmalar vs.**) halkın durumu anlamasını ve tepki göstermesini engellemek istemektedirler. Nitekim bu son yasa da seçim gündeminin gölgesinde kabul edilmiştir.

Yeni yetkiler yeni saldırıları getirecek!

Her fırsatta AB uyum yasalarının yetkilerini kısıtladığını, ellerinin kollarının bağlandığını, bunun da "suç" oranını artırdığını söyleyen polise hediye olarak yetkilerini artıran yasa çıkarılıyor. Bir takım çevrelerin utangaç bir şekilde "**hukuk devleti**"nin elden gideceği yönünde gösterdikleri tepkiler, devletin niteliğinin tam olarak ortaya konmaması nedeniyle pek de yerine oturmamaktadır. Zira bu ülkede hukuk denilen şey zaten "bağımsız" değildir. Hukuk zaten egemen sınıfların elindedir ve onlar lehine çalışmaktadır. Bu ülkede "devlet adına" katliam yapan hiçbir polis, asker cezalandırılmamakta, aksine mü kafatlandırılarak terfi ettirilmektedir. Bu durumu kanıtlayan yüzlerce örnek vardır. Kızıltepe'de evlerinin önünde katledilen baba-

oğul Kaymazların katilleri beraat etmiştir. Kars Digor'da insanları katledenler de AİHM'nin kararına ve TC'nin katliamı kabul etmesine rağmen beraat etti. Susurluk'ta devletin, mafyanın, polisin kirli ve ortak işleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasına rağmen, adı geçenler cezalandırılmadıkları gibi, Sedat Bucak faşisti örneğinde olduğu gibi yeniden milletvekili seçilmeleri sağlanmakta. Bu örnekler gibi yüzlerce sıralanabilir...

Kabul edilen yasanın birkaç maddesine göz atacak olursak;

Durdurma, alıkoyma ve kimlik sorma yetkisi: Polis "şüpheli" gördüğü kişi ve kişileri resmi gözaltı işlemine, yani "**kimliği açık bir şekilde anlaşılınca kadar**" gözaltına alabilecek ya da tutuklayabilecek.

Kişileri ve araçları durdurarak arama yapması yetkisini kullanması için polisin "tecrübesine" dayanan "makul sebebin" olması yeterli olacak. Bu şu anlama geliyor. Polis "**tecrübesine**" dayanarak sokaktan geçen herkesi "suçlu" diyerek çevirip saatlerce alıkoyma yapacak. Kaşını, gözünü beğenmediği herkes suçlu olacak ve işlenebilecek. Polisin bu "**tecrübesiyle**" karşılaşanların bunun anlamını daha iyi bilirler.

Zor ve silah kullanma yetkisi: Buna göre polis gösterilere uyarı yapmadan saldırabilecek. Bu zorun derecesini de kendisi belirleyecek. Bugüne kadar polisin zor derecesini nasıl ve hangi oranda kullandığını hepimiz çok iyi bilmekteyiz. En son 1 Mayıs gösterilerinde burjuva yazar-çizerleri dahi rahatsız edecek derecede yaratılan polis terörüne hepimiz tanık olduk. Olağanüstü hal uygulamasına maruz kalan milyonlarca insan da bu durumun farkındadır. Bu kadar geniş yetkilere sahipken, bir de yeni çıkan yasayla alınacak ek yetkilerle yapacakları çok aşikârdır. Bu maddeyle "dur" ihtarını yaptıktan sonra ateş etme yetkisi de polise verilmekte. Bu, yeni katliamların önünü de açmakta. Daha önce özellikle T. Kürdistanı'nda sıkça rastladığımız "**dur ihtarına uymadığı için**" öldürülenlerle hemen her yerde karşılaşabileceğiz bundan sonra. Yapılan "dur" ihtarını duymamak veya anlamamak ölüm sebebi olabilecek.

Sınırsız arama yetkisi: Daha önce polisin "**suçu önlemede**" "arama yetkisi"nin engel olduğu yönündeki demagojiler bu ya-

sayla ortadan kaldırılmakta. Polis hakim ve savcı izni gereksiz, mülki, idari amirin yani kendi şefinin verdiği yazılı emirle, kişilerin arabalarını, üstlerini, özel kağıtlarını, eşyasını arayabilecek.

Polis sendika, dernek, büro vb. yerleri de istediği zaman basabilecek. Herhangi bir gösterinin düzenlendiği yerin çevresinde, yakınında bulunan DKÖ'ler, sendikalar, odalar aranabilecek. Buralardan geçen insanlara kimlik kontrolü yapılabilecek. Daha önce üniversitelerde rektör yada dekanın çağırmasıyla okul içine giren polis, bundan sonra istediği zaman üniversitelere girebilecek.

Parmak izi ve fotoğrafların kayda alınması: Diğer deyişle fişleme yetkisi anlamına gelen bu maddeye göre pasaport, ehliyet vb. başvuru yapan herkesin parmak izi alınacak. Bunlar 80 yıl boyunca saklanabilecek. Daha önce hemen her yere kameralar yerleştirilerek sürekli gözetlenen halkımız bundan sonra aynı zamanda fişlenecek de...

İzinsiz dinleme: Polis kişileri uzaktan kamerayla izleme, seslerini kaydetme, internet ortamındaki haberleşmelerini izleme gibi yetkilere sahip olacak. Ayrıca telefonları da izinsiz dinleyebilecek. Bunu da "suçu önleme" adı altında yaptığı istihbarat faaliyetlerine bağlayacak. Devrimci ve demokrat kesimlere yönelik olarak yoğun bir şekilde bugün de yapılan bu uygulamalar, yasayla resmileştiriliyor.

Polisin yetkileri sınırlı mıydı?

Yukarıda açmaya çalıştığımız maddeler bu yasanın sadece bir kısmıdır. Yasanın tamamı özelde devrimci ve demokratlara, genelde ise tüm ezilen emekçi halkımıza çok kapsamlı saldırı planı içermektedir.

Peki, yetki ve sınırları genişletilen polisin yetkileri gerçekten sınırlı mıydı? Elbette değildi. TC faşizmi kurulduğundan itibaren muhalefet eden tüm kesimleri zor ve şiddet kullanarak bastırmaya çalışmıştır. Bu politikasını hayata geçirmede ise en büyük rolü kolluk güçleri polis ve askerler üzerine almışlardır. İşkenceler, katliamlar, ev yakmalar vb. birçok saldırının altında bunla-

rın imzaları bulunmaktadır.

Ordu'da miting yapan köylülere, gecekonducuları korumak isteyen emekçilere, haklarını arayan işçilere, YÖK'e karşı çıkan öğrencilere, kamu emekçilerine coplarla, gaz bombalarıyla, tazyikli sularla azgınca saldıran bu polis değil midir? **Evlerinden sokaklardan, işyerlerinden zorla kaçırılarak işkencelerle katleden, kaybeden ve bu suçu başkalarının üzerine yıkmaya çalışan bu devletin polisi, jandarması, MİT'i değil midir?**

Bunlarla beraber düşünüldüğünde aslında yapılmak istenen var olan yetkilere yenilerini eklemek ve eskiden "gayri resmi" yapılan katliamların, saldırıların, işkencelerin resmileştirilerek açıktan yapılmasıdır. Bu durumdan payını almak isteyen faşist TSK da hemen açıklama yaparak kendi yetkilerinin de artırılmasını istedi. **Bugün yaptığı her açıklamayla ülkenin gündemini değiştiren, hükümetleri hizaya getiren TSK neyin yetkisini istemektedir?** Özellikle T. Kürdistanı'nda yaptıklarını tüm halkımız bilmektedir. Katlettiği gerillaların cesetlerine işkence yapan, kulaklarını kesen, köylerini yakan, insanları sokak ortasında katledecek kadar geniş yetkilere ve uygulama alanına sahip olan TSK daha ne istemektedir? Şemdinli örneğinde, yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım örneğinde olduğu gibi "**iyi çocuklarını**" koruyup kollayan faşist TSK, istediği yeni yetkilerle başta Kürt halkı olmak üzere tüm toplumu 12 Eylül AFC'si dönemi uygulamalarına maruz bırakmak istemektedir. Fiili olarak bu son yasa TMY, CİK gibi yasalar ve faşist uygulamalar zaten cuntanın uygulandığının göstergesi değil midir?

Bu yasa özgülünde bir kez daha düzen partileri arasındaki çekişmelerin ne kadar sahte olduğu ortaya çıkmaktadır. "Halkçı", "solcu" geçinen ama iki kavramla da uzaktan yakından bir ilgisi olmayan CHP'nin; halka yönelik saldırılarda AKP'yle ne kadar kol kola girdiğinin somut örneklerinden biri de yine bu yasa ile birlikte CHP ve AKP'nin tek vücut hareket etmelerinde ortaya çıkmaktadır.

Adana'da protesto eylemi

1 Haziran 2007 tarihinde ilerici, devrimci ve demokrat kamuoyu üzerindeki baskıların bir ayağı olan **Polis Vazife ve Salahiyeti Konum Tasarısı**'na karşı İnönü Parkı'ndan AKP il binasının önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 18:00'de başlayan eylemde, daha önce yasal dayanağı olmayan polisin yaptığı katliamların polise verilen

yetkilerle nasıl katmerleşeceği ve bu saldırıların yaklaşan ortamını terörize edeceği vurgulandı. Eylemde sık sık "**Faşizme karşı omuz omuza**", "Polis devleti istemiyoruz", "**Savaşa değil emekçiye bütçe**" vb. sloganlar atıldı. Partizan, ESP, İHD üyelerinin katıldığı eylem basın metninin okunmasıyla sona erdi.

(Adana YDG)

Seçim öncesi son salvolar; AKP: "IMF'siz Türkiye!" CHP: "Halkı ezdirmeyeceğiz!"

Parlamento ülkemizde halkımızın tecrübelerinden de bildiği gibi faşizmin maskelenmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Emekçilerin iradelerinin, düşüncelerinin Meclis'e taşınacağı onların temsil edileceği söylemleri sahtekârca söylenmiş sözlerdir. Seçim sistemi, siyasi partiler kanunu bile tek başına göz önüne alındığında çok açıkça anlaşılmalıdır.

22 Temmuz'da yapılacak seçimler öncesinde düzen partileri kullanacakları sloganları ve seçim programlarını açıklamaya başladılar. Önümüzdeki süreçte başta ABD emperyalizminin olmak üzere, tüm emperyalistlerin Ortadoğu'daki plan ve hedeflerinde önemli bir görev alacak olan egemenlerin, kiminle yürüyeceğine karar verilecek.

Son dönemlerde çeşitli şekillerde açığa çıkan hâkim sınıflar arasındaki çatışmanın seçimler öncesi yeni sürece bir hazırlık özelliği taşıdığı da anlaşılıyor.

Düzen partileri, seçimler yaklaştıkça geçen süre içerisinde uyguladıkları tüm politikaları, oynadıkları tüm oyunları unutturma çabaları içinde yoğun bir propagandaya başladılar.

Önceki yıllardan farklı olarak Cumhuriyet mitingleri, yükseltilen ırkçılık, milliyetçilik, laik-anti-laik kutuplaşması bu vaatlerin etkisini azaltsa da partilerin söyledikleri ile yaptıkları arasındaki çelişkinin ve niteliklerinin anlaşılması bakımından önemli.

AKP, 3 Kasım seçimlerinde ne demişti?

AKP 3 Kasım seçimleri öncesi açıkladığı seçim bildirgesinde Adalet sistemini "Tam ve zamanında adalet" başlığı altında incelemiş ve şunları söylemişti;

"Vatandaşların devlet kuruluşları ile olan ihtilaflarının yargı yoluna başvurulmadan çözümlenmesi için gerekli idari ve yasal düzenlemeler yapılarak, kamu görevlilerinin sorumluluktan kaçarak yapmaları gereken işleri yargıya havale etmeleri önlenecektir.

Davanın taraflarına davayı gereksiz yere uzatma imkânı veren düzenlemeler kaldırılacak, davanın uzamasına yol açan davranışlara izin verilmeyecektir."

Ülkemizin en önemli birikimlerinden olan **Kamu İktisadi Teşekkülleri**'nin (KİT) özelleştirilmesi ile ilgili olarak **Kemal Derviş** döneminden devir alınan peşkeş çekme, talan etme anlayışı aynen sürdürülerek bu konuda şöyle deniliyor-
du;

"Piyasa mekanizması içerisinde faaliyet gösteren KİT'ler acilen özelleştirilecektir. Tarımsal destekleme ile ilgili

KİT'lerin özelleştirilmesi, tarım politikaları ile birlikte bir bütün olarak değerlendirilecek ve gerekli tedbirler alınmasına müteakip özelleştirmeye geçilecektir."

KİT'lerin özelleştirilmesi sonucu işsiz kalacak yüz binlerce emekçinin durumuna ilişkin "özelleştirmeler sonucunda ortaya çıkabilecek işsizlik sorununun çözümüne yönelik gerekli önlemler alınacaktır. Kırsal kesimde tarım dışı iktisadi faaliyetlerin ve tarıma dayalı sanayinin gelişmesine ağırlık verilecek, tarım alanındaki ihtiyaç fazlası aktif ve verimi düşük işgücünün, mesleki eğitimden geçirilerek sanayi sektörüne ve verimli hizmet alanlarına kaydırılması yönünde politikalar uygulanacaktır" denilmekteydi.

Köylülerin yaşam koşullarının düzeltilmesi ile ilgili olarak da; "Destekleme miktarları azaltılacak, Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri (TSKB), Ziraat Bankası, TEKEL ve Şeker Fabrikaları'nın özelleştirilmelerine olanak veren yasalar yürürlüğe girecek. Tarımsal KİT'lerin (ORÜS, EBK, TZDK, TİGEM) özelleştirmelerine devam edilecek" denilmektedir.

AKP çıkartılan yasaları takip ederek, devletin fiyatlara müdahalesi yerine, fiyatların serbest piyasada oluşmasını esas alarak, üretimin piyasa koşullarındaki talebe göre yönlendirilmesi sağlanacağını söylemişti. Köylüyü ve mahsulü risklere karşı korumak amacıyla, risk yönetimi araçları geliştirilecek; tarımsal sigorta sistemi, vadeli işlemler borsası, sözleşmeli tarım ve stok yönetimi araçları uygulamaya konulacaktı. Sözleşmeli tarım uygulanacak, devlet arazileri özel sektöre kullanılacak...

Ne oldu?

Halkın yüzde 43'ü yoksul, yüzde 12'si beslenemi-

yor. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün yoksulluk araştırmasına göre, Türkiye'de hane halkının % 11'i oldukça yoksul, bunu izleyen % 20 alt düzey yoksul, % 12 ise üst düzey yoksul sınıfındadır. Yani milyonlarca insan günlük gereksinimlerini karşılayamıyor. Dünya Bankası 2000 yılı raporuna göre, Türkiye nüfusunun % 2,5'i günde 1 Dolarlık geçim sınırının altında yaşamaktadır. Günde 2 dolarlık sınırın altında yaşayanların toplam nüfusa oranı ise % 18 olarak verilmiştir. 2003-2005 yıllarını kapsayan 8. Beş Yıllık Kalkınma Planı'na göre ise toplam nüfus içinde mutlak yoksulların oranı % 11.8'dir.

IMF ve Dünya Bankası programla-

A.K.P S.S.K YASASINI
AL BAŞINA ÇAL
DERİ-İŞ TUZLA

rının uygulandıkları ülkelerde tarımı yıkıma uğrattığı, özellikle küçük üretici köylüleri yoksullaştırdığı ve giderek tasfiye ettiği,

bu programların gerçekte emperyalistlerin işine yaradığı birçok araştırmada ortaya çıkmıştı. Bu süreçle daha geç tanışan Türkiye, şimdi diğerleriyle aynı kaderi paylaşıyor

Türkiye'de gelir dağılımı olağanüstü boyutlarda eşitsiz. **Birleşmiş Milletler Kalkınma Örgütü**'nün, **İnsani Gelişmişlik Endeksi**'ne

göre Türkiye, 174 ülke arasında 1995 yılında 69. sırada iken 1999 yılında 86. sıraya gerilemiştir. İç borçlar, AKP hükümeti döneminde 150 milyar YTL'den, 2006 sonu itibarıyla 251 milyar YTL'ye çıkmıştır.

Erdoğan'a göre "leblebi, çekirdek" olan bu borcu ödeyecek olan asgari ücretin altında yaşayan milyonlarca emekçi olacak.

Seçim öncesi verilen vaatlerde seçtikleri taktirde gelecek dönem işçi, köylü ve emekçi kesimlerin "refaha" kavuşacağı, kurtulacakları yalanları ön sıralarda gelmektedir. Ancak seçildikten sonra ortaya konan politikalar göstermektedir ki, bütün bu vaatler emekçi sınıfların aleyhinde işletilmekte, burjuvazinin ve emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hareket edilmektedir. Bundandır ki, seçim kararı alınır alınmaz hemen hemen bütün partiler önce patronlar kulübü TUSİAD'ın yolunu tuttular. Bu görüşmelerde önümüzdeki dönem halka yönelik saldırılar üzerinde uzlaşıldı. Seçildikten sonra ise ilk iş olarak soluğu başta ABD olmak üzere efendileri emperyalistlerin yanında alacaktır. Şimdi AKP'nin seçim öncesi IMF'ye, DB'ye ve patron ağalara verdiği sözleri yerine getirip getirmediğine bakacak olursuk, bu sözlerin büyük bir bölümünü yerine getirdiğini göreceğiz. Halka verilen sözler ise seçimlerin ertesi günü unutulup gitmektedir.

Özelleştirmede rekor!

Özelleştirmede çok iddialı olan egemen sınıflar ve onların sözcüsü AKP, bu konuda oldukça tutarlı bir çizgi izleyerek rekor kırdı ve özelleştirmede son dört yılın dünya şampiyonu oldu.

Özelleştirme İdaresi Başkan Yardımcısı **Osman Demirci**, Dünya Bankası verilerine göre, Türkiye'nin 2004-2005 yılında özelleştirmede dünya ikincisi, son dört yılda ise dünya birincisi olduğunu açıkladı. 2003 yılı öncesi 20 yılda Türkiye'de yapılan özelleştirme 8 milyar Dolar civarında iken, son dört yılda bu rakam 18 milyar Dolara yükseldi.

Binlerce işçinin işsiz kalması, ülkemizin yeraltı ve üstü kaynaklarının emperyalist tekelere peşkeş çekilmesi anlamına gelen özelleştirmelerin süreceğini açıklayan AKP'nin sözünü tuttuğunu söylemek gerekiyor. **Bu sözünü tutan AKP, özelleştirmelerle ortaya çıkan işsizlikle ilgili yapacaklarına dair verdiği sözü ise "unuttu."** (Aslında buna unuttu demek sistemin ve kukla hükümetlerin karakterini gözardı etmek anlamına gelir. Zira sistemin işsizlik sorununu çözmek gibi bir derdi yoktu.) Bunun sonucu olarak 3 Kasım 2002 seçimleri öncesi verilen işsizliğin giderileceği yönündeki palavraların hiçbiri yerine getirilmedi. İşsizlik çığ gibi büyürken, IMF'nin "ülkemizde asgari ücret çok yüksek, düşürün emri" doğrultusunda asgari ücret açıkl sınırnın neredeyse yarısı oranında belirlenerek ülkede milyonlarca aç insanın yaratılmasına neden oldu. Memura dayatılan sefalet ücreti, köylüye uygulanan kotalar ve sübvansiyonlar halka yönelik politikalara netlik kazandırmaktadır. Bütün bunlarla birlikte **GSS ve Sosyal Sigortalar Kanunlarıyla, Aile Hekimliği uygulamasıyla, Sağlık Ocaklarının kapatılmasıyla emekçi halkımız ölüme mahkum edilmektedir.** Parası olanın sağlık hizmeti göreceği, eğitim hakkından yararlanamayacağı bu uygulamalar seçimlerde emperyalistlere verilen sözlerin tutulduğunu göstermektedir. Önümüzdeki süreçte özellikle ulaşım ve enerji alanında özelleştirmelerin süreceğini açıklayan egemenler, emekçilere yaşamı zindan etmekte kararlı görünmüyor.

AKP'nin **adalet sistemine** yönelik uygulamaları da **DSP-MHP-ANAP** hükümeti döneminde yaşanan 19 Aralık katliamını hatırlatıyor. **Ceza İnfaz Kanunu ve Türk Ceza Kanunu'nda** yapılan değişiklikler ile önümüzdeki günlerde "**Kahrolsun ABD**" sloganını haykırmanın suç olacağı yasal düzenlemeler yapılırken Şemdinli'de yaşananlar hala hafızalarda.

Şemdinli'de **Umut Kitapevi'**ni bombaladıktan sonra bu kez halk tarafından suçüstü yakalanan **JİTEM** elemanlarının başına gelenler AKP'nin ne kadar samimi olduğunu da ortaya koyuyor. "**İyi çocuklar**"ın küçük bir yol kazasına uğradığı ve halkın üzerine ateş açılarak bir kişinin katledildiği olaylarda devletin adalet sistemi yine "**tökezledi**". Genelkurmay Başkanı "çocuklarını" sahiplenirken dava hakkında iddianame hazırlayan savcı da görevinden uzaklaştırıldı.

Şemdinli olayı sonrası Başbakan Tayyip Erdoğan "**ucu nereye kadar giderse gitsin, peşini bırakmayacağız**" dedi. Biz bu sözü daha önce **Susurluk** sürecindeki hükümet sözcülerinden de duymuştuk. Ancak bu söz aradan birkaç gün geçtikten sonra "unutuldu". Çünkü ucu kendilerine dokunuyordu; Çünkü onlar "iyi çocuklardı" ve koruma altına

alınmışlardı. Kısacası adalet sisteminde bir değişiklik olmadı, olması da beklene mezdi zaten. Katiller, soyguncular, işkenceciler korunurken, katledilenler, soyulanlar, işkence görenler ve yakınları hakkında ise davalar açılmakta mağdur edilmektedirler.

Diyarbakır'da yaşanan serhildanda da küçük çocuklar kurşunlanarak, sokak ortasında katledildi.

AKP ne demişti; "Tam ve zamanında adalet!.."

İşkencede katledilen Hacettepe Üniversitesi Birtan Altunbaş'ın davası zamanışımının sınırında. Katiller de MHP'den milletvekili aday!.

AKP ne demişti; Davalar gereksiz yere uzatılmayacak!

rek var", "**Sol umut, son umut**" sloganlarını da kullanacakmış. Her yıl 1 milyon 200 bin yeni istihdam, 1 milyon üniversiteliye 250 YTL'lik 'Eğitimde Yaşam Desteği', IMF ile ilişkiler son bulacak, bankalardaki yabancı payı toplam yüzde 35'le sınırlandırılacak, asgari ücretli vergiden muaf olacak" vaatlerinden sadece birkaçı...

AKP, CHP veya başka bir düzen partisi öz itibarıyla birbirinden farklı değildir. Kullandıkları söylemler farklı olsa da istisnasız hepsi IMF ve Dünya Bankası'nın emekçi halkımıza yönelik politikalarını eksiksiz yerine getirmiş, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki uşaklığını sürdürmüştür.

Temelde siyasi partilerin açıkladıkları eğitim, sağlık, ekonomi programları

AKP'den kim memnun?

IMF, AKP hükümetinden oldukça memnun.

IMF Dışişlikler Direktörü **Tom Dawson**, Washington'daki IMF merkezinde düzenlediği basın toplantısında, Türkiye'nin IMF destekli programdan saptığı yönünde dış basında yer alan haberleri doğrulamayarak, "Türkiye'nin programdan saptığı gibi bir şey söylemiyorum. Ancak hedeflerin tutturulması için çok çalışılması, bunun sağlanması için etkili önlemler gerekiyor" açıklaması yaparak AKP ile ilgili "notunu" verdi.

IMF hazırladığı reçetenin yeterince anlaşılmadığını düşünerek biraz daha sistemli çalışmamız gerektiğini hatırlatıyor. **Ancak yine emir eri AKP'ye de sahip çıkmaktan geri durmuyor.** Özelleştirmeler, işsizlik, yoksulluk, sosyal yıkıma bakıldığında IMF haksız da sayılmaz. AKP'den uluslararası tekeller, hortumcular, para babaları, Dünya Bankası memnun. Ortadoğu'yu kana bulayan İsrail, dünya halklarının düşmanı ABD, katliamcılar, "iyi çocuklar", komprador burjuvazi ve toprak ağaları memnun. Bu harikalar diyarından hoşnut olmayan bir tek yaşamı yaratan ve üreten milyonlarca emekçi..

AKP'nin 22 Temmuz vaatleri!

yapılan anti-demokratik saldırıları ise destekleyen, bu yönde yasalar çıkaran AKP ve diğer düzen partilerinden ve onların temsilcisi oldukları faşist sistemden demokrasi beklemek hayalden başka bir şey olamaz.

"IMF'siz Türkiye!"

AKP'nin ekonomi konusundaki sloganı ise "IMF'siz Türkiye". IMF'nin icraatları ile gurur duyduğu **AKP bundan sonra kendi 'yolunu' çizecekmiş.** Yukarıda IMF ve AKP arasındaki ilişkiye dikkat çekmeye çalışmıştık. TC'nin emperyalizm karşısındaki uşak pozisyonu da düşünüldüğünde bu söylemi komik olmanın dışında bir anlam ifade edememektedir. Meclisten çıkmayan 1 Mart tezkeresi sonrası gelen "**desteği keseriz**" tehdidinden sonra etkileri tutuşan AKP hükümeti ve Türk hakim sınıfları değil miydi? AKP'den büyük beklentileri olan IMF yeni müritler bulmakta zorlanmayacak herhalde.

CHP 'iktidar'a yürüyor!

Seçimler için 80 milyon YTL ile en yüksek seçim bütçesini ayıran CHP, seçime kadar olan sürede her güne üç miting sığdıracak. CHP'nin seçim sloganı ise "**CHP iktidarında; halkı ezdirmeyeceğiz, ülkeyi soydurmayaacağız, devleti böldürmeyeceğiz**" olacakmış. CHP, seçim mitinglerinde DSP'nin "**Solda yü-**

nın birbirinden hiçbir farkı yoktur. Dış borçlar, IMF'ye bağımlılık, asgari ücret sosyal güvenlik... Hepsinin yapacağı tek şey efendilerinin önüne koyduğu 'yol haritası'nı takip etmektir. **Bu yolun takip edilmesinin en önemli garantisi de bugün 'aktif' siyasete soyunan ABD'nin vurucu gücü TSK'dır.**

Sistem kendini seçimlerle yeniden meşrulaştırmaya çalışıyor. Halkın sisteme yönelik gelişen tepkilerini sistem içine kanalize etmek için çeşitli politikalar üretiyor. Her gün daha fazla açlık yoksulluk ve sömürüye maruz kalan çeşitli milliyetlerden emekçilerin düzenin sözcüsü partilerden hiçbir beklentisi yoktur. Emekçi halkımızın sorunlarının çözüm adresi hiçbir fonksiyonu olmayan meclis değildir. **Parlamento ülkemizde halkımızın tecrübelerinden de bildiği gibi faşizmin maskelenmesinden başka bir anlam taşımamaktadır.** Emekçilerin iradelerinin, düşüncelerinin Meclis'e taşınacağı onların temsil edileceği söylemleri sahtekârca söylenmiş sözlerdir. Seçim sistemi, siyasi partiler kanunu bile tek başına göz önüne alındığında çok açıkça anlaşılmalıdır. Düzen partilerin geçen süre içinde emekçilere ve emperyalistlere yönelik tutumları ayındır; **Emekçilere düşmanlık efendilere uşaklık!**

3 Kasım seçimlerinden sonra ortaya çıkan tabloya bakıldığında AKP ve CHP'nin sözleri ne kadar inandırıcı?

DEVİRİMCİ HAREKET YARATARAK ÖRGÜTSEL TOPARLANMA YARATALIM!

Sınıf bilinçli proleterler kitlelere, kitle örgütlerine, kitlelerin mücadele biçimlerine, onların istem ve ihtiyaçlarına sırtını dayayabildiği durumda başarılı bir kitle çizgisi ve bunun içinde gizli çalışmayı yaratacak ve bu mücadele perspektifi ışığında devrimci bir hareket yaratarak örgütsel toparlanma sağlayacaktır. **Belirlenen bu yönelim, her alanda ve her düzeyde politik sürece katılımı artırmayı, kolektif tarzda aynı çizgide, aynı hedefe doğru yürümeyi gerektirir.** Belirlenen yönelimin gerçekleşmesi için de yeterli bir sınıf ve örgüt bilinci gerektirir. Elbette ki, bu bilinç ne pratik faaliyetin bir yana bırakılmasıyla ne de teorik çalışmanın pratik faaliyetin bitimine ertelenmesiyle elde edilemez.

Öncelikle uzun bir süre yeterli bir örgüt bilinci yaratılmadığını belirtmek gerekir. Bunun birçok nedeni olduğu açıktır. Bu sürede yeterli bir örgüt bilinci yaratılması yönünde atılan adımlar zayıf ve yetersiz kaldı. Bunun temel nedeni benimsenmiş, ortaklaşmış ve netleşmiş bir mücadele doğrultusu yaratamamak ve bu doğrultuda tek bir adam gibi ilerleyememektir. **Doğru bir güzergâhta ilerlemek her zaman için ortak hedefte birleşilmiş bir kavrayış ve bu kavrayışa uygun ortak hareket eden bir örgütlülük ister.** Yönelimi kavrama ve ortak hedefe doğru yürüme yani uygulama olarak belirlenen sorun, ancak sınıf mücadelesinin nesnel şartlarıyla kurulacak doğru ve doğrudan ilişkilerle giderilecektir. Kurulacak doğru ilişki için devrim, sorunlarını çözümlenecek doğru bir bakış açısı ister. Bu gerçekliğin bir an olsun unutulması kavrama ve uygulama alanında ciddi sorunları beraberinde getirir. Kısaca sınıf bilinçli proleterler kitlelerle ilişki kurma ve kurulan ilişkilerini devrimleştirme yani halkla bağ kurma, halkı kazanma ve örgütlenme, yönetme ve savuşturma aynı zamanda politik sürece aktif ve bilinçli katılımı sağlama gibi zorlu görevlerle karşı karşıyadır. **Müdahale gücünü artırıp aynı çizgide ve aynı hedefe doğru yürümek gibi kapsamlı bir görevle karşı karşıyadır.** Bu kavrayış aynı zamanda Proletarya Partisi'nin belirlediği yönelimin kavranışı olacak ve bu kavrayış aynı zamanda pratiğe uygulama gücü kazandıracaktır.

Belirlenen yönelim sınıf bilinçli proleterlerin bu süreçte hedefe doğru, ortak hareket ederek ilerleyen, devrimci çabalarını sürekli artıran, çözüm ve uygulama gücünü sürekli geliştiren bir süreç ortaya konmasını emreder. Ortaya konulan görev ve sorumluluklar, her sınıf bilinçli proleterin kendisini partiyle bütünleştirdiği ve bütünün aktif bir parçası haline getirdiği oranda kolektif irade güçlü bir örgütlenme ve örgütlenme silahını yönetme ve yönlendirme yeteneğine dönüşür.

Parti komiteleri ve bileşenleri yönelimi özenle incelemek, üzerinde kapsamlı olarak

durmak ve bütüne karşı sorumlu olduğunun bilinciyle hareket etmek durumundadır. Ancak bu sayede her parçadaki çalışma, kendi sınırlarını zorlayarak başarıya kilitlenebilir ve ortak hareket yeteneğini artırabilir. Yönelimi hayata geçirmek demek, örgütü aynı çizgide, aynı hedefte yönetmeyi başarmak demektir. **Şu an ortak hareket edilmesi gereken genel bir yön saptandı ve politikalar buna göre şekillendirildi.** Belirlenen politikaların doğruluğu ancak pratiğe uygulama sürecinin gerçekleşmesi sonrası tartışılacaktır. Aynı zamanda pratik süreç de saptanan yönelimi sınavacak ve ona kendi biçimini verecektir.

Her şeyden önce yönelimin uygulanmasında ısrarlı, kararlı ve yaratıcı bir tarzı benimsemek gerekir. Doğruluğunu, gerekliliğini tartışarak, eleştirerek, yargılayarak oluş-

turulan yönelimin öncelikli olarak anlaşılmasına ve uygulanmasına çalışılmalıdır. Bundan sonra ondaki eksiklik, yanlışlık ve gerçeklerle uyumsuzluk konuları gündeme gelmelidir. Pratiğe uygulanan her politikanın, düşüncenin pratikte şekillenmesi ancak böyle mümkündür. Diyalektik materyalistler, buna imkan verir. Peki, bu nasıl gerçekleşecektir, bu nasıl ele alınmalıdır?

Sayırsız pratik tecrübenin kendisi açıkça göstermiştir ki yönelimin ve politikanın saptanmasıyla birlikte her şeyin bir anda düzelmeyeceği, buna engel olan kavrayış ve şekillenişin eski alışkanlıkların bir anda ortadan kalkmayacağıdır. Örgütün kendiliğinden buna uymasını beklemek doğru değildir. Dolayısıyla ilk başta işi sıkı tutmak gerekir. Kavratma ve denetleme faaliyeti elden bırakılmamalıdır. Devrimci pratiğin sayısız deneyimi göstermiştir ki **“TEORİK ÇÖZÜM BAŞKA ŞEYDİR, KARARIN PRATİK UYGULAMASI BAŞKADIR.”**(Lenin)

Bunun nedeni pratiğe uygulanma aşamasında yönelimin gerçeklerle örtüşmemesi değildir -ki bunların varlığı da söz konusu

olabilir-; asıl neden yönetim biçiminde ve çalışma yönteminde düşülen yanlışlıklardır. Çalışma ve yönetme yöntemindeki her düzelme politik kararların uygulama başarısını artıracaktır. Bugün öncelikli ve ilk adım olarak atılması ve yapılması gereken şey, politik kararların doğruluğunu ya da yanlışlığını saptamak yerine, sorunları ele alıp ve analiz yöntemlerinin düzeltilmesi, çalışma tarzının ve yönetme yöntemlerinin devrimleştirilmesi üzerinde yoğunlaşmaktır.

Örgütlenme ve yönetme odağı olarak komiteler

Öncelikle belirtmek gerekir ki örgütlü olmak demek kolektifin aktif bir parçası olmak demektir. Kolektifin düşünce ve hareket iradesine tabi olmak demektir. Bir örgüt militanı olarak kolektifin politik kararlarını

Sahip çıkacağımız kararlarla partiye, partiye vereceğimiz değerlerle devrime, devrime sunacağımız hizmetle sınırsız ve sömürsüz dünyaya yürümüş olacağız. Yakına adım atacağız; ancak ileriye doğru!

pratiğe uygulamak için bilinçle ve kararlılıkla çalışmak demektir. Bireye ait tüm öznel düşüncelerin bütüne tabi olması demektir. Bu kesin bir örgüt kuralı gibi işlemediğinde, öznel düşünceler örgüt düşüncesinden, parti kararlarından, yönelimden üstün tutulduğunda amaçlanan hedefe değil başka sonuçlara ulaşılır. Bu gerçeklik uzun yılların sayısız devrimci pratiğiyle ispatlanmıştır. Özellikle günümüzde tasfiyeciliğin saldırı biçimlerinden biri **Proletarya Partisi**'nin temel örgütlenme ilkelerinin ve var oluş gerekçelerinin yadsınarak ihlal edilmesi, zayıflatılıp işlevsiz kılınması olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunlardan biri de komite ve örgüt bileşenlerinin öznel düşüncelerini istediği yerde istediği biçimde açıklama, kolektifin düşünce ve kararlarının önüne çıkarma olarak kendini ortaya koymaktadır. Bu özellik birçok pratikte ve farklı zaman dilimlerinde farklı görüngüler altında ortaya çıkabilmektedir. Bu tasfiyeci duruş bazen daha ileriye giderek, kendi geriliğini devrimci mücadeleye katkı olarak ifade edecek kadar absürtleşebiliyor.

Şu bir gerçek ki emperyalizmin ve uşaklarının yoğun saldırıları altında Proletarya Partisi içindeki proleterleşmeyen küçük burjuvazi de komünist partisinin temel örgütlenme ilkelerini sarsarak, zayıflatarak, işlevsiz kılarak ortaya çıktı. Bu saldırılardan biri de öznel düşüncelerini hiçbir kolektif yükümlülüğe bağlı kalma zorunluluğu ve sorumluluğunu hissetmeden özgür bir şekilde istediği ortamda açıklama ve kafasına göre

davranma olarak ortaya çıktı. Bu doğrultuda hareket etmeye ve geri duruşunu tartıştırmaya çalıştı. İdeolojik gerilemenin bir görüngüsü olarak ortaya çıkan bu durum karşısında, sınıf bilinçli proleterler bilinçli ve kararlı bir mücadele yürütmek zorundadır. Örgütsel çalışmada öngörülü olmak, her olguya ve gelişmeye karşı inceleyci bir gözle yaklaşmak ve dikkatlice sorgulamak gerekir, hedeflerden uzaklaştırıcı her tutuma karşı mücadele asla elden bırakılmamalı, bu durumun düzeltilmesi için devrimci eğitim çalışmasından asla vazgeçilmemelidir.

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız gibi yaşanan esas sorun yönelimin gerçeklerle örtüşüp örtüşmemesi, pratiğe uygulanma aşamasında ortaya çıkan yanlışlıklar, uygulamayı engelleyen tutum ve yaklaşımlardır. Bununla birlikte çalışma yönteminde ve yönetim biçimindeki yanlışlıklardır.

“Doğru bir çalışma yöntemi oluşturulduğunda her komite bulunduğu alanda bir yönetim odağı olarak, yönelimin hayata geçirilişini belirleyen, izleyen, sorunları önceden görmeye çalışan ve buna göre hareketi yeniden şekillendiren bir merkez olarak çalıştığında başarılar kaçınılmaz olgu haline gelir. Komitelerimiz bu görevleri yerine getirmek için önce kendi içinde iyi bir çalışma tarzı oluşturmalıdır. Sınıf bilinçli her proleter yönelim hakkında görüşlerini ortaya çabalarını yoğunlaştırmalıdır. Sürecin devrimci tarzda örülmesi için kavrayışın ilerletildiğinde ve sorunların çözümüne dönük çalışma içinde ortak bir yürüyüşe girildiğinde ortak bir şekilleniş yaratılabilir.

Eğer bu yönetim biçimi hayata geçirilirse, bütün örgütün de bir merkezden yönetilmesine hizmet etmiş olunur. Nihayetinde komitelerin bileşeni üyelerse, örgütün bileşenleri de komitelerdir. Bu tarz bir ilişki, çalışma yöntemi olarak bütün örgüt için geçerlidir. Birimde iyi işleyen bir ilişki bütüne doğru yansıdığına merkezin idaresi de güçlü olabilecektir.

Devrimler tarihi, sınıf mücadele deneyimleri halkın olumlu tepkileri kadar olumsuz tepkilerine de tanıklık etmiştir. İlk planda en yoksul ve en çok ezilen kesimlere yönelinilmesinin nedeni, çelişkileri en keskin biçimde yaşamakta olmalarından dolayı, devrimci düşüncelere ve örgütlenmeye yatkın oluşlarıdır. **Diğer yandan, kitlelerin en geri kesimleri tarafsızlaştırılmaya, orta kesimler ilerletilmeye, ileri olanlar örgütlenmeye ve aktif kılınmaya çalışılmalıdır.** Bu sürecin uzun ve sabırlı bir çalışmayı kapsayacağı bilinmelidir. Sabırlı, özenli, dikkatli bir kitle çalışması yürütmekle yükümlü olduğuna kavranmak zorundadır. **Sabırsız, aceleci, çabuk ve kolay yoldan sonuç alıcı tutumlara girmek; zahmetsiz, emeksiz bir “örgütlenme” gibi bir sonuca gitme gafletine düşmemek gerekir.**

Sorunları önceden görmek ve doğru tarzda çözmek politik kararların pratiğe uygulanması aşamasında sıkı bir denetimi sağlamak için öncelikle komite bileşenleri arasında ki ilişkilerin iyileştirilmesi ve güven ortamının sağlanması gerekir. Bunların yaratılıp sağlanmadığı Proletarya Partisi'nin politik kararlarını kavrama ve uygulama için gerekli ve zorunlu devrimci ortamın hazır olmadığı durumda politik kararların pratiğe layıkıyla uygulanması beklenemez. **Öncelikle komite bileşenleri arasında karşılıklı güven ve birlikte yürüme için düşüncelerin netleşmesi gerekir.** Öncelikle bu sağlanmalıdır. Güven ve birlikte ortak yürüme düşünce ve inancı geliştiği, olduğu ortamda devrimci çalışmaların örgütlenmesi ve denetlenmesi görevi başarıyla uygulanır. Politik ve pratik gelişmeler zamanında ve ayrıntılarıyla öğrenildiğinde onları yönetmede başarılı olunabilir. Bunu sağlamak için iyi örgütlenmek, iyi yönlendirmek ve uygulamanın sonuçlarını sıkı denetlemek şarttır. Bunların bir

devamı olarak sorunlara çözümler bulma konusunda güçlü olunmalıdır. Sorunlar çıktığında zamanında ve yerinde, vakit kaybetmeden sorunların çözümü için ciddiyetle samimi ve dürüst bir şekilde çalışmak gerekir. Erteleme, sürece yayma, es geçip sorun yokmuş gibi davranma ya da yaşanmamış gibi hareket etmek, sorunların daha fazla büyümesine, kangren haline gelmesine yol açar. Çözüm olunmazsa bir süre sonra çaresiz kalınır, yıkılıp gidilir. Arkada çözülmemiş, müdahale edilip sonuçlandırılmamış hiçbir sorun bırakmadan hareket etmeyi öğrenmek gerekir. Çözülmeyen her bir sorun bir diğeri ile birleştiğinde bilmeliyiz ki başka bir sorun olacak ve daha kötü sonuçlara dönüşecektir.

Kolektif önderlik ya da yönetmede kolektivizm alanların sorunlarının, konularının, işlevlerinin vs. bir bütün olarak bilinmesidir. Sadece kendi işini yapmakla yetinen ya da bu şekilde görevini yaptığını sanan komiteler ya da üyeler başarının arkasındaki güç olamaz, olsa olsa bu zayıflatan bir güç olur. Bütün

alanlardaki sorunlara ilgi duyan, kendini bütünün bir parçası olarak gören; bu nedenle de parti ve komite sorunlarına önderlik çizgisinde, partiye layık bir biçimde çözümü büttünden bakarak arayan güç ise aranan, gerekli olan yegâne güçtür.

Ortaya çıkacak sorunlara çözümler bularak ilerlemek hedeflenmelidir. Çözüm arayışı kulaktan dolma duyumlara dedikodu özelliği taşıyan yüzeyselliğe ve gevezeliğe dayanmamalı gerçeği çok yönlü yansıtan bilgilere dayanmalıdır... **Herhangi bir karar vermeden önce gerekli ve toplanması, zorunlu olan bilginin toparlanması bir araya getirilmesi örgütlenmelidir.** Bu çalışma belli bir zamanı alsa da mutlaka yapılmalıdır. Ama mutlaka çözüme dönük hareket edilmelidir. Kararlar alındıktan sonra uygulamada sorun yaşanmamalıdır. Doğru kararlar kadar, kararları uygulama gücü, çabası, bilinci, samimiyeti ortaya koymak ve dürüst bir duruş göstermek önemlidir. Her komite bu konulardaki yaklaşımlarını, çalış-

ma ve karar alma yöntemlerini sorgulamalıdır.

“Politik kararlar, belirlenen yönelim bundan sonra Proletarya Partisi'nin ve tüm komitelerin üzerinde yürüyeceği çizgidir. Sınıf bilinçli proleterlerin katılımıyla gerçekleşen bir tartışma sürecinin ardından şekillenen politik kararlar, Proletarya Partisi'nin belirlenmiş iradesinin ürünüdür. Her sınıf bilinçli proleter kendinden yarattıklarıyla, kattıklarıyla bu iradeye şekil ve ruh vermiştir. Tüm şekilsiz ve ruhsuz tutumlar, tam da bunun karşısında yıkıma uğramalıdır. Politik kararlara, yönelime sıkı sıkıya sarılmaya, geldiğimiz/getirdiğimiz yerden partiyi hak ettiği yere, devrimin öncülüğüne doğru genişletmeliyiz. Sahip çıkacağımız kararlarla partiye, partiye vereceğimiz değerlerle devrime, devrime sunacağımız hizmetle sınırsız ve sömürsüz dünyaya yürümüş olacağız. Yakına adım atacağız; ancak ileriye doğru!”

(8. Konferans Kararlarından)(Lenin- Sol Komünizm- Syf. 51)

PUSULA

“Kitlelere güven, savaşa kitlen, Partiyle yüklen, kazanacağız!”

“Öncelikli olarak örgüt olma bilinci, kolektif tarzı, her alanda ve düzeyde politik sürece katılımı benimsemeli ve uygulamalıyız. Komitelerimizde çalışma ortamlarının, tartışma konularının, ilgi alanlarının, paylaşımlarının, raporlarının vs. ne kadar kitle sorunları, örgütleri, politika, parti sorunları olduğunu tespit etmek, açığa çıkarmak ve bunu getiren etmenleri netleştirmek esas sorunlar kabul edilmelidir. **Bir komitemizin ne kadar çalıştığını, nasıl çalıştığını anlamak için öncelikle bu konularda neler yaptığını ve yöntemlerini sorgulamalıyız.** Sorunların çözümü için atılması gereken adımlar faaliyetin başarısı için ölçüt olmalıdır. Bunun için sorunların tam açıklaması yapılmalıdır. Bunları kavramaya engel olan yaklaşımları, tutumları açığa çıkarmalı ve düzeltmek üzere eleştirmeliyiz. Bu sürece bütünün katılımını başarmak zorundayız. Kendini sorunların dışında gören tarzın hareketimize, yönelimimize hiçbir katkısı olmayacaktır.”

35 yıllık tarihi birikimin ve tecrübenin sonucu ve sentezi olmak zorunda olan faaliyet ve çalışmalarımızda yaşanan bir dizi sorun ve yetmezliğimizin nedenlerini bulmak, bunları açığa çıkarmak ve en önemlisi de çözüm gücü olabilmek oldukça önemli. **Gelişimi ve ilerlemeyi sağlayacak olanın tek başına sorunları ortaya koymak olmadığı ortadadır.** Çözumsuz ya da çözümünü yarım bıraktığımız bir dizi sorunun yarın karşımıza daha büyük bir sorun olarak

çıktığı yaşadıklarımızla kanıtlanmış bir gerçektir. Bu nedenle de bugün ihtiyaç olan herkesin görebildiği, eleştirebildiği sorunları tekrar tekrar ortaya koymak değil, yetersizliklerin aşılmasında nasıl bir yol ve yöntem izlenmesi gerektiği noktasında fikir ve düşüncelerin oluşturulması ve en önemlisi de bunların yaşamla bütünleştirilerek mesafe kat edilmesidir.

Hakim sınıfların saldırılarının yoğunlaştığı, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin ivmesinin düştüğü, yozlaşma ve dejenerasyonun devrimci ve komünist örgütlenmeler içerisinde de yoğun yaşandığı böylesi dönemlerde çalışma ve faaliyetlerin yürütüleceği yön ve noktalar oldukça önem kazanmaktadır. **Mirasçısı olduğumuz tarihin temel ilkelerinde yaşanan bozulma ve dejenerasyonun giderilmesi ve bizi biz yapan ilke ve kültürümüzün onarılması ise sanıldığı kadar basit ve kolay değildir.**

Sınıf mücadelesinin ve örgütlülüğün yarattığı militan özelliklerin, kadro özelliklerinin açığa çıkarılması, bir zorunluluk olarak karşımızda durmaktadır. Düşünce ve davranışıyla, yaşayış biçimi ve taşıdığı kültürle kitlelerin karşısına çıkan militanların kitlelere ne verdiğini bilmek zorundayız. Bugün kitleyi barınma kapısı olarak gören yaklaşımın varlığından ve bunun da saflarımızda azımsanmayacak bir etkisinin olduğunu biliyorsak çalışmalarını ve faaliyetlerini denetlemek, nasıl yaşadığını bilmek ve tüm bu pratik süreçlerde yarında olmak bizim için çok daha fazla

önem kazanmaktadır.

Düşünce ve yaşamlarını bilmediğimiz, uzak olduğumuz ve uzak durduğumuz militanlarımızın nasıl bir çalışma yürüttüklerine ve kitlelere nasıl bir yaklaşım sunduklarına da ancak dolaylı olarak **“vakıf”** oluruz. Sürekli bir denetimi hissettirmek hem faaliyetin gelişimi açısından bir zorunlulukken, aynı zamanda disiplinin sağlanması ve doğru bir şekillenişin yaratılması, gerekli olan eğitimin verilebilmesi için de olmazsa olmaz bir noktadır. Pratikten kopuk bir eğitimin olmayacağı gerçeğinden hareketle militanlarımızın eğitiminin de en iyi pratiğin içinde olacağını bilince çıkarmak durumundayız.

Yönelimin kavranmasının ve kavratılmasının diğer önemli aracı ise komitelerdir. **Bugün bu noktalarda temel diyebileceğimiz yanlarda sorunlar yaşamaktayız.** Komiteler ya şekilsel kalmakta ya da varlığı, yokluğu tartışılır durumda olmaktadır. Bunu ortadan kaldıracak tek şeyin Proletarya Partisi'nin, kitlelerin ve sınıf mücadelesine yoğunluğun sağlanmasıyla olacağını bilmek durumundayız. Örgütlülüklerimizin gündeminin esasını sınıf mücadelesinin gündemleri değil de, bu gerçek ve temel noktalardan uzak bireysel gündemler, kişisel sorunlar oluşturduğunda -bunun böyle olması aynı zamanda yürüttüğümüz faaliyetin gündemlerini de bize göstermektedir- orada üretimsizliğin ve gerilemenin yaşanması da kaçınılmaz olarak karşımıza çıkmaktadır.

Örgütlülüğün ihtiyaçlarını belirleyen hiç kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıdır. Bu ihtiyaçları belirleyip bunları faaliyetimizin esasına oturtmadığımız sürece, örgütlülüklerimizin mevcut hantallıklarını atmasını beklemek doğru olmayacaktır.

Örneğin önümüzdeki dönem yürütü-

lecek seçim kampanyasına örgütlülüğümüz kendini hazırlamak, bu çalışmayı merkezine alarak, diğer tüm çalışmalarını bunun etrafında örme anlayışıyla hareket etmek zorundadır. Önümüze kısa ve uzun hedefler koyarak bu çalışmayı şekillendirmek önemlidir. **Dört bir yana yumruk sallamak değil, hedefi netleştirilmiş bir çalışma yürütmek durumundayız.**

Verimsiz bir faaliyet sürdürmemizin en önemli nedenlerinden biridir dört bir yana yumruk sallama pratiği. Birçok alanımızda varolan en önemli eksikliklerimizden birisidir aynı zamanda. Bu yönümüz aynı zamanda bizi dar pratiğe sürüklemektedir. Çoğu zaman elimizdeki mevcut gerçekliğimiz üzerinden iş yapma yerine olması gerekenler üzerinden iş yapmaya çalışıyoruz. Bu, çalışma yürüten insanlarımızı görevlerini arttırırken, özünde ise üstlenilen görevlerin birçoğunu yerine getirememeye durumunu ortaya çıkarmaktadır. Bu pratik tıkanıklığı yaşayanlarımız siyasal anlamda beslenmenin zayıf olduğu bugünkü koşullarda tıkanma yaşayarak gerileme içine girebilmekteler. Sorun fiziksel olarak bir işi yapacak güçte olup olmamak değildir. Onu güçlü kılacak, birden fazla sorumluluğu yerine getirecek olan siyasal olarak da güçlü olmasıyken, bu konuyu daha tali ele alarak o anda pratik olarak yapılması gereken işlere yoğunlaşıyoruz.

Bu dönem boyunca yürüteceğimiz çalışmaların bir yanını kitlelere ulaşmak, sesimizi onlara duyurmak, onların sesini duymak oluştururken, diğer bir ayağını da örgütlülüğümüzü tanımak, mevcut yapımızı anlamak, çarpık olan şekillenişleri açığa çıkarmak ve doğrularımızı büyütmek üzerine kurulmak zorundadır. Yönü ve hedefi belirsiz bir yürüyüş değil, hedefleri saptanmış bir çalışmaya kilitlenmek zorundayız.

Türkiyeli göçmenlere Proletarya Partisi'nden çağrı

Türkiye hakim sınıfları, bir kez daha halkı da bu oyunun içine katarak sistemlerine meşruluk kazandırmak ve önümüzdeki dönem kimin aracılığıyla halkı ezeceğine, sömüreceğine karar vermek üzere seçim oyununu sahneye koymaya hazırlanıyor. **Seçimleri boykot eden ve bu şekilde halkın sisteme olan güvensizliğini, sistemsiz tepki ve öfkesini örgütlemek üzere harekete geçen Proletarya Partisi, tüm halkı oy vermeye ve hesap sormaya çağırıyor. TKP/ML Yurtdışı Komitesi, seçim günü sınırlarda konulacak seçim sandıklarıyla oyları istenen yurtdışında yaşayan emekçilere yönelik bir bildiri yayınladı. Elimize e-posta kanalıyla geçen ve "Emekçiler 22 Temmuz 2007 Genel Seçimlerinde bir kez daha kaldıraç yapılmak isteniyor! Burjuvazinin seçim dalaşında boykot tavrımızla hakim sınıfların seçim oyununu boşa çıkartalım!"** şeklinde başlayan bildiri de şu görüşlere yer verildi:

"22 Temmuz 2007 tarihinde yapılacak erken genel seçimle bir kez daha demokrasi oyunu oynanacaktır. Faşizmle yöneltilen ülkemizde hiçbir dönem demokrasi olmadı. TC tarihi boyunca gerçekleştirilen 15 genel seçim sonrasında, ne demokrasi geldi, ne refah, ne huzur, nede ulusal haklar tanındı. Her seçim sadece hakim sınıf kliklerinden hangisinin bir dönem için halkı yöneteceğinden öteye bir anlam ifade etmedi. On altıncı erken genel seçim de öncekilerinden farklı olmayacaktır. Seçim sisteminin baştan aşağıya anti-demokratik kurullarla dolu olduğu bir sistemde bir seçim demokrasiden söz edilemez."

Seksen dört yıldır Türkiye'yi yöneten hiçbir hükümetin ülkemizi refaha kavuşturmadığı, tam aksine başta ABD emperyalizmi olmak üzere, ülkemizi emperyalistlerin arka bahçesi haline getirdiklerinin altın çizildiği söz konusu bildiri de ayrıca IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kurumların ülke ekonomisine yön vererek yeraltı

ve yerüstü zenginlik kaynaklarımızı talan ettiği, özelleştirmeyle hızlanan bu süreçte, en verimli ekonomik kaynaklarımızın emperyalist tekellere ve yerli komprador burjuvaziye peşkeş çekildiği ifade edildi.

Yurtdışında yaşayan göçmen emekçilere seslenilen bildiri de "22 Temmuz erken genel seçimiyle siz

yurtdışında yaşayan emekçileri birden bire hatırlayan partiler oylarınızı şimdiden istemeye başladılar. Sizleri her dönem ülkeye Euro aktaran kaynak olarak görenler, şimdi de oy potansiyeli olarak görüyorlar. İşsiz kaldığınız, ırkçı saldırılara maruz kaldığınız, ağır göçmen yasalarıyla karşı karşıya kaldığınız, ana dilinizin yasaklandığı hiçbir dönem sizi hatırlamayan, kendi çıkarları için sizi Avrupalı emperyalistlere karşı bir koz olarak kullanan düzen partilerine oy vermeyerek, seçimleri boykot edin ve onları cezalandırın!" çağrısı yapıldı.

Ayrıca Kürt emekçilere de seslenilen bildiri de "Kuruluşundan bu yana sizi ezen, Kürt varlığını hiçbir dönem kabul etmeyen, her talebinizin kanla bastırıldığı, sizler barış dedikçe köylerinizin üzerine bombaların yağdırıldığı, binlerce Kürt evladının öldürüldüğü, yoğun bir askeri operasyonla Türkiye Kürdistan'ında devam eden operasyonun devamı olarak Irak Kürdistan'ına yapılmak istenen sınır ötesi operasyonla yeni katliam-

ların gündemde olduğu, seçim sistemindeki yüzde on baraj yetmiyormuş gibi, bağımsız Kürt adaylarının isimlerini oy pusulalarına yazmayı bir gecede kanunlaştıran, seçim sürecine girildiği andan itibaren dört yüzün üzerinde DTP çalışanının tutuklandığı, seçilmesi durumunda, parlamento kürsüsünden Kürt milletvekillerine yaptırılacak yeminle değerlerinden soyutlayarak ve en önemlisi de dünya kamuoyuna Türkiye'de demokrasi olduğu propagandası yaparak Kürt sorunu diye bir şeyin olmadığını yayacaklardır.

Tüm bunlardan hareketle sitemin Kürtler üzerindeki oyunlarını protesto ederek, seçimlerin Kürtlere hiçbir şey kazandırmayacağını bilinciyle seçimleri boykot edin" denildi.

Son olarak Alevi emekçilere yönelik de boykot çağrısının yapıldığı bildiri de şu görüşler yer aldı: "Sizlerin inançlarını hiçbir zaman tanımadı, saygı duymadı. Sizi her zaman aşağıladı, sizleri inancı olmayan, kötü, ana-bacı tanımayan olarak gösterdi. Cemlerinizi yıllarca gizli yaptınız, Mars, Çorum ve Sivas'ta yakıldınız. Sizleri yakanlar ortalıkta dolaşırken hiçbir düzen partisi katilleri yargılamadı, katiller her zaman korundu, kaçırıldı. 22 Temmuz erken genel seçimleri yaklaşırken sizler yeniden oy potansiyeli olarak hatırlanmaya başladınız... Sizler de 22 Temmuz erken genel seçimlerini boykot ederek bir güç olduğunuzu gösterin."

Bildiri şu ifadelerle son buldu: "Kurtuluş seçimlerinde değildir. Kurtuluş devrimdedir. Bu köhnemiş düzeni yerle bir etmeden kurtuluş mümkün değildir. Ulusal ve demokratik haklarımıza kavuşmak, özgürce inançlarımızı yaşamak istiyorsak, hiçbir hâkim sınıf partisine bel bağlamayalım. Bizi sadece oy potansiyeli gören burjuvazinin seçim oyununu boykot ederek bozalım.

Kurtuluş seçimlerinde değil, devrimdedir! Boykotla burjuvazinin seçim oyununu bozalım!"

Türk lobisi Belçika seçimlerine müdahale ediyor!

Brüksel (LNA) Belçika'da 10 Haziran'da yapılacak federal seçimler yaklaşırken, Kürt, Ermeni, Türk ve Asurî kurumları **Türk Büyükelçiliği'nin** seçimler için tehdit oluşturduğunu belirtti. Bir Türk aday, seçim kampanyası sırasında, savaş olması durumunda "gerekirse Belçika'ya karşı savaşaçağını" söylemiş bulunuyordu. Belçika Demokrat Ermeniler Derneği, Belçika Asurî Dernekleri, Brüksel Kürt Enstitüsü ve Info-Türk Vakfı yaptıkları ortak açıklamada Belçika'daki Ankara Büyükelçiliği'nin seçimlere müdahale ettiği konusunda uyardı. Türkiye'nin Belçika'daki lobi faaliyetlerinin "Truva Atrı"na benzeten kurumlar, Belçika bazı siyasi şahsiyetlerin de Ankara'nın bu faaliyetlerine destek verdiği tepkisinde bulundu.

Dört kuruluşun Fransızca bildirisinin ve Libre News Ajansı'nın gerçekleştirdiği Türkçe çevirisinin tam metinlerine aşağıdaki adreslerden ulaşılabilir:

<http://www.librenews.eu>
<http://www.info-turk.be>

İşgal kanser yapıyor

İşgal altındaki Irak halkı, sadece işgal güçlerinin bombaları ya da ağır silahlarıyla katledilmiyor. Irak halkı giderek artan ölümcül hastalıklarla da boğuşmak zorunda.

Basra'daki **Yüksek Tıp Okulu'nun** yaptığı bir araştırma, Irak'ın güneyinde meydana gelen ölümlerin en az % 45'inin kansere bağlı olduğunu gösteriyor. Güney Irak, 1980-88 yılları arasındaki İran-Irak savaşından bu yana, son 20 yıldır savaştan en fazla etkilenen bölge. **Savaşlarda kullanılan silahların kimyasal kalıntıları ve özellikle de son işgalle birlikte ABD ve İngiltere'nin bölgede uranyum içerikli patlayıcı kullanması kanser oranının son birkaç yıldır artmasındaki en önemli nedeni oluşturmaktadır.** Araştırma kanserden en fazla etkilenenlerin ise kadınlar ve çocuklar olduğunu gösteriyor. Aynı araştırmaya göre, lösemiye yakalanan çocuk sayısı 2005'e göre % 22 artmış bulunmakta. Birçok çocukta daha doğduktan birkaç hafta sonra lösemi ortaya çıktığı belirtiliyor. **Yine Güney bölgelerinde, günde en az üç çocuğun eksik uzuvlarla, sakat olarak dünyaya geldiği söyleniyor.** Genç kadınlarda göğüs kanserine yakalanma oranı da

% 19 oranında artış göstermiş. Hastanelerdeki kötü koşulların ve kemoterapi için gereken ilaçların temin edilememesi ve bunların yanı sıra ülkedeki kanser uzmanı doktorların büyük çoğunluğunun ülkeden kaçmış olması ise hastalığın tedavisini güçleştirmekte. Bu araştırmanın sonuçları, morglardaki veya hastanelerdeki ölümler üzerinde yapılan incelemelere dayanmaktadır.

1980'lerden bu yana neredeyse aralıksız olarak savaş koşullarında yaşamak zorunda kalan Irak halkının aynı zamanda ağır bir psikolojik stres altında olduğuna da yine aynı araştırmada yer verilmekte.

Petrol işçileri grevde

Irak'ın güneyindeki petrol işletmelerinde çalışan işçiler daha iyi çalışma koşulları için greve giderek, Bağdat'a giden petrol boru hattını kestiler. Aynı bölgedeki işçiler Mayıs ayında da yine bir grev gerçekleştirmişlerdi. Bu son grev de yine aynı grevin devamı olarak gündeme geldi. Mayıs ayındaki grevin sonucunda bir dizi talepte anlaşılan işçiler, bu taleplere ilişkin yapılan anlaşmanın yerine getirilmemesi üzerine tekrar greve gittiler.

Filipinler

Ka Bel adıyla tanınan Filipinler I Mayıs Sendikası (KMU) Başkanı ve milletvekili **Crispin Beltran**, hukuksuz bir şekilde tutulduğu hapis-haneden, sendikanın kongresine katılabilmesi için geçici olarak serbest bırakıldı. Beltran, ağır hastalığına rağmen **Şubat 2006'dan** bu yana hapis-hanede tutulmakta ve mahkeme **Mart 2006'da** serbest bırakılmasına karar verdiği halde, keyfi olarak serbest bırakılmamakta.

Beltran'ın geçici de olsa serbest bırakılmasına ilişkin bir açıklama yapan KMU, bunun yürütülen kampanyanın sonucu gerçekleştiğini belirterek, **Beltran'a özgürlük** çerçevesinde yürütülen kampanyayla dayanışmanın büyütülmesi durumunda, tamamen serbest bırakılma olasılığının yüksek olduğunu belirtti.

Ortadoğu

İsrail Ordusu bundan 40 yıl önce, 6 Haziran 1967'de komşu ülkesi Mısır'a "sürpriz" bir savaş açmıştı. Bu savaş İsrail'in Nisan 1967'de, Filistin direnişini bahane ederek, Suriye'ye yönelik gerçekleştirdiği saldırıların bir devamıydı. **ABD'nin bölgedeki jandarması olan ve emperyalistler tarafından tepeden tırnağa ağır silahlarla donatılan Siyonist İsrail, bu savaş için ABD'nin ve BM'nin açık onayını almıştı.** 6 Gün Savaşları'nın arka planında yatan esas güç ise yine o dönemde, Ortadoğu politikalarını İsrail üzerinden hayata geçirmeye çalışan ABD emperyalizmiydi. ABD'nin Arap devletlerine dönük, çıkarlarına göre değişiklik seyreden "desteği" ve bu ülkelerle İsrail arasındaki çelişkileri körüklemesi, o yıllarda da yine bölgede sürekli bir savaş hali yaratıyordu.

Aynı zamanda Filistin halkının direnişini kırmayı hedefleyen 6 Gün Savaşları'na da bu politikanın ürünü olarak gelmişti. **İsrail bu altı günlük savaş içerisinde, Mısır sınırları içindeki Sina Yarım Adası'nı ve Suriye topraklarındaki Golan Tepeleri'ni ele geçirdi.** Bölgede bulunan yüz binlerce göçmen kaçmak zorunda kaldı, yüzlercesi de Siyonist ordu tarafından katledildi. Bugün aynı bölgede hala binlerce Filistinli mülteci, insanlık dışı koşullarda, işgal altında yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır.

Emperyalist zirvaya karşı direniş zirvesi

1. GÜN- 1 HAZİRAN CUMARTESİ

G-8 Zirve karşıtı protestolar polisin sıkı güvenlik önlemleri altında start aldı. Bir hafta boyunca süren zirve karşıtı protestolar, üç ana blok tarafından organize edildi. Protestoların ilk günü yani 1 Haziran tarihinde 100 bin eylemci alana ulaştı. Eylemcilerin oluşturulan üç ana kamp alanına yerleşmelerinin ardından ilk protesto gösterisi için Rostock İstasyonu'nda buluşuldu. **Açılış mitingi ile başlayan pro-**

testolara **ATİK, İLPS, YDG, MLKP, TİKB, TKİP ve ADHK gibi Türkiyeli birçok devrimci kurum "Devrimci Enternasyonal Blok" çatısı altında katıldı.** Sakin başlayan yürüyüş Amerika delegasyonunun alana geldiği haberi karşısında kitlenin kıpırdanmasının ardından hareketlendi ve kısa süreli bir arbede yaşandı.

Toplam 80 bin civarında eylemcinin katıldığı ilk yürüyüş, ilerleyen saatlerde polisin 3 bin kişilik "**Devrimci Enternasyonal Blok**" kortejine saldırmasıyla devam etti. Polisin müdahale ettiği kortejde yer alan birçok ATİK eylemcisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Yaklaşık bir saat süren çatışma polisin geri çekilmesiyle sonlandı.

Aynı günün akşamı gözaltına alınanlar

için kampta korsan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bunun üzerine polis, panzerler ve çevik kuvvet ekipleri ile kampa gelerek yürüyüşün durdurulmasını, aksi halde kampın dağıtılacağını bildirdi. **Eylemciler ve polisin karşılıklı görüşmesi ile müdahale engellenmesine rağmen, kamp üstünde sürekli devriye gezen polis helikopterlerinin olası bir müdahaleyi işaret etmesinden dolayı eylemciler gece boyunca alarm durumunda beklediler.**

2. GÜN-2 HAZİRAN PAZAR

G-8 Zirve karşıtı protestoların programı doğrultusunda 2 Haziran günü eylemcilerin buldukları kamplarda çeşitli paneller ve seminerler örgütlendi. G-8 karşıtı yüzlerce kurumun bulunduğu kampta, ayrıca merkezi olarak

"**Devrimci Enternasyonal Blok**" tarafından bir gençlik paneli organize edildi. Saat 14.00'de başlayan "**Emperyalizm ve Gençliğin Direnişi**" adlı panele Almanya'dan Revolution, sol ve göçmen gençlik örgütü olarak YDG (**Yeni Demokratik Gençlik**) katıldı. Panelde konuşan birçok kurumun ortak mücadeleyi geliştirme yönlü tartışmalarının ardından ortak bir deklarasyon yayınlama kararı alındı.

Evrensel Bakış

Görünenler ve gerçekler

Geçtiğimiz günlerde Almanya'nın Heiligen-damm kentinde gerçekleşen **G-8 Zirvesi**'ne, karşıtların zirve öncesi başlayan ve zirve boyunca süren eylemlerinin yanı sıra, zirve katılımcılarının, dışarı yansıtma gayretlerine rağmen gizleyemedikleri, kendi aralarındaki çelişkiler damgasını vurdu. 32 yıldan bu yana gerçekleşen zirvenin katılımcıları arasındaki çelişkiler, hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Fransa, Almanya, İtalya, İngiltere, Japonya ve ABD hükümet veya devlet başkanları 1975 yılında Paris'teki Rambouillet Şatosu'nda, bir "**şömine sohbeti**" için biraraya gelmişlerdi. Bu "sohbet buluşması" Almanya ve Fransa'nın inisiyatifinde gerçekleşiyordu. Bu buluşmada uluslararası ekonomik ve ticari sorunların ele alınması planlanmıştı. Bu yıllar aynı zamanda büyük bir petrol krizinin yaşandığı yıllardı.

G-6 olarak başlayan bu buluşmaya, 1976 yılında Kanada ve 1998'de ise Rusya dahil oldu. Başkanlığını her yıl başka bir gücün yaptığı buluşmaya, ortaya çıkış noktası olarak gösterilen ekonomik ve ticari konulardan çok, iç ve dış politikadaki yönelim damgasını vurdu. Bu yönelim hiç kuşku yok ki, halklara karşı hayata geçirilecek saldırı politikalarında uzlaşmayı kapsıyordu.

Kanada ve Rusya'nın katılımıyla artık G-8 olarak anılan emperyalist buluşmanın içerdiği konuların kapsamı genişledikçe, hazırlıklarının kapsamı da genişledi. **Özellikle de güvenliğe dönük hazırlıklar devasa boyutlara ulaştı. Buluşmadan aylar önce başlayan hazırlıkların içinde en fazla yoğunlaşan, en**

ince ayrıntısına kadar düşünülen güvenlik sorunu, buluşmanın masraflarının da en büyük bölümünü oluşturuyordu. Genel hazırlık harcamaları ise artık had safhaya ulaşmıştı. Örneğin bu yıl yapılan G-8 harcamalarının toplam maliyeti 100 milyon Euro olarak verilmekte ve bunun büyük bölümünün güvenlik harcamaları olduğu bilinmektedir.

Milyonlarca Euro harcanarak yapılan bu buluşmaların ezenler ve ezilenler arasındaki çelişkileri, dünya çapındaki eşitsizliğin giderek büyümesini getirdiği kadar, ezilenlerin ezenlere karşı öfkesinin büyümesini de beraberinde getirdiği çok açık. **Bunca güvenlik önleminin ardında yatan neden de özde ezilenlerin öfkesine karşı duyulan korkudur.** Aynı zamanda da yağma ve talanda en büyük payı kapma yarışını sürdüren emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin, gizlenemez derecede büyümesi. Ancak zirveye katılan liderler, bu gerçekliği gizleme, dışa dönük görüntüyü kurtarma çabalarını sürdürdüler.

Görüntünün kurtarılma çabalarında en büyük pay yine bu kez de burjuva medyaya düştü. 3500 kişilik bir basın ordusunun izlediği zirvede öne çıkarılan konu ısrarla çevre sorunu oldu. **Merkel ve Bush'un bu noktadaki düşüncelerine ve zaman zaman ortaya çıkan sözde görüş ayrılıklarına yer vermeye ve zirvenin gerçek hedefleri gizlenmeye çalışıldı bir kez daha.** Örneğin Merkel'in Bush'la iklim politikası noktasında nasıl "ayrı düştüğü" ve Merkel'in bu konudaki "katı tutumundan taviz vermediği" gibi başlık-

lar, zirvenin tek sorunu gibi ele alınmaya özen gösterildi. Ama tüm bu gerçekliği karartma girişimleri ne zirvenin gerçek amacını ne de özü yağma ve talandan oluşan ortak amaca giden yolda birlikte yürüyor gibi görünen emperyalistlerin, nasıl gerçekte birbirlerine dış bilediklerinin üstünü örtmeye yetmedi. Sadece medyanın çabaları değil, emperyalistlerin temsilcilerinin bu yönlü girişimleri de bu gerçekliğin açığa çıkmasını engelleyemedi. **Özellikle de Rusya ve ABD arasındaki giderek derinleşen çelişkiler, son dönemde yapılan tüm buluşmalarda olduğu gibi, burada da zirvenin perde arkasındaki başlıca gündemini oluşturdu.** Hem de Putin'in tüm diplomatik manevralarına karşın.

ABD'nin bazı Doğu Avrupa ülkelerine roket sistemi yerleştirme planlarını açıklamasının ardından ardarda sert tepkiler veren Putin, yeni bir "**Soğuk Savaş**" söylemlerinin de gündemleştirildiği şu günlerde yapılan zirvede ABD'ye bir teklif götürdü: Putin, Azerbaycan'a bir roket sistemi kurulmasını ve bunun ABD ile birlikte kullanılmasını önerdi!

ABD çevreleri ve de özellikle savunma uzmanları bu öneriyi Putin'in ABD karşısında yenilgiyi kabul etmesi olarak adlandırılacak bir yaklaşımla karşılarken, Putin'in bu diplomatik hamlesinin ardında, aynı günlerde yaptığı konuşmada "emperyalist" (sanki aralarında bir fark varmış gibi) olarak nitelediği ABD'ye karşı zaman kazanma ve Rusya'nın giderek izole edildiği Avrupa'dan destek sağlama yattığı kesin.

Özellikle de ABD, Avrupa ve Rusya arasında giderek artan çelişkilerin ürünü olan gerilimli ortam, esas tartışmalı olan konuların sadece kıyısından-köşesinden ele alınmasını da beraberinde getirdi. **Mesela Irak işgali, İran sorunu ve bir bütün olarak Ortadoğu sorunu zirvede geri planda kalan konular oldu.**

Zirvenin görünen yüzüyle gerçekliği arasındaki farkı esas olarak ortaya koyan gelişmeler ise zirvenin başlamasından çok öncesinde başlayan ve zirvenin yapıldığı günlerde hızını artıran eylemler oldu. **ATİK, İLPS ve daha birçok devrimci ve demokratik kurumun örgütlediği ve 80 binin üzerinde katılımcının yer aldığı bu eylemler, içindeki, ATTAC vb. sivil toplumcu ve reformist hareketlerin ve anlayışların "barışçıl" noktaya çekme çabalarına rağmen, ege-menlerin korkularında haklı oldukları mesajı taşıyordu.**

Emperyalistler, ne korkularının ifadesi olan tel örgülü duvarların ne ev baskınlarının ne, tutuklamalar ve gözaltıların ve ne de savcılıklarca çıkarılan saldırı genelgelerinin işe yaramadığını bir kez daha görmüş oldular. Bu da onların korkularını iyice büyüttü ve saldırıların dozunu artıran da bu oldu.

Sosyal yıkım politikaları karşısında son yıllarda Avrupa'da yaşanan gelişmeler, ezilen halkların emperyalizme karşı dünya çapında gelişen öfkesinin ve bunun çeşitli mücadeleler olarak dışa vurumunun, artık sadece emperyalizme bağımlı ülkelerde değil, emperyalistlerin kendi ülkelerinde de yükselişini sürdürdüğünü göstermektedir. **Emperyalist ülkelerin ezilenlerinin mücadelelerindeki bu yükseliş, G-8 Zirvesi vesilesiyle gerçekleşen eylemlere de yansımıştır.** Ezilenlerin öfkesi karşısındaki korkuları büyüyen emperyalistlerin aralarındaki çelişkilerde uzlaşır gibi yapmalarının özünde de, halkların öfkesine karşı birleşme ve her zaman olduğu gibi, "**ortak düşmana**" karşı ortak saldırı planlarını hayata geçirme yatmaktadır.

Ancak artık ezilenler de "**ortak düşmanlarını**" giderek daha fazla bilince çıkarmaktalar ve bu ortak düşmana karşı birleşme yönlü adımlarını büyütmeğe. Emperyalistlerin korkularını büyüten de işte bu adımlardır!

Burjuvazinin kadın çalışmaları üzerine

Halkımızın ekonomik durumu gitgide daha kötüye gitmektedir. Bu durum da sistemden kopuşu hızlandıran-hızlandıracak bir olgudur. Egemen sınıflar bu nedenle toplumun çeşitli kesimlerini kendisine ideolojik-politik-ekonomik olarak bağlamanın yollarını sürekli geliştirmek zorunda kalmaktadırlar.

Bin bir kompo ve hesapla yapılması planlanan seçimler yaklaşıyor. **Ülkemiz koşullarında parlamentonun işlevi açıktır.** Burjuvazinin temsilcilikleri hariç; hangi sınıftan, hangi ulustan, hangi cinsiyetten olursa olsun **"milletvekilleri"** parlamentoda kendi istemlerine, sorunlarına çözüm bulamazlar! İstemlerinin düzenin sahipleriyle çok çelişmemesi durumunda en fazla belli bir sınıra kadar bazı yasalar geçer. Ki bu yasalar da göstermelik olduğundan yaşama geçemez. Egemen sınıfla yeterince uzlaşamadığı durumlarda; **ülkemizde sıkça görülen parti kapatmalar, meclis bahçesinde gözüktürme vs. yaşanır.**

Halkımızın ekonomik durumu gitgide daha kötüye gitmektedir. Bu durum da sistemden kopuşu hızlandıran-hızlandıracak bir olgudur. **Egemen sınıflar bu nedenle toplumun çeşitli kesimlerini kendisine ideolojik-politik-ekonomik olarak bağlamanın yollarını sürekli geliştirmek zorunda kalmaktadırlar.** Önümüzdeki seçimlerde her parti **"merkez"** partiyi göstermek için aslında birbirinden farkı olmayan, sadece isim olarak farklılık arz eden **"sağ"** ve **"sol"** isimleri vitrine çıkartıyor. Yine aşağıda açıklayacağımız nedenlerden dolayı, **"kadınlara"** parti vitrinlerini süslemeye bu defa daha çok rol verildiğini görüyoruz. **Egemenler, toplumun farklı kesimlerini kendine daha çok bağlayarak yol ve yöntemler aramaktan vazgeçmiyor; çünkü geniş halk kitlelerinin düzenle bağının zayıflamasının kendisi için varlık-yokluk sorunu olduğunun farkında.** Biz bu yazımızda kadınlar üzerinde oynanan ideolojik-politik-ekonomik oyunları işlemeye çalışacağız.

1. Toplumun en çok ezilen, yoksulluğu en çok hisseden kesimi olan kadınlara yönelik yapılan ekonomik çalışmalar

Ülkemizde, son yıllarda burjuva kadınlar tarafından kurulan örgütlülüklerde yoğun bir artış görülmektedir. Bu örgütlenmeler her ne kadar burjuva kadınlar tarafından oluşturulsa da esas çalışmalarının halkımızın farklı kesimlerinden kadınları hedeflediği görülmektedir. **KAGİDER** (Türkiye Kadın Girişimcileri Derneği), **KA-DER** (Kadın Adayları Destekleme Derneği), **KEDV** (Kadın Emegini Değerlendirme Vakfı), **DİKAD** (Diyarbakır İş Kadınları Derneği)... vs. Bu örgütlülüklerin çeşitli çalışmalarını, projelerini hemen her gün gazetelerden izleyebiliyoruz. Bu örgütlenmelerin artmasının ve çalışmalarının esas hedefinin halkımızın farklı kesimlerindeki kadınlar olmasının nedeni ne?

Egemenler, yarayı iyileştirmez

Gün geçtikçe artan yoksulluğun toplumlar arasında en çok kadını vurduğu bilinen bir gerçektir. Ülkemizde de, IMF ve DB'nin eliyle uygulanan yapısal uyum programlarından do-

layı çocuklarını besleyemeyen, hem kendileri hem de eşleri işsiz kalan kadınlar etkilenmektedir. İşte bu kanayan ve gitgide kangrene dönüşmekte olan toplumsal yaraya, düzenin sağlığı, selameti için burjuvazi el atmak zorundaydı. **Bu bahsettiğimiz çelişkiler, devrimci örgütlerin çalışmaları için, kadınların gerçek kurtuluşlarının nerede olduğunun gösterilmesi için çok uygun bir ortamdır.** Burjuvazi kendisini tehdit eden bu ortamda çelişkileri yoğun olarak yaşayan kesimlerin devrime kanalize edilebilmesinin önünü kesmek için yarayı iyileştirmeden (**çünkü niteliği gereği iyileştirilemez**) acısını çekilebilir hale getirmek için uğraş veriyor.

Kadınların sınıflı toplumlar tarihi boyunca daha ucuz olan emeğini daha fazla sömürebilmektir amaçlanan.

Fakat burjuvazinin tek amacı bu değildir. Her zamanki gibi burjuvazi tek taşla birçok kuş vurmanın peşindedir. AB ülkeleri tarafından **"kadın erkek eşitliğinin gözetilmesi ve kadın çıkarlarını temsil etmesi amacıyla"** 1990 yılında Avrupa Kadın Lobisi (EWL) kurulmuştur. Bu ihtiyacın duyulma sebebi **"eşit muamele ve fırsat eşitliğinin ekonomik başarı ve gelecekteki toplumsal bağlılığı artırması"** olarak açıklanmıştır. Yani AB temsilcileri, kadın lobisi kurmalarının nedenlerini hiçbir şekilde perdeleme gereği duymadan açıklamışlardır: Ekonomik başarı ve toplumsal bağlılık.

"Toplumsal bağlılık" denen şeyin kadınların gelecek nesillerin yetiştiricisi olarak düzeni daha fazla angaje edilmeleri olduğu açıktır. Ki yazının ilerleyen bölümlerinde, Türkiye'deki çeşitli kadın derneklerinin de buna özel vurgu yaptıklarını göreceğiz.

Haydi kadınlar sömürülmeye...

Kadınların istihdama katılım oranının artması AB ülkelerinin şu anda baş amaçlarından biri. Kadınların sınıflı toplumlar tarihi boyunca daha ucuz olan emeğini daha fazla sömürebilmektir amaçlanan. OECD ülkelerinde kadınların işgücüne katılım oranı % 61, AB ülkelerinde % 57.1, Türkiye'de % 25'tir.

AB ülkelerinde en kısa sürede bu oranın

en az % 60'a çıkarılması hedeflenmektedir. AB'ye aday olan Türkiye'de de doğal olarak bu oranın % 60'a çıkarılması istenmektedir.

İşte **"ekonomik başarı"**ya ulaşmak için en ucuz işgücü olarak değerlendirilen kadınların, iş yaşamına daha çok katılmaya çalışmasının nedeni budur! Kurulan kadın örgütlerinin amacı da budur... böylece hem yukarıda bahsettiğimiz dalga kıran misyonunu yerine getirilecek, hem de gitgide düşen kâr oranlarını yükseltme fırsatı bulacaklardır.

Kadın örgütlenmelerinin finansörleri ve çalışmaları

Şimdi bu kadın örgütlülüklerinin finansörlerine ve çalışmalarına biraz daha yakından bakalım...

Derneği de 19 Mayıs günü açıldı. Bu derneklerin peyderpey açılmaya devam edeceğini öğreniyoruz ve ilk sıralarda Şanlıurfa, Van, Tunceli var.

DİKAD'ın toplantısında kadınların istihdam katılımlarındaki üç büyük engel **"temel ve mesleki eğitimde yetersizlik ile zayıf vatandaşlık bilinci"** şeklinde sıralanıyor. **"Temel ve mesleki eğitimde yetersizlik"** kadın toplantılarının hepsinde vurgulanıyor. Bu **"yetersizlik"** nedeniyledir ki, son yıllarda kız çocuklarını okula yönlendirme amaçlı kampanyalar hız kazanmıştır. Teknolojinin gelişimiyle birlikte artık sadece okur-yazarlık oranı Türkiye'de % 80. Burjuvazinin önüne koyduğu hedef sadece okur-yazarlığı artırmak değil, teknolojinin kullanıldığı yerlerde ucuz çalışabilecek eleman yetiştirmektir. Burada hemen **Hacı Ömer Sabancı Vakfı'nın** Mayıs ayının son haftasında Sabancı Üniversitesi, İçişleri Bakanlığı ve BM temsilcileriyle birlikte **"kadın ve kız çocuklarının insan haklarının korunması ve geliştirilmesi ortak programı"** çerçevesindeki **"Kadın Dostu Kentler"** isimli projesine değinmekte fayda var. **(Bu projede Kadından Sorumlu Bakanlığın değil de İçişleri Bakanlığının rol alması da ayrıca dikkat çekicidir.)** Bu projeye, yerel yönetimlerde kadın sayısının artırılması ve böylelikle kadınların sosyal yaşama daha aktif katılmasının hedeflendiği söylenmektedir. Proje şimdilik Şanlıurfa, Van, Kars, Nevşehir, Trabzon, İzmir illerini kapsamaktadır.

DİKAD toplantısında; istihdama katılımın önündeki bir diğer engel de **"zayıf vatandaşlık bilinci"** olarak belirtiliyordu! Zaten bu açıklama, derneklerin neden daha çok T. Kürdistanı'nda yoğunlaştığını bize göstermektedir. AB'nin Kadın Lobisini oluşturma gerekçelerinden biri de buydu! Amaçlanan; ekonomik olarak bir bağ oluşturup aidiyet duygusunu güçlendirmek, **"eğitim"** kapsamlı projelerle hâkim ulus ideolojisini aşılacak ve böylece **"ulus devletini koruyan"** ve **"ulus devletini korumak için canla başla çalışan"** ve bu bilinci çocuklarına aktaran kadınlar yaratılmaktadır.

Bir diğer örgütlenme olan KEDV'in çalışmalarına Mardin'den başlaması bütün bu nedenlerden dolayı gayet anlaşılır gelmektedir. KEDV Mardin'deki en yoksul mahallede çalışmalarına başlamış.

"Kentın sosyo-ekonomik görünümü, hem KEDV'in 'Mardin tercihi'ni hem de projenin farklılığını anlamamız açısından oldukça çarpıcı... Mardin'in en yoksul sorunları işsizlik, yoksulluk, yatırım ve eğitim açığı... 705 bin 98 nüfuslu kentte yeşil kartlıların sayısı 280 bin 806, yani nüfusun % 40'ı yoksulluk sınırının altında... Mardin'de kadınların ücretli çalışanlar içindeki payı sadece % 1,62; okur-yazar oranı ise % 36. Türkiye genelinde % 14'lerdeki okul öncesi eğitim ve bakım hizmetlerinin, Mardin'de % 1'in altında olduğu tahmin ediliyor..." (Dünya Gazetesi; 03.05.07)

TÜKONFED (**Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu**) bünyesinde TÜSIAD ve diğer bütün SIAD'lar ile sektörel dernekler federasyonlarını toplayan bir oluşumdur. 9 bin işveren üyesi var. Yıllık cirosu 145 milyar dolardır. Bu konfederasyon 2007'yi **"Sanayide Kadın Yılı"** olarak ilan etti. Anlaşılacağı üzere bu konfederasyon, kadın örgütlerinin finans işlerinde önemli bir yer tutmaktadır. Bunun dışında DB'nin, BM'nin ve Soros Vakfı'nın çeşitli kadın derneklerini destekleyeceğini biliyoruz.

KAGİDER, direkt olarak büyük burjuva kadınlarının yönetiminde, daha alttaki yöresel dernekler içinde politikalar belirleyen dernektir. Diğer kadın derneklerinin çoğu bir şekilde bu dernekle bağlantılıdır. Şu anda bu derneğin gündeminde kadınların daha çok sayıda meclise girmesinin sağlanması vardır.

KAGİDER'in amaçları doğrultusunda çalışmalar yapan daha küçük derneklerin çalışmalarına daha yakından bakalım:

DİKAD, Mayıs ayında ağırlıklı olarak T. Kürdistanı'ndaki 17 ilden 150 işkadınının katıldığı bir toplantı yaptı. Toplantının amacı, istihdam yaratacak girişimcilere model ve destek olarak açıklandı. DİKAD bu toplantısında Avrupa Kadın Lobisi Türkiye Koordinasyonuna üye olmak için başvuru kararı alıyor. Aynı işlevli Mardin İş Kadınları

Biraz uzun bir alıntı oldu ama il tercihlerinin hiçbir şekilde tesadüf olmadığını; burjuvazinin kendi dilinden duymak açısından önemli.

İşte KEDV; en yoksul kent Mardin'in en yoksul mahallesinden işe başlıyor. Önce bir Kadın ve Çocuk Merkezi kuruyor. Çocuklara "profesyonel eğitimciler" in gözetiminde "oyun ve eğitim imkanı" veriliyor. Sonra "Kadın İş Destek Merkezi" açılıyor. Hediyelik eşya, gıda ve sabun üretim atölyeleri kuruluyor. **Türkiye'nin en yoksul ilinin en yoksul semtindeki bu projenin; 36 ülkede 11 bin çalışana olan ve 600'den fazla ürünü ile jenerikte en geniş ürün portföyüne sahip İzlanda menşeli Actavis'in destekçi olduğunu ve buradaki çalışmalarda Actavis'e sabun üretildiğini öğreniyoruz.** Bu örnekte somut olarak gördüğümüz gibi; büyük uluslararası şirketler en ucuz işgücüne işte böyle ulaşmaktadır. Burjuvazi bu sömürüyü her zamanki gibi gerçekleri tersyüz ederek yansıtır: "**Kadınların toplumsal yaşama katılması için**", "**yoksulluktan kurtulmaları için**" vs. vs. Unutulmalıdır ki burjuvazi niteliği gereği; karşılığını katbekat fazlasını almadan hiçbir yatırım yapmaz!

Çalışmalara devlet desteği

Tüm bu çalışmalar; parlamentodan geçen yasalarla da destekleniyor. Bu yıl Mart ayında "**ev kadınlarına iş imkanı**" taniyan kanun meclisten geçti. Dünya Gazetesi ekonomi yazarı Tefik Güngör; tekstil ve giyim sanayinde elişinin giderek artan öneminden, kadınların bunu evde yapabileceklerinden, kadınları fabrikaya taşımanın, sigortaya tabi olarak çalıştırmanın hem sosyal hem ekonomik maliyeti olduğunu, ev işi ve çocuk nedeniyle birçok kadının istediği halde çalışmadığını, bu kanunla birlikte evde çalışan kadınların emeğine sahip çıkılabileceğini vurguluyor.

Taşeronlaştırma, esnek çalışma günümüzde her zamankinden daha yoğun yaşanıyor ve kadınlar bu dermeklerin en ücra mahallelere kadar girmesiyle bu ağın içerisine alınıyor.

Türkiye'de yarı-feodal yapı nedeniyle kadınlar, özellikle birkaç büyük şehir dışında istihdam dışı kalmaktadır. Kız çocuklarının erken yaşta evlendirilmesi, kendilerinden küçük kardeşlerine bakma zorunlulukları gibi nedenlerden dolayı okullaşma oranı erkeklerle göre çok daha düşüktür. **Kadınlar sanayi dallarından çok tarımsal alanlarda çalışmaktadırlar ve bu da ücretsiz aile işçisi şeklinde olmaktadır.** İşte bu toplumsal yapı; likidite bolluğunun yaşandığı, kâr oranının düştüğü bir ortamda; artıdeğer sömürüsünün artması önünde bir engeldir. Hatırlanırsa Nobel ödülü alan Yunus Muhammed'in mikro kredi projelerinin de ilk hedefi kadınlardı...

Burjuvazinin toplumun en çok ezilen, yoksulluğun acısını en çok hisseden, gelecek nesilleri yetiştiren kadınlarımıza, kurduğu burjuva kadın örgütleriyle ekonomik olarak ulaşmaya çalışmasının nedenleri ve bunları nasıl yaptığı kısaca bu şekilde özetlenebilir. Bu çalışmaların çeşitli kültürel etkinliklerle desteklendiği, çocukları da kapsadığı ve ge-

reken yerlerde hemen gerekli yasaların çıkarıldığı da görülmelidir.

2- Burjuvazinin; kadın milletvekillerini artırmak istemesi...

Burjuva kadın örgütlülükleri son yıllardaki tüm seçim dönemlerinde parlamentoya daha fazla kadın milletvekilinin girmesi gerektiğini vurguluyorlar. "**Toplumun yarısını temsil eden kadınların, aynı oranda parlamentoda olmayışı demokrasinin yarım yaşanmasıdır!**" Yani yaşanan sorunların temelinde, bu "yarım demokrasi" var ve bunu düzeltmenin yolu kadın sayısının artırılması; görünürdeki savunuları bunlar.

Bizler biliyoruz ki; parlamentonun tamamı kadın olsa bile, ne kadınlarımızın ne de halkımızın herhangi bir kesiminin hiçbir sorunu çözülemez. Yapılmaya çalışılan her zamanki gibi bilinç bulanıklığı yaratmak, sistemin tüm olumsuzluklarını en şiddetli şekilde yaşayan kadınlarımızı düzene yedeklemektir. Bu nedenle burjuvazinin ekonomik-politik-ideolojik tüm çalışmaları, boşa çıkarılabilmek için önemsenmek zorundadır.

"*Batının ve Doğunun hareketi içine çekilmiş kadın kitleleri kayıtsız-koşulsuz sermayenin bir dayanağı, karşı devrimci propagandanın bir nesnesini oluştururlar. Sınıf bilinci olmayan kadınların çok üzücü bir rol oynadıkları Macar devriminin deneyimi toplumsal devrim yolunda ilerleyen bütün ülkelerin proleterlerine bir uyarı olmak zorundadır.*" (Komünist Enternasyonal, III. Kongre)

Bu alıntıdan da anlaşılacağı üzere burjuvazinin kadınlara yönelmesi, kadınları karşıdevrimci propagandanın bir nesnesi haline getirme çabası yeni değildir. Ve devrimciler, komünistler boşlukları doldurmadıkları sürece, burjuvazinin bu çalışmalarının sonucunu alması kaçınılmazdır.

Yönetimin/sistemin parçası olmak

Burjuvazinin 1980'li yıllardan itibaren ön plana çıkardığı bir kelime de "yönetişim"dir. Buna göre toplumun her kesiminden bireyler, kurula-

hissetmeyecek; yönetimi, devleti sahiplenecek, kendisi de bu yapının bir parçası olacak! 1980'lerden sonra STK'ların başta emperyalist-kapitalist ülkeler olmak üzere bu kadar ön plana çıkarılmasının sebebi de budur. Bu sistem emperyalist-kapitalist ülkelerde daha çok kullanılabilse de; 2002 seçimlerinde başta AKP olmak üzere diğer siyasi partilerin programlarında da olan "yönetişim" ilkesi bizim gibi ülkelerde şeklen dahi olsa yaşama geçirilememiştir. Bu kapsamda oluşturulan ESK bir işe yaramamıştır. Şimdiki seçimlerde karşımıza çıkan, burjuvazinin temsilcisi TÜSİAD Başkanının her fırsatta belirttiği ve artık "zorunlu bir ihtiyaç" olarak değerlendirilen; toplumun yarısını oluşturan kadınların mecliste temsilinin istenmesi aynı zamanda bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Şekilsel de olsa, bir ülkede parlamentonun var olması, egemen sınıflara ezilen halkların manipülasyonu için daha çok olanak sağlamaktadır. "Yönetişim" şeklinde isimlendirdikleri tarz kendi istedikleri biçimde yaşama geçememiş de; gerektiği müddetçe bu formülasyon üzerinden kitleleri düzene yedeklemeye çalışacakları açıktır.

Değerlendirilmesi gereken, ama konumuz olmadığı için ayrıntısına girmeyeceğimiz, sadece konumuzla bağlantısı açısından feministlerin de bakış açısına değinmekte fayda var.

"*Şu geldiğimiz süreçte, politikanın yapılamaması bile erkek dili ve söyleminden kaynaklı. Kadınların gücüne inanıyorum... Yasaları uygulayanların çoğu erkek, onlara bu yasaları anlatmak gerekiyor, hakimlere, savcalara, avukatlara, karakoldakilere...*" (Mor Çatı'da çalışan avukat Nurpen Sancak)

Bu düşünme tarzına, bu kadar net ifade edilmese de veya farklı biçimlerde ifade edilse de; toplumumuzun farklı ezilen kesimlerinin sahip olduğunu görüyoruz. Kürtlerin, çevrecilerin, özürlülerin parlamentoya girme istemleri hep "orada olmadığımız için, temsil edilmediğimiz için hakkımızı alamıyoruz" şeklinde olmaktadır. Bu düşünme tarzı, tüm toplumda hakim kılınmaya çalışılmıyor mu?

"Kadın dilinin" hakim olmasından bahsediliyor. Parlamentonun ülkemizde faşizmin peşesi rolünü bir tarafa bıraksak bile kadın dilinin, erkek dilinin, çocuk dilinin... sınıfsal olması dışında bir seçenek var mı? Şu anda dünyanın en güçlü kadını olarak nitelendirilen Rice; mensup olduğu sınıfın dilini mi kullanıyor yoksa geldiği ezilen ırkın, siyahların dilini bir "kadın dili" oluşturarak mı savunuyor? Yine Ri-

ce'in öncesinde Madline Albright, kimin dilini konuşuyordu dünyanın çeşitli yerlerinde ezilen halkların üzerine bombaların yağmasını sağlarken? Ya Merkel kimin dilini konuşuyor? Fazla uzağa gitmeye gerek yok; T. Kürdistanı'nda savaşın en çok boyutlandığı, faili meçhullerin dizginsizce yaşandığı, zindanlarda tutsakların katledildiği dönem bir "kadın" ve bir "ana" olan Tansu Çiller ve onun bakanı Meral Akşener baş aktristler değil miydi?

"**Kadınların lehine yasaların çıkarılması ve uygulanması için mecliste yer almalıyız!**" diyor KAGİDER üyesi. Kesinlikle, bu dönemde de sonrasında da kadınlarla ilgili birçok yasanın çıkarılacağına inanabiliriz. Çünkü "**ekonomik başarı ve gelecekteki toplumsal bağımlılık için cinsler arası eşit muamele ve fırsat eşitliğinin**" çok büyük önemi olduğunu söyleyen AB, 35 konu başlığını kadınlar için ayırmış. Avrupa Kadın Lobisi; "iş piyasasından cinsiyet ayrımcılığını engellemek için" 3 milyar Euro ayırmış. Emzirme odaları, kreş, doğum izni gibi kadını eve bağlayan unsurlardan bir nebze de olsa kopuşunu sağlayacak "haklar" verilmesi isteniyor. Tabi sadece bu değil; yukarıda bahsettiğimiz yasalarında olduğu gibi daha rahat sömürü imkanı için, taşeronlaştırma ve esnek çalışmanın daha da boyutlanması için "evde çalışma" imkanlarının artırılması için yasalar çıkıyor vs. vs.

Gerçekleri doğru yorumlayalım

Kıscacası aslında düzenden umudunu kesme aşamasındakilerin veya kesenlerin ağızlarına bir parmak bal çalınarak tekrar sistemin içine, bu sefer daha güçlüce çekilmeye başlamasından başkaca bir şeyi anlatmıyor bu çalışmalar.

Burjuva kadınlar eliyle sömürülenin, görünürde onların kadın olarak önyak oldukları yasalarla daha pervasızca ezilmenin, kadın işçiler için, ev kadınlarımız için, Kürt kadınları için herhalde bir avantaj olduğu söylenemez. Bu milliyetçi argümanlar gibi bir şeydir... Alman burjuvazisi yerine Türk burjuvazisinin-toprak ağalarının sömürmesini istemek gibi bir şeydir.

Yazılanları toplarsak; bunları burjuvazinin politikaları-oyunları deyip önemsememek yapacağımız en yanlış değerlendirme olur. "Tasfiyecilik rüzgarlarının" etkisi; kendiliğinden veya sadece devrimci örgütlenmelerin yetersizliğinden kaynaklanmıyor. Burjuvazinin toplumun tüm ezilen kesimleri üzerinde bilinçli bir çalışması mevcuttur. Elbette ki üstü ne kadar kapatılmaya çalışılırsa çalışılın gerçekler değişmez. Ama gerçekler, doğru bir şekilde yorumlanmadığı müddetçe, yaşanan açlığın, görülen baskının esas kaynağını-nedenlerini görmek-gösterebilmek çok daha zorlaşır. **Burjuvazinin yapmaya çalıştığı da budur; gerçeklerin doğru bir şekilde algılanmasının önüne geçmek, bir sis perdesi oluşturmak ve böylece ömrünü biraz daha uzatmaktır.** Devrimci ve komünistler çalışmalarını layıkınca yapamadığı takdirde, III. Enternasyonal'den yaptığımız alıntıdaki gibi sadece kadınlar değil, halkımızın çok farklı kesimleri de düzenin çarkına su taşımaya devam ederler...

Onlar savaşı savaşın içerisinde öğrendiler, savaşta ölümsüzleştiler!

Tarihin akışını değiştirmek isteyenler, büyük bir sabır, cüret ve kararlılıkla yürümüşlerdir karanlığın üzerine tarihler boyu. Çünkü karanlığa aydınlık taşımak “bir ziyafet değil, bir savaş işidir” ezenle ezilen kavgasında. Kuşkusuz bu kavga yenilgi-yenilgi ama nihayetinde zaferle taçlanan bir yürüyüşün adımlarıyla sonlanacaktır. Ve bu sonda tarih hiçbir zaman unutamayacağı kahramanlıklara tanıklık etmiştir yüzyıllar boyu. İnsanın insanı sömürüsünün son bulunduğu, sınırların-sınıfların parçalandığı “**egemenlerin korktuğu hayalet**” komünizm gerçek olduğunda tarih, sayfaları üzerine

altın harflerle yazılı özgürlük savaşçılarını anlatacak komünizmin çocuklarına. Her biri ayrı özellikleriyle, aynı ideal için çarpan yürekleriyle kazınacak yarının çocuklarının bilincine. Kimisi fedakar-özverili, kimisi savaşçı, kimisi iyi bir ajitatör, kimisi ise bir önder. Ve bu tarih sayfaları **21 Haziran 1992**'de iki yiğit Partizana da yer verecek güçlü puntolarla, silinmeyecek kadar köklenmiş yazılarla. Bu tarihin sayfalarında yer bulan **İsmail Bulut** (Şahin, Qero) ve **Doğan Karadağ** (Topçu) yoldaşlar da yaşamlarıyla büyük bir değer, kavgacı ruhlarıyla iyi bir öğretmen oldular. 21 Haziran'da Artvin Şavşat'ta bomba imal ederken Doğan Karadağ elindeki bombanın patlamasıyla şehit düşerken, İsmail Bulut yoldaş da yaralı olarak düşmana esir düşer. Düşmanın tüm baskı ve işkencelerine rağmen O, komünist önderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı “**İşkencede düşmana ser verip, sır vermeme**” geleneğinin bir devamcısı olarak işkencecilere karşı direnir. İsmail yoldaş konuşturamayacağını anlayan düşman, birçok devrimci ve komüniste yaptığı gibi O'nu da katleder. Çocuk yaşta gerillayı tanıyan onlarla büyüyen dağların Şahin'i (İsmail Bulut) ortaokul yıllarında katıldığı sınıf mücadelesinde kısa zamanda gelişerek iyi bir kavga adamı olarak şehit düşmüştür. **TKP/ML MK** üyesi olarak ölümsüzleşen İsmail Bulut'un kavga yaşamı ve kişiliğine vurgu yapan **TKP/ML MK**, yayınladığı bildiri- de O'nun için şunları belirtmiştir. “Şahin yoldaş Parti kademelerinin en altından en üstüne kadar birçok mevki- de faaliyet yürütmüştür. Aynı zamanda **TKP/ML**'ye bağlı **TİKKO** içerisinde de birçok kademede görev alan önder bir yoldaştır. Kısacası Şahin yoldaş şehit düşünceye kadar tüm görevleri gücü yettiğince başarılı bir şekilde yerine getirmeye çalışan iyi bir komiser,

değerli bir komutandır.”

Doğan Karadağ da (Topçu) kavga içerisinde askeri özellikleriyle ön plana çıkarak düşmanın haklı korku ve nefretini, halkımızın da sevgisini kazanmıştır. Bir yoldaş Topçu'yu anla-

türken “O atmaca bir kuş misali avını seyredip büyük bir ustalıklarla yönelip sonuç alarak gerilla üslerine çekilirdi. O her sinsi ve kalles pusuda grubuna kayıp verdirmeden pusuları yarıp çıkmıştır. Bundan dolayı düşmanın Diyarbakır'daki bir yetkilisinin ‘bu dağlarda ikimize yer yok. Ya o ölecek, ya da ben’ demesi boşuna değildir.

Topçu'nun özellikle askeri konulardaki deneyimi ve birikimi tamamıyla mücadeleci bir yaşam sonucu elde edilmiş kazanımlardır” demişti.

Bu noktanın üzerinde durmak gerekir. Yoldaş Topçu'yu anlatırken önemli bir noktaya vurgu yapmıştır. “**Savaş savaşarak öğrenilir**” belirlemesi pratik zemin bulmalıdır herkes açısından. Burada önemli olan savaşırken kendini ve yoldaşlarını geliştirmek, Partiyi geliştirmek, sınıf mücadelesini geliştirmektir. **MLM**'yi kavramadan, onu yaşama geçirme gayreti içerisinde olmadan bir savaştan bahsetmiyor tek başına yoldaşını anlatırken. Savaşı, rehber aldığımız **MLM** bilimini somut koşullara uygulayarak savaşmak olarak anlamalı ve bu doğrultuda sınıf mücadelesinin engin denizinde bir kulaç da biz atmamız.

İsmail Bulut TKP/ML MK üyesi kimliğiyle ölümsüzleşirken, Doğan Karadağ için bugün iyi bir komiser, iyi bir komutan deniliyorsa bu onların savaş içerisindeki şekillenen kişiliklerinin bir sonucudur.

Ve biz bugün onları salt burada yazılan ve söylen-

nenlerle değil, **TKP/ML MK**'sının “Şehitler verilecektir. Şehitler verilmeden hedefimiz olan bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizme ulaşılması ve oradan da komünizme varılması mümkün değildir. Öyleyse şehit düşen yoldaşlarımız için matem tutmaya hakkımız yok. Şahin (İsmail Bulut) ve Topçu (Doğan Karadağ) yoldaşlara gerçek anlamda ve onlara yaraşır bir saygı ve sevgi göstermek istiyorsak, bunun yolu umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmak ve yas tutmak değil, sınıf düşmanlarımıza olan kinimizi, davamıza olan inancımızı ve kararlılığımızı bir kat daha artırarak, şehitlerimizin bıraktığı kızıl bayrağı savaşkan bir ruhla daha görkemli bir şekilde düşmana inat dalgalandırmak ve var gücümüzle partimiz **TKP/ML**'yi desteklemek ve ordumuz **TİKKO** saflarında savaşarak daha bir boyutlandırmaktır” belirlemesini yaşama geçirmekle kavgamızda yaşatabiliriz.

Bu gün düşmanın saldırılarının yanısıra yine tasfiyecilik anlayışın yaşam bulmaya çalıştığı bir süreçte şehit düşen yoldaşlar ancak kavganın sıcak mevzilerinde anılacaktır. Yaşamlarıyla olduğu kadar ölümsüzlüğe giderken de gösterdikleri cüret ve kararlılıktan öğrenmeli, onlara layık olmalıyız.

İçinden geçtiğimiz süreçte şehit düşen her yoldaştan olduğu kadar İsmail ve Doğan yoldaşlardan da kavgamız için öğrenecek çok şeyimiz var. Kavgada gelişim ve önderlik misyonu, savaşçı kişilik, kararlılık ve cüret her iki yoldaşın da öne çıkan önemli özellikleridir. **Bizler de savaşın ihtiyaçları çerçevesinde kendimizi savaşa göre şekillendirmeli, dönemin daha çok İsmail, daha çok Doğan yoldaşlara ihtiyacı olduğunu bilincimize kazınmalıyız.**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Akpınar: 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz: Aslen Karşı olan Aziz Araz, **15-16 Haziran**'la ilgili yapılan gösteriler sonrasında **16 Haziran 1980** tarihinde İstanbul'da gözaltına alınarak işkence- de katledildi.

Devrimci örgüt **TİKB**'nin yaptığı bir korsan eylem sonrasında çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürülmüştü. Tek bir eylemciyi dahi ele geçiremeyen devlet, bölgede insan avına çıkmıştı. Bu operasyonlar sırasında **Aziz Araz** da gözaltına alındı. Aziz Araz ve **TİKB** militanı Songül Kayabaşı bu işkenceler sonucuna katledildiler.

Efendi Diril: 30 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Kanarya'da katledildi.

1956 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi Hölükuşağı köyünde dünyaya gelen Efendi Diril, henüz çocuk yaşlarda tanıştığı faşizmin zulmüyle. 1976 yılında **TKP/ML** saflarına katıldı. Birçok eylemde aktif rol alan Efendi Diril, 1978 yılında Parti Üyesi olduktan sonra da çeşitli askeri eylemlerde yerini aldı. **İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesi**'nde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakar mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. İstanbul Kanarya Çakar sokağında vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu. Cenazesi daha köye varmadan Ovacık Merkez'de görkemli bir tören düzenlendi. 2000'i aşkın kitlenin hep bir ağızdan attığı “**Efendiler Ölmez**” sloganlarıyla uğurlandı.

Aziz Erkoç: Aziz Erkoç (İz- zet) **Dersim-Hozat Tagar** köyünde doğdu. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı.

Fatih Öktülmüş: 1949 doğumlu olan **TİKB MK** Üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş, '68 kuşağı devrimci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin içinde yer aldı. Devrimci bir grubun içinde faaliyet sürdürürken **12 Mart** döneminde tutsak düştü. Hapishaneden başı dik çıkan Fatih Öktülmüş, Çukurova tarım işçilerinin arasında sendika çalışması yürüttü. 1976'da yeniden tutuklandığında yine şubedeki direnişiyi düşmanı çığına çeviriyordu. **TİKB** kadrolarından **Osman Yaşar Yoldaşcan**'ın şehit düştüğü çatışmada ağır yaralandı. Ardından yakalandığı Adana'da, 12 Eylül faşizminin en ağır döneminde Adana, Ankara ve İstanbul polislerinin aylar süren işkencelerine devrimci iradeyle karşı koydu. **Kabakoz**, **Metris**, **Sultanahmet**'te süren tutsaklık yaşamı **Sağmalcılar Özel Tip Hapishanesi**'nde son buldu. 1983 sonlarında Tek Tip Elbise uygulamasına karşı **TİKB** ve Devrimci Sol'un başlattığı, Devrimci-Sol savaşçıları **Abullah Meral**, **Hasan Telci** ve **Haydar Başbağ**'ın da şehit düştüğü Ölüm Orucu direnişinin 67. gününde **17 Haziran 1984**'te şehitler kervanına katıldı.

“Faşizme karşı savaşta şehit düşen 17’ler devrim mücadelemizde yaşıyor/yaşayacak”

İki yıl önce faşist TC ordusunun “özel bir katliam operasyonu” ile 16-17 Haziran 2005 tarihinde Dersim Ovacık Mercan Vadi’de aralarında Genel Sekreter Cafer Can-göz’ün de olduğu 17 değerli MKP/HKO kadro ve savaşçısı katledildi. 17’lere yönelik gerçekleştirilen bu katliam operasyonu, Türkiye Devrimci Hareketi açısından tarihsel bir öneme sahiptir. **Kayıplar içerisinde uzun yıllarını devrimci mücadeleye veren, faşizmle hemen hemen her alanda dişe diş bir mücadele sergileyen, direngen ve başeğmez bir tutum takınan değerli devrimcilerin olması bu kaybın önemini daha da artırmıştır.**

17’lere yönelik bu katliam operasyonu biz-

TC faşizminin AB üyeliği ile ilgili attığı kimi adımlar ve yasal düzenlemeler (kimileri buna reform diyor) onun demokratikleştiği, değiştiği anlamına gelmiyor. Yapılan sadece faşist özün üzerine göstermelik bir maske takmaktır. Nitekim 17’lerin katledilmesi, devletin bu faşist karakterinden hiçbir şey kaybetmediğini yeterince göstermiştir. Hâlâ ikna olmayanlar 17’lerin katledilmesi sonrasında yaşanan bir dizi gelişmeye göz atmalıdır. 17’lerin şehit düşmesinin birkaç ay sonrasında, TC faşizmi tarafından Türkiye Kürdistanı’nda Kürt halkının ve çocuklarının üzerine sıkılan kurşunlar ve atılan bombalar, aynı 17’ler örneğinde olduğu gibi, ulusal mücadele yürüten gerillalara yönelik kimyasal silahlarla gerçekleştirilen katliamlar ve gerillaya yönelik

“ideolojilerin öldüğü”, “sınıf mücadelesinin bittiği” ve özellikle “silahlı mücadele devrinin kapandığı” propagandaları gelmektedir. Hatta bugün, faşizmin maaşlı memurlarını bırakalım, bir kısım solcu, “devrimci” bile silahlı mücadeleyi savunan ve bunu pratiğe dökenleri “deli” olarak göstermekte, “bir avuç maceracı” olarak beyhude bir çabayla eleştirmeye çalışmaktadır. **Bu anlayış sahipleri tarafından, işçi sınıfına ve emekçi halkımıza, silahlı mücadele bir “öcü” olarak gösterilmeye, bu mücadeleyi bütün olumsuzluklara ve yetersizliklere rağmen yürütmeye çalışan devrimci ve komünistlerin “umutsuz bir çaba içerisinde” oldukları yalanlarıyla faşizmin “yıkılmazlığının” propagandası ya-**

devrimcileri “bitirme”, “Kökünü kazıma” amacındaydılar. **Ancak bu amaca hiçbir zaman ulaşamayacaklar.** Türkiye halkı var oldukça, bu halk içinden nice daha değerli devrimciler çıkacaktır. Geçmişimiz buna yeterince tanıklık! **Faşizmle mücadele içinde şehit düşen bütün devrimciler, Türkiye halkının bağrından çıkan, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın bu değerli oğulları ve kızları, Komünist Partisi’nin Yeni Demokratik Devrim mücadelesinde hak ettikleri, layık oldukları yeri alacaktır.**

17’lerin şehit düşmesi; emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının 90’lı yıllardan itibaren artırarak sürdürdüğü, “ideolojiler öldü”, “Sınıf mücadelesi bitti”, “artık silahlı mücadele

zat faşist TC devletinin merkezinde planlanmış ve pratiğe dökülmüştür. Bu katliamın bilinçli olarak planlandığı ve yönetildiği; 17 devrimciden bazılarının sürecin başından itibaren düşman tarafından takip edildiği ve asıl amacın bu devrimcileri gözaltına almak, tutuklamak değil, aksine katletmek olduğu, yaşanan süreçle birlikte değerlendirildiğinde oldukça net olarak ortaya çıkmaktadır. **Bu durum faşist TC devletinin özellikle silahlı mücadele yürüten devrimci örgütlere ve bu devrimci örgütlerin kadrolarına yaklaşımını ortaya koymaktadır.**

17’lerin katledilmesinin, özellikle AB süreci içinde “demokrasi” naralarının atıldığı, kimi reformistler ve “sol”cular tarafından yaşanan gelişmelerin, atılan kimi adımların, yapılan bazı yasal düzenlemelerin “devrim” olarak adlandırıldığı ve propaganda edildiği bir süreçte gerçekleştirilmesi ise; oldukça açık ve net bir mesajı içinde barındırıyordu. TC faşizminin “demokrasi”sinin nasıl bir “demokrasi” olduğu, AB yolunda atılan kimi adımların, yapılan kimi yasal düzenlemelerin ne menem bir “devrim” olduğu yaşanan bu katliam saldırısıyla oldukça açık bir biçimde ortaya çıkıyordu. Gerçekleştirilen bu katliamla TC “demokrasi”nin halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik bir demokrasi olmadığı, var olan “demokrasi”nin bir avuç komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarlarını rahat rahat sürdürmesi için olduğu daha net bir biçimde görüldü. Görmek istemeyen ve “demokrasi” yolunda atılan “dev” adımlarla kendini avutanlara diyecek bir şeyimiz yok. Ancak bu anlayış sahipleri bilmelidirler ki,

artan askeri operasyonlar ve en sonu halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik yasal saldırı anlamına gelen TMY gibi gelişmeler, TC’nin ne kadar “demokratikleştiğini” göstermektedir.

Markizizm-Leninizm-Maoizm bize her sürecin olumlulukları ve olumsuzluklarıyla bir bütün olduğunu; bu nedenle bir şeyi, bir olguyu, bir süreci değerlendirirken, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla değerlendirmek gerektiğini öğretir. **İşte bu bilimsel yaklaşım bizlere, komünist hareket içinde bir dönem faaliyet sürdüren, ardından yaşanan gelişmeler sonrasında Komünist Partisi’nin dışına çıkan bu devrimci kadroların olumsuzlukları ve olumluluklarıyla birlikte değerlendirilmesini salık verir.** 17’ler şahsında Komünist Partisi açısından var olan bu “özel” durum, onların devrimci hareket içinde, devrimci mücadele içinde göstermiş oldukları olumlulukları yadsınamazı getirmez. Tam aksine bizler, bu devrimci kadroların, devrimci mücadele içinde gerçekleştirdikleri olumlu pratiklerden öğrenmeliyiz. 17’lerin faşizme karşı mücadele içinde göstermiş oldukları devrimci duruş, direngenlik, teslim olmama ve savaş sloganları haykırarak şehit düşmeleri bizler tarafından sahiplenilmelidir/sahiplenilmektedir.

17’lerin faşizm karşısında başeğmez tavırları ve devrim sloganları haykırarak şehit düşmeleri; Türk, Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza, devrimci ve komünist harekette yönelik kapsamlı saldırılar dikkate alındığında tarihsel önemde bir gelişmedir. Bugün de artırılarak devam ettirilen bu saldırıların başında

pılmaktadır.

17’lerin devrim sloganları haykırarak şehit düşmeleri bu anlamıyla faşizme ve onların yarıdakçalarına ve bilumum silahlı mücadele “lanetçisi” anlayışlara önemli bir yanıtıdır. Faşizmin Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerinde sömürüsü, baskısı, zulmü var oldukça bu ülke topraklarında; faşizme karşı direnenler, teslim olmayanlar ve silahlı mücadele yürütenler mutlaka olacaktır. **Bu durumun yani silahlı mücadele yürütülmesinin, faşizm ve bilumum yarıdakçısı tarafından “terörizm” olarak adlandırılarak, mahkum edilmeye çalışılması sonuçsuz bir çabadır.** Hiçbir güç devrimcilerin ve komünistlerin yürüttükleri silahlı mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu bu türden demagojik yalanlarla ortadan kaldıramaz.

17’ler, ülkemiz topraklarında silahlı mücadelede ısrar pratikleriyle, faşizmin devrimci ve komünist harekete yönelik bu yönlü saldırılarına karşı önemli bir yanıt olmuş, şehit düşmeleri, Türkiye Devrimci Hareketi tarihinde belirleyici bir iz bırakmıştır. **Ülkemizdeki komünist hareket, 17’lerin şahsında devrimcilerin bu başeğmez tavrı ve direngenliğinden, silahlı mücadelede ısrar çizgilerinden, savaş sloganları atarak şehit düşmelerinden hiçbir kaygıya kapılmadan öğrenmeli ve örnek almalıdır/almaktadır.** Doğru olun budur. Devrimci olan budur! 17’lerin silahlı mücadele pratiği, Komünist Partisi’nin Halk Savaşı pratiği içinde hak ettiği yeri alacaktır. 17’leri katledenler, onlar şahsında ülkemizdeki devrimci hareketi ve özellikle de silahlı mücadele yürüten

dönemi kapandı”, “Kimse mücadele etmiyor” söylemlerine ülkemiz topraklarından verilen önemli yanıtlardan biridir. Emperyalizmin ve faşizmin bu söylemlerini artırdığı süreçte, gerek dünya üzerinde ve gerekse de ülkemizde direnen, savaşan ve şehit düşen 17’ler gibi devrimcilerin ve komünistlerin varlığı, emperyalizmin ve faşizmin bu saldırılarının ne kadar temelsiz olduğunu bir kez daha gösterdi.

17’lerin şehit düştüğü süreçte ve günümüzde de; özellikle örgütsüzlüğün, kavga kaçkınlığının kutsandığı, devrimciliğin “bağımsız” bir biçimde yürütülebileceğinin sıklıkla propaganda edildiği, yalınlığın ve devrimci mücadeleden kaçışın çeşitli gerekçelerle teorize edildiği göz önüne alındığında; 17’lerin şehit düşmelerinin önemini altı bir kez daha çizimlidir. 17’ler şahsında devrimci hareket, devrimciliğin ancak ve ancak örgütlü bir biçimde verilebileceğinin, verilmesi gerektiğinin, devrim diye bir derdi olanların halk diye bir kaygısı olanların bunu bizzat örgütlü mücadele içinde hayata geçirmeleri gerektiğinin altını bir kez daha, bu sefer kanlarıyla çizdiler. **17’ler devrim ve komünizm mücadelemizde şehit düşen ne ilk devrimcilerdir ne de son olacaktır.** Devrim için emek harcayan, kan akıtan, kan döken, samimi çaba gösteren her devrimci, silahlı demokratik devrim mücadelemizde hak ettiği yeri ve onuru alacaktır. Onların canı ve kanları pahasına gerçekleştirmeyi hedefledikleri devrim; Komünist Partisi’nin önderliğindeki Halk Savaşı ile başarılacak; başta 17’ler ve şehit düşen tüm devrimciler, halkımızın devrim tarihinde hak ettikleri yeri alacaklardır.

“Öykümüz, tam da burada başlıyor...”

Bizler; yarım asırlık emek ve çabayla barınmak için kurduğumuz mahallelerimizin ve dost yaşamlarımızın altüst edilerek geleceğimizin borçlandırılmasını kabullenemiyoruz. Doğup büyüdüğümüz yerlerde torunlarımızla yaşlanabilmeyi istiyoruz.

“Türkiye’de 1970’li yıllarda sanayinin belli noktalarda gelişmesiyle birlikte kentlerde sermayedarlar için ucuz iş gücü acil ihtiyaç haline gelmiştir. Sermaye bu ucuz işgücünü bir tarım ülkesi olan ülkenin kırsal kesimlerinden temin etmek için yoğun bir çabaya girmiştir. Bunun sonucunda tarım ve hayvancılığa yapılan teşvik kredileri kesintiye uğratılmış ve tarım ürünlerine getirilen kotalarla birlikte, tarıma devlet eliyle ağır darbeler vurulmuştur. Bunun sonucunda köyünde yoksullukla boğuşmak zorunda kalan topraksız köylü, tek kurtuluş olarak sanayinin yeni yeni geliştiği şehirleri seçmek zorunda bırakılmıştır. İşte bizim öykümüz tam da burada başlıyor. Şehirlere göç etmemizle birlikte barınma sorunuyla karşı karşıya kaldık. Daha önceden göç eden akrabalarımız aracılığıyla başımızı sokacak bir yer arayışına girdik. Normal koşullarda ev kiralamaya da zaten ekonomimiz elvermiyordu. Bugün oturduğumuz mahallelere gelişimizin öyküsüdür bu aynı zamanda. Son yıllara geldiğimizde, 20-30 yıldır oturduğumuz mahallelerimizde ‘Kentsel Dönüşüm’, ‘Kentsel Yenileme’ ya da başka isimlerle ciddi ve kökten denebilecek gelişmeler-saldırıları yaşıyoruz.

Genel olarak mahallelerde yıkım politikasının gerçekleştirilmesi için mahalle içine sızdırılan uyuşturucu satıcılığı ve mahallede çeteleşme ve benzeri unsurlar yaratmaya çalışılarak ‘Kentsel Dönüşüm, Rantsal Bölüşüm veya Yerinde Dönüşüm’ politikasının ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey değildir.

Kimi mahallelerimizde Kentsel Yenileme kimi mahallelerimizde Teknokent ya da sadece yol geçmesi vb. gerekçelerle yapılan bu müdahalelere karşı mahallelerimiz; Muhtarlıklarla, Mahalle Meclisleri, Komisyonlarla, Heyetlerle karşı durmaya çalıştık çalışıyoruz.

Bizim gibi mahallelerin diğer mahallelerle toplanıp biraraya gelip, deneyimlerini paylaşmadan bu süreçten kurtulamayacağımızı öğrendik ve toplantılar yaptık; yaptığımız bu toplantıların genel kısa özeti örgütlülüğümüzü perçinleme-

yi ve hareket alanımızı genişletmeyi hedefliyordu. Şimdi de Başbüyük Mahallesi’nde, Sarıyer’de veya yıkım politikası örülmeye çalışılan diğer mahallelerde yapılacak olan bir yıkım veya bir saldırıda yaklaşık 20 mahalleliyi akıl köşelerinde tutması gerektiğini kamuoyuna açıklayacağımız bir sempozyum yapmaya karar verdik.”

3 Haziran’da Caferağa Spor Salonu’nda Gülsuyu Güzelleştirme Derneği’nin ev sahipliği yaptığı ve yaklaşık 18 mahallenin katılım sağladığı “Mahalleler Konuşuyor” sempozyumunu sürecinde görüşünü aldığımız Tacim Bulut, sorunları ve sempozyumun hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını bu sözlerle ortaya koyuyor.

Mahallelerden yoğun bir katılımın olduğu, katılımcı mahallelerin, 15 dakikalık süreler içinde, mahallelerinin kısa tarihini ve Kentsel Dönüşüm’e karşı düşüncelerini aktardığı sempozyumda, katılımcıların söyledikleri oldukça çarpıcı ve birbirini tamamlar nitelikte. İşte birkaç örnek:

“Mahallemiz Orhangazi, zamanında Rumlar daha buradayken kurulmuş. 1960’lı yıllara kadar tapular Başbüyük adına kayıtlıydı. Hatta Zümrütevler’den Bakkalköy’e kadar her yer Başbüyük’e bağlıydı. Sonradan ayrılmıştır. Burada birçok tarihi kalıntı mevcuttur. Mahallemizde kentleşme 1970 yılında başladı. 1970’ten sonra elektrik geldi. İETT otobüsleri 1980’den sonra geldi ama minibüs çok uzun zamandır var. Mahallemizde yerleşme akraba ilişkileri ile olmuştur. Mahallemizde Doğulu insanlar yoğundur. Bunun yanısıra İç Anadolu insanları da vardır. Farklı dini inançlar da vardır. Ama hiç bir fikir çatışması yoktur. Memleketçilik ve hemşericilik, feodal ilişkiler öndedir. İnsanlar memleketlerine göre farklı yerlerde oturmaktadır.”

Başbüyük Mahallesi adına yapılan konuşmada bu sözlere yer verilirken, Yakacak Mahallesi’nde sorun özgülünde oluşturulan Dernek temsilcisi şunları söylüyor:

“Mahallelerimizde yerleşim 1970’li yıllarda yoğunluk oluşturmuştur. Çevre fabrikalarda iş imkanı bu-

lan kişiler barınma ihtiyacını kendi olanakları ile çözmüştür. Daha sonra hatta Belediye’nin yardımı ile su,

le birlikte olmaya devam edeceğiz. Sizlerin derdi bizim derdimizdir.”

Bizler kendi problemlerimizin çözülmesi durumunda da, bir tek kişi dahi mağdur edilmeyinceye kadar sizlerle birlikte olmaya devam edeceğiz. Sizlerin derdi bizim derdimizdir.

mizde 1.240 konut bulunmakta ve 10.000 kişi yaşamaktadır. Derneğimiz 2006 yılında kurulmuştur.

Derneğimize üye sayımız 622’dir. Kuruluş amacımız Kentsel Dönüşüm mağdurlarını bir çatı altında toparlamaktır. Dernek olarak onlarca eylem yaptık. Dava açtık. Derneğimizin Kartal Meydanı’nda düzenlemiş olduğu mitingde problemlerimizi anlatma imkanı bulduk.

Bizler kendi problemlerimizin çözülmesi durumunda da, bir tek kişi dahi mağdur edilmeyinceye kadar sizler-

“Binalar F Tiplerinden farksız olacak!”

Mahalleler adına yapılan konuşmalar sürerken, Gülsuyu-Gülsuyu Mahallesi’ne dönük Kentsel Dönüşüm Projesi’ne karşı alternatif proje geliştirme çabalarının aktif katılımcısı olan ve bu sempozyumun örgütlenmesinde de görev alan Tacim Bulut’a dönüyoruz tekrar. Bulut, sempozyumdaki konuşmalara ek olarak, sorunun kendi mahallelerine nasıl yansıdığını bir kez daha şu sözlerle aktarıyor:

“Mahallemizde ‘80’lerin ilk yarısında bile insanlar; su, elektrik gibi ihtiyaçlarını kendileri karşılamıştır. Bunlara rağmen şimdi bizleri evlerimizden çıkarmak için zemin yaratılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte kimse ‘burada ev yapamazsınız’ demedi ve sistem mahallemiz oluşurken göz yumdu. Şimdi gelmiş bizlere ‘sizleri konut sahibi ev sahibi yapacağız’ diyorlar, sanki şu an oturduğumuz evler yokmuş gibi. **Onlar rant elde etmek isteyen insanlar.** Ayrıca sunmuş olduğu konutları satın alacak ne gelir ne de güvence var bizde.

Bu yüzden de elbette ki evlerimizi, konutlarımızı savunacağız.”

Sorun özgülünde şu süreçte sıkça söz edilen “**Alternatif Plan**”la ilgili düşüncesini sorduğumuzda ise şunları söylüyor:

“İlk başta şunu belirtmek isterim ki kesinlikle bir planlama süreci işlemektedir; ben bu sözü edilen planlamaya karşıyım. Örnek olarak Mahallemizde öyle ya da böyle bir planlama sürecinin yaşandığını varsayıp, yapılan plan sonrası 150 hanelik evin yıkıldığını ve bu yıkılan 150 hanede yaşayan insanları nasıl mağdur etmeyecekler diye bir düşünelim.

Böyle bir soruya sadece 3 madde ile cevap vermek mümkündür.

Ya **TOKİ**’nin hazırladığı evlere

yerleştirilip ev sahibi iken kiracı durumuna düşülecek; ya mahallede boş olan yerlere ufak siteler yapacak ki bu zaten TOKİ tarafından yapılmakta; ya da şöyle diyeceğiz; ‘Biz burada 50 yıldır yaşıyoruz ve hiçbir sorunumuz olmamıştır, bundan sonrada yaşamaya devam edeceğiz, evlerimizi yıkacaksanız ilk önce bedenlerimizi ezip geçmeniz gerekmektedir.’

Bir kere buradaki insanlar bahçeli evlerde oturmaya alışmışlar. Komşuluk ilişkilerinin çok iyi olduğu, bahçede akşamları çay içilip, sohbetlerin yapıldığı bir mahallede büyüyen insanların bir bölümünü alıp mahallede inşa ettiğin binaya yerleştirmek, **F tip-lerinden** farklı olmayacaktır. Arasındaki fark sadece bir mahallede, 7 veya üstü binalarda oturmak olacaktır.”

“Bizler bunun rantsal dönüşüm olduğunu biliyoruz”

Etkinliğe katılan bütün mahalle temsilcileri uzun süreli bir emeğin ve mücadelenin sonucu olan sempozyumun sürece büyük katkıları sunacağını düşünmekte ve gelecekte umutlular. Ve hepsinden önemlisi de sorunun kaynağı ve çözümü noktasında netler. Bunu sempozyumun bitiminde açıkladıkları sonuç bildirgesinde de görmek mümkün. Özetle şöyle deniyor bildirgede: →

Bizler; ister imar planı revizyonu-tadilatı yoluyla, ister çeşitli yasalara dayanarak olsun, kamu kurumlarının mevcut

“**Kentsel Dönüşüm**” proje ve uygulamalarının, sermayenin küresel vitrin yaratma amaçlı “**Rantsal Bölüşüm**” olduğunu düşünüyoruz.

Bizler; bu ülkenin oy ve vergi veren, çeşitli yurttaşlık vecibelerini yerine getiren yurttaşları olduğumuz halde, yok sayılmak ve yaşadığımız yerleşimlerden sürgün edilmek istemiyoruz.

Bizler; yarım asırlık emek ve çabayla barınmak için kurduğumuz mahallelerimizin ve dost yaşamlarımızın altüst edilerek geleceğimizin borçlandırılmasını kabullenemiyoruz. Doğup büyüdüğümüz yerlerde torunlarımızla yaşlanabilmeyi istiyoruz.

Bizler; mevcut mahallelerimizi terk etmeden toplu kentsel hizmetlere (barınmadan, altyapı, ulaşım, sağlık ve eğitime) eşit ve yeterli bir biçimde sahip olmayı istiyor, bu kentsel haklarımızın “**artık ne zaman ne olacak**” endişesi yaşamadan hukuki güvenceye kavuşturulmasını talep ediyoruz.

Bizler; demokrasinin bir iletişim, tanınma ve söze kıymet verme zemini

“Aşağıda adı geçen ve Kentsel Dönüşüm mağduru olan İstanbul’daki 23 mahalle olarak;

olduğunu düşünüyoruz. Yaşamlarımıza bu denli etki eden emrivaki proje ve uygulamaları, **bizleri yok saydığından** dolayı

anti-demokratik buluyoruz.

Bizler; mahallelerimizde kiracı olan komşularımızın barınma ve yaşam haklarının da güvenceye kavuşturulması için kamu kurumlarını gerekli projeleri üretmeye ve sosyal devlet olmanın gereklerini yerine getirmeye davet ediyoruz.

Bizler; yaşam alanlarımızın tarihi, sosyal, kültürel ve ekolojik değerlerini koruyan ve mekansal kalitesini yükselten bir planlamadan yanayız. Bu yönde ‘**Yerinde Çözüm**’ü esas alan, ihtiyaçlarımıza ve düşüncelerimize değer veren, bizim de katılabileceğimiz plan çalışmalarını istiyoruz.

Bizler; aşağıda adı geçen 23 mahalle olarak kendi içinde siyasi, etnik, dinsel ve cinsiyetçi ayırım gözetmeksizin, yukarıdaki talepler doğrultusunda bir arada davranırken, sadece mahallelerimizin değil tüm İstanbul’un geleceğini sahiplendiğimizi ve önümüzdeki seçim sürecinde bu ihtiyaç, **beklenti ve taleplerimize kulak vermeyen adayların** seslerine ve sözlerine itibar etmeyeceğimizi kamuoyuna ilan ederiz.”

Çaykur çay alımını, üreticiler de trafiği kesti!

Tarımda uygulanan kota uygulaması bu kez de çay üreticisini zor durumda bıraktı. Günde dönüm başına 8-10 kg. çay vermekle sınırlandırılan çay üreticileri, çaylarını toplayamaz hale geldi. Geçtiğimiz yıllarda çay üreticisinin ayağına gelen özel şirketler de şimdi köylüleri ayaklarına çağırıyor ve daha önce bir yıl sonraya da olsa bir tarih verirken şimdi ödeme konusunda hiçbir açıklama yapmamaktalar. Bir hafta içinde toplanmayan çaylarının kartlaşacağını belirten üreticiler, çeşitli eylemler yaptılar.

İlk eylem **Kemalpaşa**’da 500 civarında köylünün **26 Mayıs** Cumartesi günü Çay Fabrikası’na yürümesiydi. Burada yolu da trafiğe kapatarak, sloganlar atan ve çoğunluğunu kadınların oluşturduğu kitle karşısında, jandarma çaresiz kalınca devreye kaymakam girdi. **Kaymakamın konuşması sırasında yüzüne çay fırlatan köylüler tepkilerini böylece göstermiş oldular.** Ardından fabrika müdürü devreye girdi ve günlük çay alımını 15 kg’a çıkaracağını söyleyince köylülerin öfkesi yatışmış oldu.

Hemen ardından ikinci eylemde Hopa’nın **Çavuşlu** köyünde toplanan çay üreticisi kadınlar, Artvin yolunu trafiğe kapadılar. Olay yerine sevk edilen jandarmanın bir kişiyi gözaltına almak istemesini kadınlar tepki göstererek engellediler.

28 Mayıs Pazartesi günü de saat

13:00’de **Hopa Kaymakamlığı** önündeki parkta biraraya gelen çay üreticileri, çeşitli sloganlar atıldılar. Kemalpaşa eyleminden sonra harekete geçen kaymakamlık, jandarma komutanlığı ve emniyet müdürlüğü muhtarları toplayarak, ilerici örgütlerin temsilcileri ile görüşmeler yaparak, pazartesi günü alım yapılmayan köylerde alım yerlerini açtırarak, köylerde “**anlaşma sağlandı eylem iptal edildi**” duyuruları yaparak eylemin etkisini kırmaya çalıştı. Bu çabalar kısmen etkili de oldu. Daha önce böyle bir eylem deneyimi yaşamamış olan halk bu tür yalanlar karşısında savunmasız kaldı. Burada yapılan konuşmalar ve pazarlıklar sırasında jandarma kimi zaman saldırı hazırlıkları yap-

sa da kitlenin kararlı duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yapılan pazarlıklar sonucu Kaymakam ilk olarak alımı 12 kg’a çıkarttı. Ancak bu da öfkeli köylüler için yeterli olmadı. “**2 kilo için mi geldik bu-**

raya?” şeklinde tepkilerini gösteren köylülerin ısrarı sonucu alım miktarı 15 kg’a çıkartıldı.

Eylemden notlar...

Bir üretici “özel sektör gelip çayımı aldı, ne zaman ödeme yapacaksın diye sordüğümde ‘**bana gün sorma, işine gelmezse çayını verme**’ diye beni tersledi, hâlbuki adamın geçen yılın çayından bana borcu var” diyerek nasıl aşağılandığını anlatıyordu. Bir başkası “**birine çayımı verdim ama paramı verecek mi vermeyecek mi bilmiyorum adamı tanımıyorum bile**” diyerek nasıl özel firmaların kucağına itildiklerini anlatıyordu.

Eylemlerde kadınlar oldukça ağırlıkta ve en kararlı kitleyi kadınlar oluşturuyordu. Eylemlerin uzaması ve gerilimin artması karşısında geri çekilmeyi hep kadınlar reddetti.

Kadınlar “**demokratik haklarını kullanmaya, basın açıklaması yapmaya ve seslerini duyurmaya**” değil haklarını almaya, sorunlarını çözmeye gelmişlerdi. “**Tamam, sesinizi duyurdunuz, bundan sonra yapacaklarınız sizi haklıyken haksız duruma düşürür**” laflarını saçma buldular. “**Ben buraya sesimi duyurmaya gelmedim, çayımı alın**” diyerek eylemi etkisizleştirmeye çalışanlara tepki gösterdiler. (H. Merkezi)

İşçi-köylü'den

İrademizi kendi elimizle faşizmin sandığına gömmeyelim!

AKP hükümetinin aldığı erken seçim kararının ardından yaşanan gelişmeler Türkiye gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Seçim kararının açıklanmasının hemen ardından **laiklik-şeriat** tartışmaları alevlenmiş, birçok ilde bu içerikte mitingler yapılmış ve hatırı sayılır bir kitle AKP hükümetine karşı **"Cumhuriyet"**i sokaklarda savunmuştu. Ardından Genelkurmay'ın yayınladığı e-muhtıra ve patlayan bombalar ile ülke gündemi hareketlenmiş, Türkiye Kürdistanı'nda artan operasyonlar sırasında ya da gerillaların saldırılarında yaşamını yitiren askerlerin cenazeleri bütün devlet erkanının katıldığı, sahte gözyaşlarının aktığı törenlerle toprağa verilmiş, törenler sırasında **"terör örgütleri"** lanetlenmişti. Son olarak **8 Haziran**'da yayınlanan Genelkurmay Başkanlığı imzalı bildirinin 7. maddesi egemenlerin önümüzdeki sürece ilişkin planları hakkında bizlere daha net veriler sunmaktadır. Açıklamanın hemen ardından özellikle Türkiye Kürdistanı'nın belli illerinde yoğunlaşan **"teröre lanet mitingleri"**, yaşanacak sürecin ipucu ve faşizmin erken seçim kararı ile birlikte startını verdiği saldırı sürecinin de önemli adımlarından biri oldu. Bildiride **"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin beklentisi; bu tür terör olaylarına karşı, yüce Türk milletinin kitlesel karşı koyma refleksini göstermesidir"** denilmesinin ardından **"Cumhuriyet Mitingleri"**ni düzenleyen örgütler İstanbul'da **"teröre karşı sessiz miting"** düzenleme kararı aldılar bile. "Cumhuriyet Miting"lerinin ardından amaçlarına ulaştıklarını, artık seçimlerle ilgili mitingler örgütleyeceklerini,

sandığa gitmenin **"şeriat tehlikesi karşısında durmak"** olduğunu açıklayan bu örgütler çalışmalarına başladı bile.

İşte böylesi bir atmosfer içinde bizler bir yandan yönelimin diğer görevlerini yaşama geçirme, bir yandan da bunun bir parçası olan seçim çalışmalarımızı sürece denk düşen boykot tavrımız üzerinden yaşama geçirmek durumundayız. Bu atmosfer, seçim oyununun perdelenmesi açısından hâkim sınıfların işine gelmektedir aslında. Rejim nihayetinde çözüm sandıktan çıkarmakta, kozlar o zeminde paylaşmakta, barışçı bir biçimde yarışmakta ve bir sonraki seçime kadar herkes kaderine mahkûm olmaktadır. Oyuna girenler, oyuna geldiklerini anladıklarında işiştten geçmekte, bir sonraki tezgâh kurulana kadar ise olan bitenler çabuk unutulmaktadır. Bu durumu iyi analiz eden hâkim sınıflar da, atılacak her Oy'un ırz/namus olduğuna dair demeçler vermekte, vatandaşlık borcu/görevi olduğuna dair hatırlatmalar yapmakta, demokrasiye sahip çıkma, iradeyi belirleme nutukları atmaktadır. **Tüm bunların amacı, geniş kitlelerin bir kez daha tuzağa düşülmesi ve rejime meşruiyet kazandırılmasıdır.** Bu noktada bizim açımızdan atılması gereken önemli adımlardan biri kitlelerin nabzını iyi ölçmektir. Kitlelerin nabzını ölçmek, taleplerini belirlemek ve hareket tarzlarını gözlemlemek, politika ve politik taktiklerin isabetli belirlenmesi açısından şarttır. Şunu belirtmekte fayda var ki: Bizim için ruh halini tespit etmemiz, eğilimini ölçmemiz gereken kitleler, devrime en yakın, sistemden kopmuş ya da kopmaya en yatkın kesimlerdir. Başka

bir deyişle, şu anda bir biçimde komünistlere, devrimcilere destek veren, sempatiyle bakan, yarın devrim mücadelesini omuzlayacak/taşıyacak olan yığınlardır. Düzenle çelişkisi en fazla, sistemle en çok kavgalı, kafasında **"devlet"** görüntüsü en çok şekillenmiş olan bu kitle, bilindiği üzere **"kitlelerin ileri kesimleri"** olarak adlandırılmaktadır. İşçilerin, köylülerin, işsizlerin, gecekondulunun, halk gençliğinin içerisinde bu kesitin ruh halini ve eğilimini belirlemek gerekir.

Yürüteceğimiz çalışmalarda işleyeceğimiz önemli gündemlerden biri, ırkçı faşist, şovenist saldırı dalgasının estirildiği, merkezi devlet kampanyasıdır. Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere karşı TC'nin kuruluşundan itibaren geçerli olan soykırımcı, asimilasyoncu politika; ulusal hak temelli mücadelelerin katliamla bastırılması geleneğine sahiptir. Türk hâkim sınıfları, iç ve dış gelişmelere paralel olarak bu konuda yeni bir operasyon başlatmışlar ve şovenizmi körükleyerek ırkçı faşist saldırıları dalga dalga geliştirmişlerdir. Sivil faşistleri de devreye sokarak toplumsal histeriyi ayaklandırmak amacıyla provokasyonlar düzenlemek ve linç eylemleri örgütlemekten geri durulmayan yakın süreçte, resmi güçler de hummalı biçimde çalışmış, Kürt halkı üzerinde kapsamlı/çaplı bir terör estirilmiştir/estirilmektedir.

Yine önemli bir nokta da, yapacağımız bütün teşhir ve eleştiri faaliyetlerinin beraberinde bir biçimde alternatifi barındırması, çıkış/kurtuluş yolunu gösterme durumunda olmasıdır. Bu hem zorunlu hem de gereklidir. Devrimin propaganda edilmesi, aynı zamanda bu düzene alternatif olarak ortaya konulacak sosyalizmin savunulmasıdır. Yeni Demokratik Devrim'in sonuçları, kitlelerin taleplerine yanıt, sorunlarına çözüm olmayı ifade ettiğinden, kurtuluşun seçim değil devrim olduğu gerçeği bu temelde anlam kazanmaktadır.

Yürüteceğimiz tüm bu çalışmalarla birlikte ele alacağımız temel yönelimi kavrama, onun politik kararlarını açıklığa ka-

vuşturma ve uygulanabilir duruma getirmenin, uzun bir dönemi kapsayan bir sürecin görevi olmaya devam edeceği ortadadır. Ancak **bu uzun süreç içinde yönelimin mevcut gündemlerle harmanlanması, sınanması gerekmektedir.** Bu ise bizzat pratik içinde, kitlelerden kitlelere ilkesinin uygulanması ile olacaktır. Bunun bugünkü adı yukarıda da altını çizdiğimiz gibi yönelimin seçim süreci ile birlikte ele alınmasıdır. Bu görevin işçi, semt, gençlik, kadın, gerilla ve enternasyonal alanda alacağı özgün biçimler olmasına karşın tüm alanların ortaklaştığı yönelimin esasları olmalıdır. Öncelikli olarak bir yandan yönelimin ana hatları tartışılıp kavranmaya çalışılırken, sınıf savaşımının güncel konularının ne olduğunu doğru tespit edilip, hareket etmek gerekir. Şu bir gerçek ki, özellikle genel seçimler, toplumda politik ilgi ve duyarlılığın yoğunlaştığı bir ortam yaratmalarıyla, siyasi faaliyet açısından elverişli bir zemine sahiptir. **Ajitasyon-propaganda çalışmaları bu süreçlerde daha fazla etkili olmaktadır.** Her şeyden önce, benimsediğimiz seçim taktiklerimizle ilgili faaliyetçilerimizin süratle bilinçlendirilmesi, yeterli kafa açıklığına kavuşturulması gerekmektedir. Çünkü herhangi bir politik faaliyette, saptanan taktiklerin, kavranarak, bilinçli bir tarzda hayata geçirilmesi, başarının önkoşuludur.

TC tarihinin en büyük borç yükünün altına girildiği, dış ticaret açığının zirve yaptığı, rekor düzeyde özelleştirmenin gerçekleştiği, yoksulluğun ve işsizliğin tavan yaptığı, tarımın milyonluk göçler verecek boyutta tasfiyeye uğradığı bu koşullarda sürecin zorlukları, henüz devam eden yetmezliklerimiz, karmaşıklığı açık olan görevlerimiz bizlerden daha çok çalışmamızı, daha kararlı adımlar atmamızı, engelleri yıkmada daha cüretli davranmamızı talep etmektedir.

Boykot çalışması içinde eksikliklerimizi görerek, sınıf mücadelesi içinde hak ettiğimiz yere gelmenin mütevazî ama ileri doğru adımlarını atalım!

Bu kez taşocağına direniyorlar

Tek geçim kaynağı topraktan aldığı, almaya çalıştığı ürün olan köylünün yaşadığı sıkıntılar bitmek bilmiyor. Emperyalistler ve yerli uşakları tarafından tarımı tasfiye için hazırlanan politikalara direnen köylüler şimdi de birçok yerde işletilen taşocağlarına karşı direniyor.

Adıyaman merkeze bağlı Kuşkaya, Büyük Kırıklı, **Göztepe** ve **Dardağan** köylerinin sakinleri, bir ay önce **Eryaman Harfiyat Ltd. Şti.** tarafından açılan taşocağının kapanması için imza kampanyası başlattı. Taşocağının çevreye verdiği za-

rardan rahatsız olan köylüler ocağın kapatılması için **Adıyaman**'da bulunan yetkili mercilere başvurularına karşın bir sonuç alamadılar. Bu duruma sessiz ve tepkisiz kalmayacaklarını belirten Dardağan, Kuşkaya, Büyük Kırıklı vd. köy muhtarları ve köy sakinleri olayı **"taş ocağı çevre kirliliği yaratarak sağlığımızı tehlikeye atıyor, tarım ürünlerine zarar veriyor. Bu nedenle firmanın çalışma izninin iptal edilmesi gerekiyor"** dediler. Ayrıca muhtarlar yetkililerin köylülerin görüşlerine başvurmadan, halkın tepkilerine rağmen gerekli inceleme ve araş-

tırma yapılmadan taş ocağının açıldığını ifade ederek şunları dile getiriyor;

"Çevre sağlığını direkt etkileyecek bir işten dolayı çevre sağlık raporunun mutlaka bulunması gerekir. Nerede bu rapor?"

Adıyaman köylülerinin yaşadıkları bir kez daha göstermiş oldu ki, halkın tüm çığlıklarına kulak tıkayan yetkili merciler, patronlar olmaksızın bir şey yapamıyorlar. Bunu bilerek hareket edelim, unutmayalım ki biz halkız ve gelecek ellerimizdedir.

(H. Merkezi)

ÖSS duvarını yıkalım!

9 Haziran Cumartesi günü Kadıköy İskele Meydanı'nda çeşitli gençlik örgütleri tarafından, "ÖSS duvarını yıkalım" şiarıyla bir miting düzenlendi. "AOBP-ÖSS kaldırılсын, üniversite hakkımı istiyorum" sloganının öne çıktığı miting için Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde, saat 13:00'de biraraya gelen liseli ve üniversiteli gençler, "ÖSS duvarını yıkalım" ortak pankartı arkasında Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Mitingi, Yeni Demokrat Gençlik (YDG), SGD, Devrimci Liseliler, Demokratik Gençlik Derneği, Mayısta Yaşam, İstanbul Liseli Gençlik Platformu, EHP'li Gençlik, Sosyalist Demokrasi Gençliği düzenlerken, ESP, Özgür Lise, Tekstil-Sen ve Kız de katılım sağladılar. ÖSS'nin kaldırılmasını isteyen gençler, (Ö)ğrenci (S)ömürü (S)ınavı'nın kaldırılmasını, eşit, parasız, bi-

limsel, anadilde eğitim haklarının verilmesini talep ettiler. Yürüyüşte yerini alan, Yeni Demokrat Gençlik, "ÖSS kaldırılсын herkese okuma hakkı" yazılı pankart açtı.

Miting, gençlik örgütleri adına hazırlanan ortak basın metninin okunmasıyla başladı. Basın metnini mitingi örgütleyen kurumlar adına Sevinç Doğan okudu. Doğan "bugün sadece eleme sınavı ÖSS'nin önümüze diktiği duvarları görmek ve göstermek için değil, aynı zamanda bu kof duvarların gücünü bizim yalnızlığımızdan aldığı duyurmak, çaresiz bireyler değil, ezici çoğunlukta olduğumuzu hatırlatmak, dersliklerde, amfilerde, atölyelerde yıllardır mücadele eden gençlik, işçi ve öğrenci örgütlerinin mücadelelerini ortaklaştırmak, ellerimizi birbirine kenetlemek için buradayız" şeklinde konuş-

tu. T. Kürdistanı'nda yaşayan öğrenciler için durumun iki kere zorlaştığını belirten Doğan, "bu miting, gerisine düşülmemesi gereken, somut ileri bir adımdır. Hem düzenleyici, hem de katılımcı kurumların sayısının artması, bu mitinglerin başka illere de yayılması için gayret göstereceğiz" dedi. Doğan'ın ardından öğrenci velileri adına söz alan İHD MYK Üyesi Ayşe Yılmaz da, veliler olarak ellerinde geldiğince, koşulları zorlayarak evlatlarına bir gelecek sağlamaya çalıştıklarını belirtti.

Mitingde Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube üyelerinden Dursun Yıldız da bir konuşma yaparak, emekçi gençliğin niteliksiz eğitim nedeniyle yeteneksiz ve mesleksiz bırakıldığını, 12 yıllık bilgi birikiminin 3.5 saatlik bir sürede ölçülmeye çalışıldığını, Kürt illerindeki öğrencilerin, anadilde eğitim verilmemesinden kaynaklı anlama ve yorumlama güçlerinin zayıf olduğunu dile getirerek, ÖSS'nin adaletsiz ve tuzak bir sınav olduğuna işaret etti.

Bu konuşmaların ardından, çeşitli lise ve dershanelerden öğrenciler, yaşadıkları sorunları anlamak üzere kürsüye çıktılar. Ayrıca çalışan öğrenciler ve işçilerin ÖSS ile olan ilgisini anlatmak üzere, işçiler de konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından sahneye çıkan Grup Vardiya, söylediği marşlar ve şarkılarla liselileri coşturdu. Halaylar çeken liseliler, mitingün sonuna gelindiğinde, Kaktüs Tiyatro Grubu'nun hazırladığı, ÖSS'nin çarpık mantığını ve yarattığı hayatları anlatan neşeli bir tiyatro oyunu izlediler.

ÖSS ve YÖK'e karşı maskeli protesto

Mersin'de 9 Haziran günü biraraya gelen Devrimci Liseliler (DevLis), Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Liselilerin Sesi (LS), Mersin LÖB, Genç Düş (GD), Otonom Mersin ve YDG ÖSS'yi protesto etti. İHD önünden Mersin Taş Bina önüne kadar yürüyen kitle "ÖSS'ye inat yaşasın hayat" yazılı pankart taşıdı. Sık sık "Anadilde eğitim istiyoruz", "Yaşasın devrimci dayanışma" ve "Kışla değil bilimsel demokratik eğitim" şeklinde sloganlar atıldı.

Burada öğrenciler adına açıklama yapan Mücahit Aktaş, gençlerin sınavlarla yarıştırlarak köreltildiğini söyledi.

ÖSS ve YÖK'e karşı maskeli protesto

Malatya'da bir araya gelen Sosyalist Gençlik Derneği, Yeni Demokrat Gençlik (YDG), Demokratik Toplum Partisi (DTP) Gençliği, Gençlik Derneği, Demokratik Öğrenci Derneği (DÖ-DER) ve Emek Gençliği, ÖSS'nin kaldırılması için ortak bir basın açıklaması düzenledi. Soykan Parkı'nda düzenlenen basın açıklamasında "ÖSS-AOBP kaldırılсын, Üniversite hakkımızı istiyoruz" pankartı açıldı. Kurumlar adına basın açıklamasını Mustafa Naci Toper okudu. "Eşit koşullarda eğitim görmeyen olanakları arasında uçurum olan öğrenciler aynı sınava tabi tutulacak, seçmeci ve elemeci sınav sistemi bu yıl da işçi-emekçi çocuklarını ayıklayacak" diyen Toper, üniversite kapılarının işçi-emekçi çocuklarına kapatıldığını söyledi.

Bölgesel eşitsizliklere dikkat çeken Toper: "Eğitimin fırsat eşitsizliğine paralel olarak derinleşen okulsuzluk, öğretmensizlik ve bölgemizde yaşanan savaş koşulları sınava giren binlerce Kürt gencini bu sınavda gerilere itiyor. Sınav yapılmadan bile Sirt'in, Hakkâri'nin Şırnak'ın başarılı iller listesinin son sıralarında yer alacağını söyleyebiliriz" dedi.

(Malatya)

Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler...

Miting esnasında liseli ve üniversiteli katılımcılardan ÖSS hakkındaki görüşlerini aldık, bu görüşleri sizlerle paylaşıyoruz. Gençlerden sorularımızı bütün olarak, genel değerlendirmelerini istedik. Yorum yapmaya gerek duymadan olduğu gibi yayınlıyoruz.

"Eğitimde eşitliğin olduğu bir sistem istiyoruz"

YDG'li liseli bir genç: "ÖSS'ye karşıyım, çünkü insanlar yarış atı gibi yarıştırılıyor ve bu bile çok adaletsiz bir şekilde yapılıyor. Zaten üniversite mezunu olsak bile iş imkânları çok sınırlı, bize iş imkânı sağlamıyorlar. Öğrencilerin yarıştırlmadığı, eğitim düzeyinin yüksek olduğu, her-

kese eşit bir eğitimin verildiği bir sistem istiyoruz."

Lise öğrencisi bir genç: "ÖSS öğrenci sömürü sınavıdır ve eşit bir sistem değildir. Sınavı kazananlar zengin burjuva çocukları olacaklar, bizler sınavı kaybeden emekçi kesim olacağız, çünkü dershaneler başta olmak üzere bütün sistem bize karşı.

Üniversite öğrencisi YDG'li bir genç: "ÖSS gençlerin kendi hayatlarını kurabilmesinin önünde çok büyük bir duvardır. Sistemin gençlerin kendi hayatlarını kurabilmelerinin önünde koyduğu bir engeldir. Sınava 1.5 milyon öğrenci giriyor ama sadece 100-150 bin kadarı 4 yıllık bir üniversiteye girebilmekte. Bize yapılan dayatmalara kar-

şı, örgütlenmemiz ve demokratik halk eğitiminin yaratılması için mücadele etmeliyiz. Fransa'da, Yunanistan'da militan eylemler gerçekleştirilmektedir, bizler de bu eylemlerden örnek almalıyız, eylemlerimizi militan eylemlere dönüştürmeliyiz."

YDG'li üniversite öğrencisi bir genç: "Önümüze birden çok duvar örülüyor aslında. KPSS, Mesleki Yetkinlik Sınavı, Yetkin Mühendislik Sınavı gibi, yeni yeni sınavlar çıkarılıyor ve bunları da burada dillendirmeye, bu sınavlara da karşı olduğumuzu belirtmeye çalışıyoruz.

İLGP'den üniversite öğrencisi bir genç: "Bugün bir sürü liseli ÖSS'yi kazan-

mak için dershanelere gitmek ve milyonlarca lira ödemek zorunda. Eşit parasız bir eğitim verilmediği sürece aynı sınavın yapılması bile mantıklı değil. Kürt halkının yaşadığı illerde eğitim; olmayan okullarda, olmayan öğretmenlerle veriliyor ve biz oradaki arkadaşlarımızla aynı sınava giriyoruz."

EHP'li üniversite öğrencisi bir genç: Ben üniversiteyi kazandım, ama ÖSS sorunu bitmiyor. KPSS, Yetkin Mühendislik, Avukatlık sınavı vs. çeşitli biçimlerde devam ediyor. Milyonlarca öğrenci giriyor sınava, ama çok az bir kısmı üniversiteye gidebiliyor ve genelde parası olanlar gidebiliyor. Bu açıdan çok adaletsiz buluyorum ÖSS sınavını. (Kartal)

"Bizleri yok sayan Meclis'in seçimlerinde biz de YOKUZ!"

ve elimizden geldiğince siz okurlarımızla paylaşacağız.

Gazete dağıtım yaptığımız sırada yolda yürürken bir tanıdığımıza rastlıyoruz. Konu hazır: Seçimlerden konuşmaya başlıyoruz. Bize gerek kalmadan Meclis'i teşhir ediyor. **"Bugüne kadar ne oldu ki bu günden sonra ne olsunlar"** eşliğinde, bu ve geçmiş yıllara ait özelleştirmeler, sosyal yıkım politikalarından örnekler veriyor. Buraya kadar hemfikiriz. Ta ki, **"ama gene de, özellikle de bu seçimlerde oy vermek gerekir. Çünkü AKP şeriat sistemi getirmenin alt yapısını hazırlıyor"** şeklinde getirdiği oy kullanma gerekçesine kadar. En ciddi gözlemimiz, kendisi buna inandığı için değil, geçmişte yaşadığı acılardan dolayı bir tepki göstermek istediğinden dolayı oy vermek istiyor oluşu. Zamanında gericiilerin yapıtı katliamlara vs. karşı tepkisini koymak istiyor. Belki **"çaresizliğin resmi"** olarak görülebilir bu durum, ama asıl olan devrimcilerin alternatif olma sıkıntısıdır. Uzun süren tartışma sonunda, **"doğru söylüyorsun ama yine de bir şekilde karşı durmak lazım yoksa gene başa gelecekler"** kısmını saymazsak, **"ikna"** olmuş gibi görünüyor arkadaşımız, ancak hala katliamın sorumlusu olarak gördüğü insanlara karşı kini var, direkt sisteme karşı değil.

Ordunun laik-anti-laik çalışmalarının sonucu çok ciddi bir kamplaşma yaratılmış durumda. Bir de milliyetçi cephe var her daim hazır kıta, zamanı gelince bir tarafa karşı kıskırtılmak için bekleyen. Bu kamplaşmanın yanında DTP'nin çizgisinin geldiği son aşama bağımsızlar var. Hal böyle olunca bir taşla birçok kuş vura-

bilmenin hesapları yapılıyor. Bu seçimlerde oy vermeme oranının düşürülmesi şimdilik sağlanmış gibi görünüyor.

Biraz daha bilinçli kesim için daha net bir durum söz konusu. Özel olarak görüşünü sorduğumuz **Emekli-Sen**'den bir arkadaşımız durumu şöyle anlatıyor, **"Türkiye'de emekçiler açısından çok ciddi sorunlar var. Cumhuriyet Mitingleri, Genelkurmay'ın açıklaması, ulusal harekete yönelik saldırılar gibi bir dizi gündem ve saldırı söz konusu. Bu parlamentonun bir işe yaramadığını/yaramayacağını, ülkede yaşanan sorunlarla beraber iyi anlatmak gerekir, Meclis'e girmekle sistemi değiştirmenin mümkün olmadığını, emekçilere değil zenginlere hizmet eden bir Meclis olduğunu teşhir etmek gerekir. Bence yaratılan bu kamplaşmalardan dolayı ciddi bir oy kullanma oranı olabilir, Aleviler gericiliğe karşı çıkmak için oy vermek istiyorlar, en azından kendi çevremde bunu görüyorum. Ben oy kullanmayacağım ama kullanan kesimin çok olacağına inanıyorum. Bunun nedeni insanların oy vermeyi çok istemelerinden değil, yaşadığımız sorunlar herkesin sorunu. Dediğim gibi ciddi bir örgütlülük yaratılması durumunda, bence % 80 oy vermeme oranı olur."**

Oy verip vermeme konusunda çelişkide olan, kafası karışan ya da vermek istemediği halde yapılan propagandalardan etkilenerek vermek zorunda hissedilen insan sayısı oldukça fazla. Genç bir tersane işçisiyle konuşuyoruz, oy vermek istemediğini ama vermeyip de ne yapacağını bilmediğini söylüyor. Her seçimden sonra yeni hükümetin bir sonraki hükümeti kötülmesi ya da

sürekli birbirlerini kötüllemeleri, ortaya çıkan yolsuzlukları vb. olaylar nedeniyle hiç birisine güvenmediğini söylüyor. **"Benle birlikte bizim evde 3 kişi çalışıyor ama geçinmiyoruz. Şimdilerde ekonomide iyileştirmeler var diyorlar, nedense biz hiç hayrını göremiyoruz bu gelişmelerin. İşçilerin hakkından bahseden yok hiç. Tersanelerde onlarca insan ölüyor kimsenin umurunda değil. Bana bir ekmek parasını dahi çok gören, sefil perişan yaşamama aldırmayan devlete ben de oy vermem. Bugüne kadar ne verdiler ki şimdi gelip oy isteyecekler?"**

Deri sanayisinde çalışan işçilerin de durumları çok farklı değil. Yani ülkede estirilen genel seçim dalgasından ve kutuplaştırmadan nasiplelerini alıyorlar. Kimi sabit fikirliklikle, kimisi feodal bağlarıyla, kimisi bilinçsizliğinden dolayı derken tablonun işçiler açısından daha net kısmını görmekte güçlük çekiyorlar. Deri sanayinde çalışan bir işçiyle sohbet ediyoruz. Oy vermeme konusunda kısmen kafası karışık, daha doğrusu azcık **"ümitsiz"** olmasının yanında gayet açık ve esas meseleye değiniyor. **"Deri sanayinde uzun yıllardan beri gelen bir direniş geleneği var. Bunun hepimiz biliyoruz. Geçmişte birçok kere patronların yanı sıra, asker, kaymakam gibi devlet görevlileriyle de karşı karşıya geldik. Burada hakkımızı aramak için direniyoruz, insanca yaşamak için direniyoruz, ama bu direnişlerde yanımızda olan bir tane siyasi anlayış yoktu. Onun için ben de diyorum ki bu partiler de patronların partileridir ve bizim hakkımızı savunamazlar ve ben de beni işten atan, hakkımı yiyen patrona oy vermem!"**

(Kartal)

Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler...

Gazi Mahallesi

Emekçilerle yaptığımız sohbetlerde seçimlerin bir umut olarak görülmemesine rağmen yine de belli korku ve kaygıların ağırlığı ile seçimlere katılımın düşünüldüğüne tanık olduk. Bu noktada bizim çalışmamızdaki eksiklerin de bu sonucu doğurduğunun altını çizmeli ve yetersizliklerimizi aşmada ısrarlı olmalıyız.

Hüseyin; Türkiye'de seçimler demokrasinin gereğini yerine getiriyormuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Ama bir manipülasyondan başka bir şey değil. Demokrasinin bu manada bence anlamı yok. Bu zamana kadar oy kullandım, oy kullanma nedenim Kürt meselesine duyarlılığımızdır. Kürt ulusunun temsilcilerini Meclis'te görmek istiyorum. Bugün de tercihim bu yönde olacak. Parlamenteoya birkaç tane de olsa Kürt temsilcisinin girmesi bile sorunun tartışılması noktasında önemli bir adım olacaktır.

Ali Aydoğdu; Seçimler demokrasinin gerçekleştirilmesinin bir adımıdır bence. Şu ana kadar her seçimde oy kullandım. Bu seçim sürecinde de oy kullanmayı düşünüyorum. Bağımsız

adayların seçimlere girerek Meclis'e girmelerini olumlu buluyorum.

Mustafa Erdoğan; Seçimleri göz boyaması olarak görüyoruz. Demokrasi iyi işletilmiyor ama, yine de oy kullanılmalı. Oy verirken ABD ve AB'ye karşı kararlı durabilecek partilere oy vermeliyiz. CHP gibi partiler düzen partileri olmuştur. Bağımsız adaylar noktasındaki düşüncem ise bu adayların Meclis'e gelmesi durumunda hiçbir etkileri olmayacaktır.

Hüseyin Özdoğan; Türkiye'de demokrasi oyunu oynanıyor. **Seçimle başa gelen hangi hükümet olursa olsun IMF gibi emperyalist kuruluşların dediğini yapıyor. Şu zamana kadar sandık başına gitmedim oy da kullanmadım. Bundan sonra da bu sistemde oy kullanmayı düşünmüyorum.** CHP'siymiş DSP'siymiş, bu partileri sol olarak değerlendirmiyorum. Bu partilerin ya da bağımsız adayların seçilmesi durumunda düzenin niteliği noktasında bir şeylerin değişeceğini düşünmüyorum ve bu süreçte boykotun doğru olacağını düşünüyorum.

Emrah Akyol; Zaten bu ülkede faşizm

var. Bir faşist partinin gidip yerine bir başka partinin gelmesi demokrasi gibi görünüyor. Farklı renkler farklı söylemler. Bu süreç Aleviler için de önemli. Demokrasi mücadelesi anlamında Alevi kesimin bölündüğünü düşünüyorum. Oy kullanmadım yaştan dolayı. Bu seçimlerde kullanmayı ve sandığa gitmeyi de düşünmüyorum. Sosyal demokrat veya demokratik sol olarak kendini ifade eden bu partileri sol olarak değerlendirmiyorum. İP gibi İbrahim'i öldürmek isteyenleri nasıl sol değerlendirebilirim ki. Bağımsız girildiği durumda sesimiz olabileceklerdir. Boykotun ise sadece lafta kaldığını düşünüyorum. Boykot çağrısının halka ulaştırılması gerekir.

Emrah Tıyar (Ağır sanayide işçi); Türkiye'de seçim egemen sınıfların kullandığı bir tiyatrosahnesidir. Ben '99 seçimlerinde oy kullandım. Düzenin teşhiri anlamında alternatif devrimci-demokrat adayların desteklenmesi için oy kullanmıştım.

Ama bu süreçte son sözüm boykottur. Boykot ama engelleyici boykot.

Demir ailesi; Seçimler bizim için bir gereksizin gidip bir gereksizin gelmesi demek. Yaşananlar aynı. Sadece kişiler partiler değişiyor. Senaryolar aynı, oyuncular farklı. **Şu ana kadar sandık başına gitmedik.** Ama bu seçimde bağımsız demokrat adaylar için sandık başına gidip oy kullanacağız. Bağımsız adayların sürece olumlu katkıları olacağını düşünüyorum, ancak bu sistemde pek bir şeyin değişeceğine inanmıyoruz. **Bu anlamda boykot çağrısını biraz daha olumlu buluyoruz.**

İsmail (Sivacı); Seçimler demokrasinin gereğini yerine getirmektir, ancak bizde birilerinin çıkarlarını gözetmek için yapılıyor. Seçimlerden seçimlere izlenen politika bunun göstergesi. Bu zamana kadar oy kullandım. Yine oy kullanmayı düşünüyorum. Çünkü kullanmadığımız zaman istemediğin kişiler başa geçiyor.

Boykot gibi tavırlar doğru değil. **Ha bileyim ki kimse oy kullanmayacak ya da toplumun önemli bir kesimi oy kullanmayacak o zaman bir şey olur derim.**

(İstanbul)